

Johannes Rothkranz

44 rozšiřovaných bludů o Židovstvu

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *44 Irrtümer über das Judentum*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2005
přeložil © Jaroslav Voříšek 2010

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

**44 rozšiřovaných
bludů o Židovstvu**

PRO FIDE CATHOLICA

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva	7
1) Trvá dál Stará úmluva (Zákon) se Židy?	9
2) Jsou <i>dnešní</i> Židé vyvoleným Božím národem?	11
3) Jsou <i>dnešní</i> Židé dětmi Abrahámovými?	13
4) Jsou <i>dnešní</i> Židé dědici zaslíbení?	15
5) Zůstali <i>dnešní</i> Židé věrni svému svazku s Bohem?	17
6) Jsou <i>dnešní</i> Židé Bohem milováni?	19
7) Věřejí <i>dnešní</i> Židé v pravého Boha?	21
8) Očekávají <i>dnešní</i> Židé Ježíše Krista?	23
9) Pochází spása z <i>dnešních</i> Židů?	25
10) Jsou <i>dnešní</i> Židé povoláni ke spáse?	27
11) Mohou být <i>dnešní</i> Židé požehnáním pro svět?	29
12) Má Starý zákon, Stará úmluva pokristovského judaismu, samostatnou cenu?	31
13) Jsou <i>dnešní</i> Židé pokračováním předkristovského Židovstva?	33
14) Jsou <i>dnešní</i> Židé naši starší bratři ve víře?	35
15) Má křesťanství židovské kořeny?	37
16) Mají Židé a křesťané <i>společné</i> kořeny?	39
17) Je <i>dnešní</i> židovství mateřským náboženstvím křesťanství?	41
18) Věřejí Židé a křesťané <i>společně</i> v jednoho a téhož Boha?	43
19) Očekávají Židé a křesťané <i>společně</i> Mesiáše?	45
20) Věřejí Židé a křesťané <i>společně</i> v příchod Božího království?	47
21) Sdílejí Židé i křesťané <i>tutéž</i> naději?	49
22) Mají Židé a křesťané <i>společné</i> duchovní dědictví?	51
23) Mají Židé a křesťané <i>společnou</i> Bibli?	53
24) Mají Židé a křesťané <i>společné</i> modlitby?	55
25) Mají Židé a křesťané <i>společný</i> etický základ?	57
26) Mají Židé a křesťané <i>společnou</i> úlohu?	59
27) Jsou Židé a křesťané dětmi <i>jednoho</i> Boha?	61
28) Jsou Židé a křesťané <i>jedním jediným</i> Božím lidem?	63
29) Je <i>dnešní</i> židovství Církvi nejbližším náboženstvím?	65
30) Jsou Židé a křesťané duchovně příbuzní?	67
31) Je Církev nerozlučně spjata s <i>dnešním</i> Židovstvem?	69
32) Vděčí Církev za něco <i>pokristovským</i> Židům?	71
33) Je <i>pokristovské</i> Židovstvo pozitivním duchovním a kulturním přínosem?	73
34) Jsou Židé <i>podstatným</i> prvkem evropské identity?	75
35) Existuje <i>společná</i> židovsko-křesťanská tradice?	77
36) Je nahrazení Izraele Církví mýtem?	79
37) Nepotřebují pokristovští Židé víru v Krista?	81
38) Budou pokristovští Židé spaseni?	83
39) Je katolická Církev, víra a teologie nepřátelská k Židům?	85

40) Musejí se křesťané usmířit se Židy?	87
41) Byl Ježíš věřícím Židem?	89
42) Židé neukřižovali Ježíše?	91
43) Židé nejsou Bohem zavrženi?	93
44) Je katolické učení o Židech změnitelné?	95
Dodatek I:	97
Učení Církve o jejím poměru k Židům před Kristem a po Kristu	97
Dodatek II:	102
Neomylné učení florentského koncilu o Židovstvu	102
Dodatek III:	103
Učení svatého biskupa a církevního učitele Jana Zlatoústého o Židovstvu	103
Dodatek IV:	137
Jak Židé falšovali katolickou víru během II. vatikánského koncilu i po něm	137
Obrazová část	148

Úvodní slovo editora českého překladu

Čím vším mají nevěřící Židé z ničeho nic být, pokud se uvěří úředním prohlášením pokoncilní církve i v současnosti všudypřítomným klišé: „dětmi Abraháma“; „našimi staršími bratry ve víře“; „vyvoleným Božím národem“; „dědici zaslíbení“; „syny nikdy nevypovězené úmluvy“; „s námi očekávajícími Mesiáše“.

A co všechno se nám o nich najednou tvrdí: „spása je z dnešních Židů“; „sdílejí s námi tutéž naději“; „mají s námi společnou Bibli“; „jsou požehnáním pro svět“; „věřejí s námi v jednoho a téhož Boha“; „nejsou Bohem zavržení“; „Krista neukřižovali“; „tvořejí kořeny křesťanství“, atd.

Nic z toho není pravda! Naopak, jde o úděsné bludy, hlásané a vnucované „církví“ II. vatikánského koncilu svým věřícím k jejich pomýlení, a tím prosazení dlouhodobě sledovaného cíle „Satanovy synagogy“, tedy naprosté judaizace pravé Církve Ježíše Krista a jejího začlenění do služeb synkretického náboženství Antikrista.

Autor, německý katolický teolog, to systematicky, přehledně a srozumitelně dokládá z jediného pramene, na který je absolutní spolehnutí: z Božího zjevení, z Písma svatého a jeho závazného výkladu Bohem ustaveného neomylného učitelského úřadu římsko-katolické Církve.

Autorovi rovněž patří náš dík, že v Dodatku III uchránil před zapomenutím stále platné a neměnné učení svatého biskupa a církevního učitele Jana Zlatoústého o židovství a Židovstvu. Dodatek IV zcela jasně ukazuje zákulisní řídicí sílu za II. vatikánským koncilem, kterým podle vlastního doznání bylo (a nadále je) organizované protikřesťanské Židovstvo!

Dílo je současně svědectvím otřesné zrady (po)koncilní vatikánské hierarchie, která se ze strážců Kristova odkazu stala poslušným vazalem protikřesťanského Židovstva, a horlivě napomáhá – zprvu plíživé – a dnes již zcela otevřené likvidaci katolické Církve.

Kdo se ani nad tak zjevnou pravdou alespoň vážně nezamyslí, tomu skutečně již není pomoci, a sám se stává podílníkem na smrtelném hříchu pokoncilní církve – převrácení a odmítání Božího zjevení z Písma svatého i jeho závazného výkladu Bohem ustaveného neomylného učitelského úřadu římsko-katolické Církve.

Ještě než se necháte duchovně obřezat, přečtěte si bez zaujetí předkládané nanejvýš aktuální a nesmírně důležité dílo, nad nějž si co do jasnosti podání a znalosti věci jen sotva lze přát lepší. A pamatujte:

„Je-li obava, že při hájení pravdy vznikne pohoršení, je lépe, když takové pohoršení vznikne, než když se pro ně upustí od hájení pravdy“. (Sv. Řehoř Veliký.)

Předmluva

Hlavní část našeho spisu v zásadě tvoří hlásané představy a vyvrácení 44 teologických resp. věroučných bludů o pokristovském a tedy i dnešním Židovstvu, případně židovství. Každý jednotlivý blud je zde pojednán na dvou stránkách. Schéma je vždy stejné:

1) Nadpis formuluje ten který blud ve formě otázky, na níž musí znít výstižná odpověď pokaždé „ne“.

2) Následně jsou v poznámkách pod čarou uvedeny jeden až pět, obvykle však tři nebo čtyři konkrétní příklady existence dotyčného bludu z aktuálního „křesťanského“ a zvláště „katolického“ učení a/nebo publicistiky s přesným udáním pramene. Příslušná rozhodující slova v textu jsou zvýrazněna **tučně**.

3) Jako opticky dělicí symbol následuje hvězdička. Pod ní začíná vlastní vyvrácení dotyčného bludu. Téměř výhradně je tvoří doslovný citát – a v případě nutnosti i jeho stručné vysvětlení – z Písma svatého, odporující projednávanému bludu. Taková místa jsou bez výjimky zvýrazněna **tučně**. Zvláště významná slova z pasáží Bible jsou ještě navíc **podtržena**.

4) Závěr každé části vždy tvoří orámované a tučně tištěné stručné shrnutí příslušnému bludu odporující pravdy.

Čtenář záhy zjistí, že uvedených 44 bludů je z největší části jenom nové zformulování zásadně falešných tvrzení nebo s nimi úzce souvisejících aspektů. Z toho důvodu by bylo možné znovu uvádět mnoho dalších pasáží Bible k vyvrácení téměř každého nového bludu. Od toho zde upouštíme ve snaze nechat vyniknout působivý rozsah bohatství učení Písma svatého o pokřesťanském a protikřesťanském Židovstvu, které je bohužel tak málo známé.

K práci na spisu bylo použito výhradně posledního římsko-katolického německého překladu Písma svatého, zpracovaného profesory Vinzenzem Hampem, Meinradem Stenzelem a Josefem Kürzingerem.¹

a) Všechny doslovné řeči, např. i Ježíše Krista, jsou v uvozovkách.

b) Všechny citáty ze Starého zákona (SZ), uváděné v Novém zákonu (NZ) buď výslovně, nebo implicitně, jsou rovněž v závorkách; za nimi jsou v hranatých závorkách údaje o citovaném místě ze SZ.

c) Některá slova jsou k lepšímu pochopení míněného smyslu ještě zvýrazněna *kurzívou*.

d) Překladaatelé Písma uvádějí příležitostně pojem v kulatých závorkách, který však nesmí čtenář vypustit pro správné pochopení svatých slov.

¹ V českém překladu vycházíme z díla dr. Jana Hejčla: *BIBLE ČESKÁ – Knihy Starého zákona*, Praha 1935, a dr. Jan Lad. Sýkora a dr. Jan Hejčla: *NOVÝ ZÁKON PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA*, Praha 1946.

e) Části, o nichž jsou překladatelé přesvědčeni, že byly poapoštolskými písaři neoprávněně vsunuty do původního textu, jsou uvedeny v hranatých závorkách. **Protože však Církev celý text** (*neomylným uznáním kompletní Vulgaty jako autentického vydání Písma*) **považuje bez výjimky za inspirovaný, jsou zde svévolné a nedovolené zásahy takových překladatelů ignorovány.**

K určitým pasážím Písma jsem pro lepší pochopení doplnil několik vysvětlujících slov. Všechna jsou uvedena v hranatých závorkách, a pro optické odlišení od svatého textu nejsou tištěna tučně.

Zvláštní dík zde patří mému francouzskému příteli za neocenitelně důležitý odkaz na mimořádně odhalující memoáry bývalého generálního tajemníka Světového židovského kongresu, Gerharta M. Riegnera (viz dodatek IV). Díkem jsem také zavázán nejmenovanému latiníkovi za důkladné přezkoušení správnosti mých dílčích překladů kázání sv. církevního Otce Jana Zlatoústého proti Židům (viz dodatek III).

Johannes Rothkranz

1) Trvá dál Stará úmluva (Zákon) se Židy?

Zajisté, odpovídá roku 1992 švýcarská biskupská konference s odvoláním na svou nejvyšší římskou hlavu: **«Vždyť Bůh neželí darů a povolání svého.** (Ř 11, 29); papež Jan Pavel II. tento verš při setkání se Židy v Mohuči 1980 takto interpretoval a od té doby pak častěji opakoval.»²

Již Pavel VI. ve své nově formulované přímělné modlitbě za Židy na Velký pátek prohlásil totéž: «Myšlenka **nevypověditelnosti „staré“ úmluvy** – která se začíná v teologii prosazovat až v nejnovější době – je již ve verzi přímělné modlitby z roku 1970 jednoznačně vyjádřena.»³

Jan Pavel II. to svého času potvrdil například roku 1991: «„Protože si zamiloval Hospodin Israele na věky...“ (1 Kr 10,9), **s ním uzavřenou úmluvu nikdy nezrušil.** V ní spočívají naděje celého lidského pokolení.»⁴

Tvrzení však rozhodně není nové: «Ve své knize „Spása skrze Židy“ z roku 1892 [Léon] Bloy v reakci na antisemitský Drumontův pamflet „La France Juive“⁵ ukázal..., že Bůh svou **úmluvu se židovským národem nikdy nevypověděl** – tedy napsal pravdu, kterou znovu odhalil až druhý vatikánský koncil.»⁶

*

Bůh přirozeně svou úmluvu ze Sinaje nikdy nevypověděl; bylo by to také neslučitelné s Jeho nekonečnou svatostí i absolutní pravdomluvností, tedy stručněji řečeno, s Jeho samotnou podstatou.

Již skrze proroka Jeremiáše však Izraelitům oznámil, že dosavadní úmluvu, kterou ostatně Židé sami mnohokrát porušili modloslužbou, nahradí úmluvou novou:

«„Hle, jdou dni,“ dí Hospodin, „kdy učiním s domem Israelovým a s domem Judovým smlouvu novou; ne jako byla smlouva, kterou jsem učinil s otci jejich, tehdy, když jsem je za ruku vzal, bych je vyvedl z Egyptské země, smlouvu, kterou oni zrušili, ačkoli já jsem byl pán jejich,“ dí Hospodin. – „Vložím zákon svůj do jejich útrob a do srdce jim jej napíši; budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem“» (Jr 31,31-33).

V Listu Židům cituje svatý Pavel přesně tuto pasáž z proroka Jeremiáše a vysvětluje ji takto: **«Praví-li však (smlouvu) „novou“, prohlašuje první za zvetšelou; ale co větší a stárne, jest blízko zániku»** (Žd 8,13).

² «Antisemitismus: Hřích proti Bohu i lidskosti», Bernské prohlášení z pověření švýcarské biskupské konference a vedení Svazu švýcarských izraelitských obcí z 31. března 1992, č. 6 (cit. podle předtisku v «Schweizerische Kirchenzeitung», 26. 3. 1992, str. 194).

³ Liturgický znalec Albert Gerhards v odborném časopisu «Gottesdienst», 29. březen 1990.

⁴ Projev k židovské obci v Brazílii z 15. října 1991 («L'Osservatore Romano», 8. 11. 1991, str. 8).

⁵ V české verzi *Židovská Francie*; pozn. překl.

⁶ Alexander Lohner v «Deutsche Tagespost», 4. listopad 1997.

Večer před svým spasitelským utrpením a smrtí Bohočlověk Ježíš Kristus zavádí v přímé návaznosti na smluvní oběť beránka definitivní smluvní oběť, při níž On sám nastupuje na místo beránka: **«Tento kalich jest nová úmluva (potvrzená) mou krví, která se za vás vylévá»** (L 22,20).

Tím byl Starý zákon zcela jasně „vypovězen“, a svatý Pavel ve svém Listu Židům to dokonce výslovně konstatuje. Na místo nedokonalého levitského kněžství nastupuje dokonalé kněžství Kristovo, říká Pavel, podle řádu Melchisedecha:

**«Vždyť mění-li se kněžství, mění se tím nutně i zákon. ... A tak zrušuje se si-
ce příkaz předešlý pro jeho bezmocnost a neužitečnost – neboť zákon [ze Sina-
je] nepřivedl k dokonalosti ničeho –, ale uvádí se lepší naděje, skrze níž se při-
bližujeme k Bohu. ... Potud Ježíš stal se rukojmím lepší úmluvy»** (Žd 7, 12.18-19.22).

**«A proto jest prostředníkem nové úmluvy (zavěti), aby skrze smrt podstou-
penou na vykoupění přestupů (spáchaných) pod první úmluvou, obdrželi za-
slíbené dědictví věčné ti, kteří jsou povoláni»** (Žd 9,15).

**«Nikdo tedy nesud' vás pro pokrm nebo pro nápoj, aneb v příčině svátku
nebo nového měsíce nebo soboty, neboť to (vše) jest (toliko) stínem věcí budou-
cích, tělo však jest Kristovo»** (Ko 2,16-17).

**Pamatuj: Stará úmluva již neexistuje, protože byla pouze prozatímní. Na její místo nastoupila Nová smlouva v krvi Kristově. K této úmluvě nále-
žejí všichni skutečně věřící křesťané, tj. všichni členové římsko-kato-
lické Církve, a jen oni.**

2) Jsou *dnešní Židé* vyvoleným Božím národem?

Je o tom přesvědčen tzv. domácí papežský teolog Jana Pavla II., švýcarský páter Georges Cottier: «Musíme odmítnout představu o substituci,⁷ protože to by znamenalo, že platí již jen církev, a vyvolený národ že není vyvoleným národem. Pavel – a také Svatý Otec – říkají pravý opak: „Židovský národ je stále ještě Bohem milován.“ – **V Božím plánu je i nadále poslání Izraele.**»⁸

Prisvědčuje mu osobně i Jan Pavel II. Přímě v berlínské židovské obci prohlásil: «**Židovský národ** je svým posláním i dějinami zvláštním způsobem **vyvolen** zvěstovat spásnou Boží vůli celému lidskému pokolení (srv. *Dei Verbum*, 14).»⁹

«Před rokem vypracovaný a také v němčině dostupný katechismus katolické církve rovněž přináší nové smýšlení o národě Židů. Jsou tam zcela jasné věty: „Bůh, náš stvořitel, si vyvolil Izrael za svůj lid (č. 1961). Je národem těch, k nimž Bůh nejdříve promluvil (č. 63). **Poslání Izraele je neodvolatelné** (č. 859).»¹⁰

Helmut Spengler, prezident evangelické církve v Hessensku, rovněž potvrzuje, «že **Boží vyvolení Židů není zrušeno**».¹¹

*

Přesto, jako tak mnoho dnešních «nových smýšlení», je i toto jenom vzorkem bez ceny.

Starozákonní Boží lid byl zcela precizně vyvolen k trojímu:

1. vydat z kmene Juda a domu Davidova spasitele světa; 2. jako časově první ze všech národů podílet se na vykoupení; 3. šířit po celé zemi víru v božského Vykupitele a jeho učení spásy.

Oba první body se jednou pro vždy naplnily příchodem Ježíše Krista a jeho tříletým veřejným působením mezi Izraelity, resp. jeruzalémským svatodušním kázáním jeho apoštolů. Ohledně toho *již tehdy* vyvolenost nevyhnutelně skončila.

Třetí bod vyvolenosti tedy může logicky platit jen pro tu malou část Židovstva, která důvěřivě a upřímně přijala Kristovo učení a tvoří Jeho Církev: Matka Ježíšova, Jeho apoštolové a žáci, jeruzalémská původní křesťanská obec i ostatní židokřesťanské obce. Zmíněné vyvolení ke světové misii však není omezeno na Židy. Naopak přešlo na celý novozákonní Boží lid, na Církev ze Židů (podle krve) *i na pohany*, o nichž je řečeno: «**Tu není Žida ani pohana, není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši**» (Ga 3,28).

⁷ Zde ve významu zastoupení někoho, zvl. v úřadě, a pod.; pozn. překl.

⁸ Georges Cottier v rozhovoru s Claudií Reimüllerovou («Deutsche Tagespost», 7. říjen 1997).

⁹ Projev k berlínské židovské obci při třetí návštěvě Německa 1996 («L'Osservatore Romano», z 28. června 1996, str. 5).

¹⁰ Ruth Vocke v «Deutsche Tagespost», 4. února 1995.

¹¹ V rozhovoru s Helmutem Matthiesem v «idea spektrum», 5. června 1991, str. 4.

Tento nový vyvolený Boží lid, Jeho jedinou, svatou, katolickou a apoštolskou církev měl Pán na mysli, když nevěřícím Židům prorokoval: **«Proto pravím vám: Království Boží bude odňato od vás a dáno (bude) lidu, který bude přinášeti plody jeho»** (Mt 21,43).

Nejsou to tedy bez pochyby již Židé, nýbrž *novozákonní* Boží lid, na němž se naplnil na „Izrael“ směřovaný příslib proroka Izajáše: **«Děť [Hospodin]: „Málo je to, žes mým sluhou, abys vzbudil kmeny Jakobovy a zbytky Israelovy přivedl nazpět; ejhle, činím tebe světlem národů, abys byl spásou mou až do končin světa»** (Iz 49,6).

Svatí apoštolové Pavel a Barnabáš se před nevěřícími Židy v Antiochii v Pisidii výslovně odvolávali na tuto pasáž Písma: **«Vám mělo se nejprve hlásati slovo Boží; poněvadž však je odmítáte a sebe za nehodny pokládáte života věčného, hle, obracíme se k pohanům. Neboť takto přikázal nám Pán: „Ustanovil jsem tě za světlo pohanům, abys byl ke spáse až do končin země! [Iz 49,6]“»** (Sk 13,46-47).

V souladu s tím také první papež, svatý Petr, píše nám křesťanům: **«Vy však jste „rod vyvolený“ [Iz 43,20], „královské kněžstvo“, „národ svatý“ [Ex 19,6], „lid vlastnický“, abyste zvěštovali vznešené vlastnosti toho [Iz 43,21], jenž z temnoty vás povolal k podivnému světlu svému. Byli jste „ne-lid“, nyní však jste lid Boží, byli jste „bez milosrdenství“, nyní však jste milosrdenství došli [Oz 1,6.9; 2,3.25]»** (1 Pt 2,9-10).

Pamatuj: Dnešní Židé již naprosto nejsou vyvoleným Božím lidem. Od Kristovy obětní smrti na kříži je novým vyvoleným jediné pravá Církev z <u>uvěřivších</u> Židů i pohanů.

3) Jsou *dnešní* Židé dětmi Abrahámovými?

Pro bývalého německého kancléře Helmuta Kohla jimi rozhodně jsou. K delegaci židovského zednářstva B'nai B'rith svého času prohlásil: «**Židé**, křesťané a muslimové patří jako **děti Abraháma** k jedné velké rodině.»¹²

Nepochybuje o tom ani mnoho dalších členů pokoncilní církve: «V památníku Yad Vashem, kde je zdokumentován tragický příběh **Židů** v letech 1933 až 1945, uložila skupina poutníků z diecéze Innsbruck dokumentaci „Spojení s dětmi **Abrahámovými**“.»¹³

Uvedený postoj byl osobně potvrzen i jejich nejvyšší duchovní hlavou, Janem Pavlem II., který před židovskou obcí Polska zdůraznil, že existuje «svým způsobem jedinečné společenství víry, jež **syny Abrahámovy**, hlásící se k **náboženství Mojžíše a proroků**, spojuje s těmi, kteří rovněž vyznávají Abraháma jako „Otce ve víře“ (srv. J 8,39) a v Kristu, synu „Abraháma a Davida“ (srv. Mt 1,1), a přijímají celé přebohaté dědictví Mojžíše i proroků».¹⁴

*

Stačí nahlédnout do Janova evangelia ke zjištění, že všichni tito lidé se zásadně mýlí. Již Židům své doby, kteří nechtěli uvěřit v Jeho božství, upřel Pán skutečný původ od Abraháma. Ne sice tělesný, když jim řekl: «**Vím, že jste potomstvo Abrahamovo**» (J 8,37), zato však duchovní, protože pokračoval: «**Jste-li děti Abrahámovy, skutky Abrahámovy číňte. Ale nyní hledíte mě usmrtiti, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abraham nečinil. ... Vy jste z otce d'ábla a chcete činiti žádosti otce svého**» (J 8,39-41.44).

Co však platilo pro tehdejší nevěřící Židy, musí nezbytně platit i na všechny jejich duchovní potomky. Ti jsou totiž jen proto „Židy“, že se tak jako dříve tvrdošíjně vzpírají uznat Ježíše Krista jakožto předpověděného Mesiáše.

A svatý Pavel skutečně také v Listu Galatům připomíná, že Abrahám neměl jen jednoho, nýbrž dva syny: Izmaela z *otrokyně* Hagar, a Izáka ze své *manželky* Sary. Avšak pouze Izák byl nositelem předpovědi a praotcem vyvoleného lidu, naproti tomu Izmael ne.

«**To jest předobrazné. Jsou to totiž (předobrazeny) dva zákony, jeden (daný) na hoře Sinaj, který plodil ke služebnosti, to jest Agar. – „Agar“ označuje horu Sinaj v Arabii, – ta rovná se nynějšímu Jerusalemu, neboť (také on) slouží s dítkami svými. Hoření však Jerusalem jest svoboden; to jest naše matka. ...**

¹² Úřední „Bulletin“ spolkové vlády, 2. únor 1996, str. 118.

¹³ «L'Osservatore Romano», 6. dubna 1990.

¹⁴ Projev k židovské náboženské obci Polska z 9. června 1991 («L'Osservatore Romano», 30. srpna 1991, str. 13).

Proto, bratři, nejsme dítkami nevolnice, nýbrž svobodnice; k té svobodě osvobodil nás Kristus» (Ga 4,24-26.31).

Jinak řečeno, *pouze my* křesťané jsme skutečnými dětmi Abraháma ve smyslu Božího zaslíbení; v nevěře zůstávající Židé *jimi nejsou!*

«Jakož (psáno jest): „Abraham uvěřil Bohu, a bylo mu to počteno ke spravedlnosti“ [Gn 15,6]. Nuže, poznávejte, že ti, kterí jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. Předvídajíc pak Písmo, že Bůh ospravedlňuje národy z víry, předpovědělo Abrahamovi: „Požehnání budou v tobě všichni národové“ [Gn 12,3; 18,18]. Budou tedy požehnáni s věřícím Abrahamem ti, kteří jsou z víry. ... Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahamovým, dědici podle zaslíbení» (Ga 3,6-9.29).

Židé po Kristu bezpochyby *nejsou* křesťany – jak by pak mohli být dětmi Abrahamovými?

Ostatně již Jan Křtitel Židy naléhavě varoval, že zaměňují pouze *tělesný* původ od Abraháma s naprosto rozhodujícím *duchovním* původem. Právil totiž «**k zástupům, kteří vycházeli, aby pokřtěni byli od něho: „Pokolení zmijí, kdo vám ukázal, jak byste utekli budoucímu hněvu? Přinášejte tedy ovoce hodné pokání a nezačínajte si říkat: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že Bůh může z kamenů těchto syny vzbudit Abrahamovi» (L 3,7-8).**

Pamatuj: Dnešní Židé naprosto nejsou dětmi Abraháma, protože ten uvěřil v nadcházejícího Spasitele Ježíše Krista, ale oni v Něj nevěřejí. Pouze my, <u>věřící katolíci</u>, jsme skutečnými dětmi Abrahamovými.

4) Jsou *dnešní* Židé dědici zaslíbení?

Jan Pavel II. tomu podle všeho věří, protože před zástupci židovských obcí Maďarska řekl: «S dojetím a úctou vzpomínám na velké věřící, kteří i v oněch dnech úzkosti a soužení, ve dnech zkázy – „Yom Shoa“ podle slov Sofoniáše (1,15) – dokázali věřit v **příslib Páně** a říkat: „On nás rozšlehal, a uzdraví nás, poranil, a vyhojí nás“ (Oz 6,2). Nyní jsme zde, abychom Bohu poděkovali, že i tentokrát podržel ochrannou ruku nad **požehnaným zbytkem svého lidu.**»¹⁵

V projevu k židovské obci v Sarajevu 1997 se vůdce pokoncilní církve vyjádřil ještě jednoznačněji: «Vydejme se tedy odvážně jako **praví bratři a dědici příslibení** kráčet stezkou smíření a vzájemného odpuštění.»¹⁶

Již roku 1990 Jan Pavel II. smíšenému katolicko-židovskému setkání tvrdil: «Víme, že sdílíme stejnou naději, ale také **Abrahámovi a jeho potomkům dané příslibení...**»¹⁷

*

Písmo svaté učí naprostý opak. Božský Spasitel stručně a jasně oznamuje: «**Pra-vím pak vám, že mnozí přijdou od východu i od západu, a stolovati budou s Abrahamem, s Izákem a s Jakubem v království nebeském;** [původně povolání] **synové království však budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skří-pění zubů**» (Mt 8,11-12).

Neříká však také svatý Pavel v Listu Římanům výslovně: «**Vy jste Izraelité, va-še... je zaslíbení**» (Ř 9,4)?

Ovšem, že to říká, ale je třeba číst i pokračování! «... **neboť ne všichni ti jsou Izraelité (praví), kteří pocházejí od Izraele; aniž proto, že jsou potomstvem Abrahamovým, jsou všichni dětmi, nýbrž „v Izákovi bude tobě nazváno po-tomstvo“** [Gn 21,12]. **To jest: nikoli ti jsou dětmi Božími, kteří jsou dětmi podle těla, nýbrž ti se počítají ku potomstvu, kteří jsou dětmi podle zaslíbení. ... Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří spravedlnosti nehledali, spravedlnos-ti dosáhli, spravedlnosti totiž, která jest z víry; Izraelité však, kteří hledali zá-kona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišli. Proč? Poněvadž (hledali jí dojít) ne z víry, nýbrž jako ze skutků**» (Ř 9,6-8.30-32).

Jinými slovy, přísliby platily jenom těm z Izraele, kteří také *uvěřili*; kromě toho platí zaslíbení i *všem věřícím* ze všech národů světa.

¹⁵ Projev k židovské náboženské obci Maďarska v Budapešti 18. srpna 1991 («L'Osservatore Romano», 13. září 1991, str. 9).

¹⁶ Projev z 13. dubna 1997 v Sarajevu («L'Osservatore Romano», 25. dubna 1997, str. 12).

¹⁷ Projev ke katolicko-židovské skupině u příležitosti 25. výročí koncilní deklarace «Nostra aetate» 6. prosince 1990 («L'Osservatore Romano», 21. prosince 1990, str. 7).

«My však, bratři, jsme podle Izáka dítkami zaslíbení. Ale jako tehda ten, který se narodil podle (zákonů) těla [= syn Hagar, Izmael], pronásledoval toho, který byl podle ducha, tak i nyní. Avšak co dí Písmo? „Vyvrz nevolnici [= Hagar] i syna jejího, neboť nebude dědit syn nevolnice se synem svobodnice“ [Gn 21,10]» (Ga 4,28-30).

«Vždyť nikoli skrze zákon dostalo se Abrahamovi nebo potomstvu jeho zaslíbení, že se stane dědicem světa, nýbrž skrze spravedlnost z víry. Neboť jsou-li dědici (toliko) ti, kteří jsou ze zákona [= Židé], marnou stala by se víra a zrušeno jest zaslíbení» (Ř 4,13-14).

Ne, pokristovští Židé *nejsou* dědici zaslíbení, protože «máme oltář, z něhož jísti nemají moci ti, kteří slouží stánku [starozákonní úmluvě]» (Žd 13,10).

*

Není ostatně nic nového, že se pouhé *přislíbení* nemůže dostat jako „dědictví“ tomu, kdo se jej sám stal nehodným *nevěrou nebo jinými těžkými hříchy*. Před příchodem Krista tomu nebylo jinak, než poté:

«Nechci zajisté bratři, abyste nevěděli, že otcové naši všichni byli pod oblakem a všichni prošli mořem; a všichni v oblaci a v moři byli pokřtěni v Mojžíše a všichni jedli týž pokrm duchovní a všichni pili týž nápoj duchovní; – pili jej totiž z duchovní skály, která šla s nimi, tou skalou pak byl Kristus. – Avšak ve většině jich nezalíbilo se Bohu, „neboť zahynuli na poušti“ [Nu 14,16]» (1 K 10,1-5).

Pamatuj: Dnešní Židé naprosto nejsou dědici zaslíbení, neboť se dědictví dobrovolně vzdali svou nevěrou. Dědici zaslíbení jsme výhradně my, vě-řící děti jediné pravé, katolické a apoštolské Církve.

5) Zůstali *dnešní Židé* věrni svému svazku s Bohem?

Tzv. cášský biskup Heinrich Mussinghoff o tom nepochybuje: «I v nejtěžších časech pronásledování zůstali Židé vždy **věrní Bohu**. Jejich příklad nás křesťany vybízí k napodobení.»¹⁸

Za jeden provaz s ním táhne i profesor teologie v Bochumi, Peter Dschulnigg: «Děkujeme **Izraeli** za **jeho věrnost ve víře** po dlouhá staletí utrpení, i za oživení naší víry v mesiáše z židovského ducha.»¹⁹

A oba, stejně jako vůbec všichni stoupenci pokoncilní církve, se skutečně mohou odvolávat na *novou* mešní knihu Pavla VI., v níž velkopáteční přímluvná modlitba za Židy z ničeho nic zní: «Modleme se také za Židy, k nimž Bůh, náš Pán, promluvil jako k prvním: Uchovává je jako **věrné svému svazku** i v lásce ke svému jménu, aby tím byl dosažen cíl, k němuž chce vést jeho prozřetelnost.»²⁰

*

Ve skutečnosti není Starý zákon nic jiného, než *důvěřivé očekávání Bohem přislíbeného Spasitele světa*, který s logickou nezbytností musel po Jeho příchodu vést k přijetí Jeho Nového zákona. Starému zákonu může «zůstat věrný» jen ten, kdo se v daný čas nepřimkl k Novému zákonu.

Je skutečně tak těžké to pochopit? Přepokládejme na chvíli, že příslušný úřad vám vystaví *pouze prozatímní* občanský průkaz, *výslovně omezený na čtyři týdny*, protože momentálně nejsou k dispozici formuláře na regulérní doklad. Můžete pak své zákonem dané povinnosti držení řádného občanského průkazu zůstat *věrní* i po uplynutí čtyř týdnů, když budete tvrdohlavě lpět na prozatímním průkazu a řádný občanský průkaz budete zuřivě odmítat? Zcela zjevně ne.

Svatý diakon a arcimučedník Štěpán nevěřícím Židům, kteří jej dotáhli před soud pro jeho věrnost ke Kristu, výslovně potvrdil, že to oni se svazku s Bohem zpronevěřili:

«Tvrdošíjní a neobřezaní srdcem i ušima, vy se vždycky Duchu svatému protivíte; jak otcové vaši, tak i vy. Kterého z proroků nepronásledovali otcové vaši? Ano i usmrtili ty, kteří předpovídali o příchodu tohoto Spravedlivého, jehož zrádci a vrahy jste se vy nyní stali, vy, kteří jste přijali Zákon k nařízení andělů, ale nezachovali jste ho» (Sk 7,51-53).

¹⁸ V březnu 1995 během návštěvy místní židovské obce, kde se v synagoze účastnil «večerní bohoslužby» («Deutsche Tagespost», 25. března 1995).

¹⁹ Peter Dschulnigg v «Schweizerische Kirchenzeitung», 16. dubna 1992, str. 244.

²⁰ Cit. podle *Der große Sonntags-Schott. Für die Lesejahre A – B – C. Originaltexte der deutschsprachigen Altarausgabe des Meßbuchs und des Lektionars, ergänzt mit den lateinischen Texten des Missale Romanum. Mit Einführungen herausgegeben von den Benediktinern der Erzabtei Beuron*, Freiburg – Basel – Wien 1975, str. 199. – Pozn. překl.: Až do II. vatikánského koncilu velkopáteční přímluvná modlitba za Židy zněla, aby „Bůh a Pán odňal clonu z jejich srdcí, by i oni uznali Ježíše Krista, Pána našeho!“

Ani svatý Petr nevěděl nic o nějaké trvající věrnosti úmluvě Kristu nepřátelských Židů, ba právě naopak. Když se jej zkroušení jeruzalémští Židé po jeho plamenném svatodušním kázání tázali, co mají dělat, neodpověděl jim například: «Zůstaňte věrni svazku ze Sinaje», nýbrž:

«Čiňte pokání a pokřtěn budiž každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů svých. ... Ochraňte se od tohoto pokolení zvrhlého» (Sk 2,38.40).

Kromě toho svatý Petr o něco později Židům připomněl zcela srozumitelné Mojžíšovo prorocké napomenutí a výstrahu:

«Mojžíš pravil: Proroka vzbudí vám Hospodin, Bůh váš, z bratří našich jako mne [= Krista; srv. L 4,14-30!]; toho poslouvejte ve všem, co bude mluvit k vám. Každý, kdo neposlechne proroka toho, bude vyhlazen z lidu! [Dt 18,15. 19 ad.]]» (Sk 3,22-23).

Stejně tak málo ví i svatý Pavel o nějaké trvající věrnosti úmluvě Židů, nepřátelských Kristu, **«ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor. Brání nám totiž kázati pohanům, by spaseni byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých» (1 Te 2,15-16).**

A konečně i sám Pán o všech nevěřících, a tím *také a především o nevěřících Židech* poté, co již vyslovil svůj zatracující soud, řekl židovskému zákoníku Nikodémovi:

«Nebot' tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný. ... Kdo věří v něho, nebývá souzen; kdo však nevěří, již jest odsouzen, poněvadž nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího» (J 3,16.18).

Pamatuj: Dnešní Židé v žádném případě nezůstali věrni svému svazku, protože prozatímní Starý zákon byl zrušen Bohočlověkem Ježíšem Kristem a převeden do věčného Nového zákona. Jejich domnělá věrnost není nic jiného, než tvrdohlavá nevěra. Jen s věrností Novému zákonu Ježíše Krista je Bůh spokojen a vede k věčnému životu.

6) Jsou *dnešní Židé Bohem milováni*?

Prisvědčuje tomu pokoncilní Vatikán, a jmenovitě tam působící «kardinál» Joseph Ratzinger²¹ v úředním dokumentu z roku 2001. Tisk jeho příslušnou tezi shrnul následovně: «**Židé zůstali Bohem milovaným národem**. Kdo chce zůstat spojený s Bohem, je rovněž povinen milovat Židy, říká se v textu.»²²

Totéž čteme v společném závěrečném prohlášení čtyřdenního setkání vysoce postavených katolických a židovských partnerů v dialogu poblíže Říma v roce 2003: «Katolická církev v souladu s učením papeže Jana Pavla II. uznává, „... že **Židé jsou Bohem velmi milováni** kvůli jejich otcům. Bůh nelituje darů, které jim nadělil, ani posláních, které vyslovil“» (*Nostra Aetate*, č. 4; srv. také Ř 11,28-29).²³

Takže nejen švýcarští biskupové ve svém prohlášení z roku 1997, nýbrž vůbec i všichni pokoncilní „katolíci“ se skutečně mohou bez obav odvolat na II. vatikánský koncil: «Jak koncil zdůrazňuje, „jsou **Židé ... stále ještě Bohem milováni**, neboť jeho dary milosti i povolání jsou neodvolatelné.“ (Deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím, 4).»²⁴

*

Jenže zde nejde jen zcela všeobecně o otázku, zda Bůh stále ještě miluje nevěřící i ostatní smrtelné hříšníky. On, nekonečná svatost, jak známo nemůže smrtelné hříšníky milovat *jako takové*; miluje je již jen *podmínečně*, totiž s ohledem na jejich možné obrácení, k němuž jim ve svém milosrdenství stále ještě nabízí milostiplnou pomoc. V tomto *všeobecném smyslu* jsou všichni nevěřící Židé, dokud ještě žijí a mohli by se tedy obrátit, kdyby chtěli, stejně tak Bohem «milováni» jako všichni ostatní hříšníci.

Avšak ve výše citovaných pasážích je přirozeně míněno něco zcela jiného: Jsou Bohem milováni Židé *jako takoví*, tj. jako stoupenci Kristem odmítnutého náboženství? Správná odpověď na to může znít pouze: Ne, absolutně ne! Žádné náboženství, ani žádný národ, potírající Krista a jeho pravou Církev, nemůže mít *jako takový* před Bohem oprávnění existence. Je nemožné, aby jej měl rád, chtěl, miloval!

²¹ Současná (2010) hlava pokoncilní církve; pozn. překl.

²² Zpráva KNA o tehdy právě publikovaném dokumentu «Židovský národ a jeho svaté spisy v křesťanské bibli» vatikánské biblové komise pod předsednictvím kardinála Josepha Ratzingera v «Die Tagespost», 15. prosince 2001.

²³ Prohlášení z Grottaferrata z 26. února 2003, které podepsali rabín Shar Yishuv Cohen (prezident židovské delegace); Jorge kardinál Mejia (prezident katolické delegace); rabín Ratzon Arrusi; msgre Giacinto-Boulos Marcuzzo; rabín David Brodman; P. Georges Cottier O.P.; Oded Wiener; P. Elias Shacour; Pier Francesco Fumagalli; P. Norbert Hofman S.D.B.; Shmuel Hadas; msgre Pietro Sami («Die Tagespost», 4. března 2003).

²⁴ Prohlášení švýcarské biskupské konference z 5. března 1997 k současné diskusi o roli Švýcarska za druhé světové války («L'Osservatore Romano», 14. března 1997, str. 8).

Avšak neodporuje tomu svatý Pavel konstatováním, že Kristu nepřátelští Židé jsou stále ještě **«vzhledem k vyvolení miláčky pro Otce»** (Ř 11,28)? Ne, naprosto ne! Naopak jen výše řečené potvrzuje. Jsou milováni už jen s ohledem na vyvolení, udělené jejich otcům. Tudíž již jen s jistým ohledem, jen «kvůli otcům», ne však kvůli nim samým, tedy již ne kvůli nim jako takovým.

Pokud tedy jde o Židy *jako takové*, neváhá svatý Pavel prohlásit, že **«ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky»** a **«Bohu se nezalibují»**! A dále **«brání nám totiž kázati pohanům, by spaseni byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých; přišel však již na ně hněv Boží k vrcholu»** (1 Te 2,15-16).

Boží trest však není ničím jiným, než jejich věčným zavržením! **«Izajáš pak volá nad Izraelem: „Byť byl počet synů izraelských jako písek mořský, ostatek (toliko) bude spasen, neboť slovo (hrozebné) vykoná a ukrátká ve spravedlnosti: Slovo totiž ukrácené učiní Hospodin na zemi“** [Iz 10,22]» (Ř 9,27-28).

*

Nikoli nevěřící Židé, nýbrž pouze věřící křesťané milují Boha. Sám Pán v Apokalypse říká ke své Církvi, resp. její viditelné hlavě: **«Hle, dám ti některé z lidu satanova, z těch, kterí praví, že jsou Židé, a nejsou jimi, nýbrž lžou; hle, učiním, aby přišli a poklonili se před nohama tvýma, a poznali, že já jsem (si) zamiloval tebe»** (Zj 3,9).

Pamatuj: Dnešní Židé jako stoupenci falešného, protikřesťanského náboženství nejsou Bohem milováni, nýbrž nenáviděni. Nevěřící Židy jako jednotlivé osoby miluje jen do té míry, že jim stále ještě nabízí svou milost k obrácení, tudíž ani méně, ani více, než všechny nevěřící i ostatní smrtelně hřešící.

7) Věřejí *dnešní Židé* v pravého Boha?

Pro Jana Pavla II. je to jen samozřejmé: «Posilován v srdci **svou vírou v Pána**, uchoval si **židovský národ** i v mnohatisíciletém rozptýlení svou identitu, rituály a tradici...»²⁵

V projevu k židovské obci v Brazílii dokonce řekl, že «Boží prozřetelnost» tomu chtěla, «aby tento historický okamžik našeho setkání posílil ducha bratrství a vzájemné úcty. Jeho základem není pouze vzájemný respekt, nýbrž mnohem spíše **víra v jediného a pravého Boha**».²⁶

Jak kardinál Joseph Ratzinger jako nejvyšší strážce víry pokoncilního Vatikánu prohlásil, máme být vděční za to, že «naši **židovští bratři** vzdor všem obtížím ve svých dějinách si dodnes uchovali **víru v tohoto Boha** a dosvědčují jej před ostatními národy, které **jediného Boha** neznají».²⁷

*

Tak jednoduché to však rozhodně není. *Pravým* Bohem je pouze Bůh *trojjediný*. Od té doby, co se Bůh ve svém vtěleném Synovi jako druhé Božské osobě zjevil ve třech osobách, je každá «víra», jež tuto *skutečnost chce pominout*, v nejlepším případě *čistě přírodní* vírou v Boha, jak jí chce lidský rozum dosáhnout nezávisle na zvláštním Zjevení. Není však vírou nadpřirozenou, Bohem přísně vyžadovanou, jediné spásitelnou. Proto také není vírou v pravého Boha.

Pán výslovně prohlásil, že víra v Boha Otce bez víry v Boha Syna není nic platná: «**Pravím pak vám: Každého, kdo mě vyzná před lidmi, i Syn člověka vyzná před anděly Božími. Kdo mě však zapře před lidmi, ten bude zapřen před anděly Božími**» (L 12,8-9).

A dále je řečeno: «**Nebot' Otec nesoudí nikoho, ale veškeren soud dal Synu, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal**» (J 5,22-23).

A přesně to je výtku, kterou pak jednorozený Syn učinil i Židům: «**I sám Otec, který mne poslal, vydal svědectví o mně. Vy jste ovšem nikdy ani hlasu jeho neslyšeli, ani tváře jeho neviděli, a slova jeho trvale nechováte v sobě, neboť vy nevěříte tomu, kteréhož On poslal**» (J 5,37-38).

Nevěřící Židé nevěří v pravého Boha, protože jej vůbec neznají (jelikož jej *nechtějí* znát). A proto jim Ježíš říká: «**Neznáte ani mne, ani Otce mého; kdybyste znali mne, znali byste i Otce mého**» (J 8,19).

²⁵ Projev k židovské obci v Maďarsku při setkání v Budapešti 18. srpna 1991 («L'Osservatore Romano», 13. září 1991, str. 9).

²⁶ Projev k židovské obci v Brazílii z 15. října 1991 («L'Osservatore Romano», 8. listopadu 1991, str. 8).

²⁷ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 30. prosince 2000.

A ještě důrazněji a jasněji: **«Oslavuji-li se já sám, sláva má nic není. Jest to Otec můj, jenž mne oslavuje, o němž vy pravíte, že je Bohem vaším. A (přece) nepoznali jste ho, ale já ho znám...»** (J 8,54-55).

Krista odmítající Židé nevěřejí v pravého Boha, nýbrž setrvávají v duchovní temnotě. Sám Ježíš Kristus je několik dnů před svou mučednickou smrtí opakovaně napomenul a varoval: **«Ještě krátký čas je světlo mezi vámi. Chod'te, pokud máte světlo, aby vás nezachvátila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde. Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste byli syny světla»** (J 12,35-36).

Pán svým učedníkům nakonec znovu vysvětlil, že nevěřící Židé Boha vůbec neznají: **«Ze synagogy své vyloučí vás, ano přichází hodina, že každý, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím Bohu slouží. A to vám učiní, poněvadž nepoznali Otce ani mne»** (J 16,2-3).

Od pozemského vystoupení Ježíše Krista tedy není žádná víra v jednoho pravého Boha, která by byla odlučitelná od víry v Jeho jednorozeného Syna (a Ducha Svatého): **«Kdokoli popírá Syna, nemá ani Otce; kdo vyznává Syna, má také Otce»** (1 J 2,23).

Pamatuj: Dnešní Židé nevěřejí v pravého Boha, protože odmítají uvěřit v Nejvyšší Trojici, tedy v Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha Svatého i poté, co se jim vyjevil v Ježíši Kristu, druhé Božské osobě. Pouze my křesťané věříme v pravého, tedy trojjediného Boha.

8) Očekávají *dnešní Židé Ježíše Krista*?

Tvrdil to nedávno na kardinála pokoncilní církve povýšený «domácí papežský teolog» Georges Cottier: «Jsou naši starší bratři, protože také čekají na Krista. Sice jej nenalezli, avšak **také oni čekají na Krista**, a to již mnoho znamená.»²⁸

*

Je známé a nesporné, že dnešní Židé stále ještě čekají na «mesiáše». Avšak tvrzení, že čekají dokonce na «Krista», je až příliš daleko zacházející a proto přirozeně i falešné.

Na celém světě by se těžko našel jeden jediný Žid, který by o sobě prohlásil, že čeká na «Krista».

Namísto toho až v březnu 2003 během setkání diskusního kroužku «Židé a křesťané» Ústředního výboru německých katolíků v Katolické bavorské akademii načrtl vlivný americký rabín Michael Signer «velmi dlouhou historii **židovského nezájmu** o křesťanství a zvláště o **Ježíše z Nazareta**, v němž křesťané věřejí jako v mesiáše.

Jeho odpověď na otázku křesťanů, co si Židé o Ježíši myslí, vyvolala jako obvykle zklamání: „[Křesťané] neumějí pochopit, že Ježíš Kristus, který je tak ústřední v jejich životě i společenství, může být v mém vlastním židovském společenství tak podružný“.²⁹

Jak by tedy mohli čekat na *Něj*, o němž sice dobře vědí, že přišel již před 2 000 lety, ale přesto jím bez okolků opovrhují?

Cottierova teze, kterou vypustil zjevně nerozvážně v interview přes její nehoráznou falešnost, nebo možná právě kvůli ní, je hodně *zrádná*. Nechtě totiž potvrzuje, že téměř jednomyslné výklady zcela určité pasáže Janova evangelia církevními Otcí i pozdějšími teology jsou správné.

Všechno totiž závisí na tom, jaký to má být «Kristus», na nějž dnešní Židé čekají.

Nepoučený nebo i naivní čtenář usoudí, že Cottier mluví o *Ježíši Kristu*, vtěleném Božím Synovi – a překvapeně bude kroutit hlavou, protože na něj dnešní Židé docela určitě *nečekají*.

Rozhodně se však nesmí zapomínat, že také *Antikrist* ve své pekelnické prohnatosti má vystoupit pod samozvaným označením «Kristus». Současně bude předstírat, že je konečně Židy stále ještě očekávaný «mesiáš».

A odkud že to víme?

²⁸ Georges Cottier v rozhovoru s Claudií Reimüllerovou («Deutsche Tagespost», 7. října 1997).

²⁹ Zpráva Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 27. března 2003.

Jak již bylo naznačeno, přímo z úst samotného Krista, který nevěřícím Židům prorokoval: «**Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne; jiný-li přijde ve jménu mém, toho přijmete**» (J 5,43).

Pamatuj: Dnešní Židé rozhodně nečekají na příchod Ježíše Krista, ale naopak (někteří vědomě, jiní nevědomě) na příchod falešného mesiáše, biblicky prorokovaného Antikrista.

9) Pochází spása z dnešních Židů?

Takového názoru je domnělý pařížský «kardinál-arcibiskup» židovského původu Jean-Marie Aaron Lustiger. Roku 2000 prohlásil, «že Boží slovo by se nikdy nemohlo obrátit proti Božímu lidu, který je tak dlouho tradoval a o němž mesiáš Ježíš řekl: „**Spása je ze Židů.**“»³⁰

V pokoncilně katolickém rozhlasu «Radio Horeb» měl jistý Osse Shalom celý pořad na stejné motto: «**Spása je ze Židů.**»³¹

Pro pokoncilní spisovatelku Magdalenu S. Gmehlingovou je «významný a teprve později jako kardinál vážený Charles Journet», jeden z otců II. vatikánského koncilu, «odvážným hlasatelem **spásy ze Židů.**»³²

Doslovně stejný text téže autorky se krátce poté objevil i v domněle tradičně katolickém časopisu «Einsicht», jehož vydavatel Eberhard Heller se vzdor početným veřejným výzvám od něj nedistancoval.³³

*

Nestojí to však doslova tak v evangeliu, a to přímo z úst Ježíše Krista!? Jistěže! Přesto však v Písmu svatém stojí také psáno: «**Není Boha.**» Ovšem bezprostředně předtím jsou slova: «**Říká si pošetilec v duchu: ...**» (Ž 13 [14],1)!

A přesně tak je tomu s Ježíšovými slovy: «... **poněvadž spása jest ze Židů**» (J 4, 22). Krátce předtím se jej Samaritánka u Jakubovy studnice zeptala, zda Samaritáni nebo Židé vzývají Boha na správném místě. Protože Starý zákon před Kristovou smrtí ještě platil, odpověděl jí Pán, jak následuje, ale současně již naznačil nadcházející zrušení Staré smlouvy: «**Ženo, věř mi, že přichází hodina, kdy nebudete se klaněti Otci ani na této hoře, ani v Jerusalemě [!]. Vy se klaníte tomu, čeho neznáte; my se klaníme tomu, co známe, poněvadž spása jest ze Židů**» (J 4,21-22).

Koho zde míní, ne-li jedině a výhradně sám sebe? Je to přece On, v jehož osobě pochází *spása* ze Židů! Jen o něco málo později to dosvědčují samotní Samaritáni poté, co se jim dostalo víry: «**Tento je vpravdě Spasitel světa**» (J 4,42).

Již mnohem dříve totéž dosvědčuje starý Simeon v jeruzalémském chrámu, když mohl vzít do náručí právě na svět příslého Spasitele: «**Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého podle slova svého v pokoji, neboť „viděly oči mé spásu tvou“ [Iz 40,5], kterou jsi připravil „před očima všech národů“ [Iz 52,10]...**» (L 2,29-31).

Poté, co Ježíš Kristus, identický Syn Boží, přišel ve svém vtělení jednou provždy jako řečená spása «**ze Židů**», tedy z kmene Juda a z domu Davidova, nemohou již

³⁰ V projevu k smíšenému židovsko-křesťanskému publiku v jeruzalémském opatství podle zprávy Rudolfa Pesche v «Deutsche Tagespost», 18. května 2000.

³¹ 22. února 2003 v 15.00 hodin podle programového přehledu «Poslání církve» v «Die Tagespost» 13. února 2003.

³² Magdalena S. Gmehlingová v «Die Tagespost», 6. října 2001.

³³ Magdalena S. Gmehlingová v «Einsicht», září 2001. str. 124.

Židé očekávat absolutně žádnou jinou spásu. Svatý Petr to slavnostně prohlásil před Vysokou radou v nevěře setrvávajících Židů:

«To jest „ten kámen, který byl zavržen od vás stavitelů, který však se stal kamenem úhelným“ [Ž 117,22]. A není v nikom jiném spásy; neboť není jiného jména pod nebem daného lidu, v němž bychom měli býti spaseni» (Sk 4,11-12).

«Nebot' nikdo nemůže položit základ jiný mimo ten, který jest položen, a tím jest Ježíš Kristus» (1 K 3,11).

*

Naproti tomu od Židů s jejich již nesmyslným praktikováním Zákona může přijít *jen neštěstí a pohroma*! Kdo i po Kristem uskutečněném díle spásy ještě stále lpí na bezobsažné zbožnosti podle zákona tzv. judaismu, se tím odlučuje od Krista, od jediné a výhradní spásy, a vrhá se tak do neštěstí:

«Hle, já Pavel pravím vám: Budete-li se obřezávati, Kristus vám nic neprospěje... Odloučení jste od Krista, kteří hledáte ospravedlnění v zákoně; vypadli jste z milosti» (Ga 5,2.4).

Pamatuj: Z dnešních Židů není absolutně žádná spása, nýbrž jen neštěstí, protože chtějí svést celý svět k odpadnutí od Ježíše Krista. Spása je pouze v osobě «od Židů» příslého Ježíše Krista. Bohočlověk se totiž podle příslibu proroků ve své nejsvětější lidské podobě narodil z kmene Juda.

10) Jsou *dnešní Židé* povoláni ke spáse?

Pokoncilně katolické «Švýcarské církevní noviny» o tom nepochybují. Píše se tam: «Nadace pro církve a Židovstvo (SKJ)³⁴ si dala za úkol uplatňovat židovské kořeny křesťanské víry v církvi, teologii, obcích i farnostech. Podporuje vědomí **trvalého povolání židovského národa**, a proto také pečuje o kontakty s jejich společenstvím.»³⁵

«Domácí papežský teolog» Georges Cottier přizvukuje: «V Božím plánu je i **na-dále povolání Izraele.**»³⁶

Sám Jan Pavel II. to vidí stejně tak: «Vzhledem ke své dané identitě jsou **Židé i křesťané** vzájemně spojeni, a musejí dále rozvíjet kulturu dialogu, jak ji zamýšlel filosof Martin Buber. ... Rozdílné religiózní tradice jsou **povolány dát** svá dědictví do služeb všech lidí k **výstavbě společného evropského domu**, stmeleného spravedlností, mírem, právem a solidaritou. **Pak se naplní slovo Boží, zprostředkované nám proroky** (srv. Iz 11,6-9).»³⁷

A berlínským Židům dává Jan Pavel II. k dobru: «**Židovský národ je svým povoláním i dějinami zvláštním způsobem vyvolen zvěstovat celému lidskému pokolení Boží vůli ke spáse** (srv. *Dei Verbum*, 14).»³⁸

*

Z toho však nebude nic. Dokonce i tam, kde svatý Pavel ohledně nevěřících Židů ujišťuje, že «**Bůh neželí darů a povolání svého**» (Ř 11,29), míní tím pouze všeobecnou *nabídku* milosti a všeobecné povolání *k víře*, které platí bez výjimky *všem* lidem. Vždyť po příchodu Krista a založení Jeho Církve je zde pro všechny, ať Židy nebo pohany bez rozdílu, už jen jediné povolání: Stát se učedníky Kristovými, křesťany, věřícími členy Jeho Mystického těla, katolické Církve, a tím si dodržováním jejich přikázání zajistit věčnou spásu.

O nějakém speciálním «židovském» povolání *po* Kristu už nemůže být ani řeči. Židé i pohané jsou povoláni ke stejné víře v evangelium Ježíše Krista, «**Jeť to moc Boží ke spáse pro každého, kdo věří, pro Žida i pro pohana**» (Ř 1,16). Také jsou povoláni k následování stejných přikázání: «**Soužení a úzkost přijde na každou lidskou duši, která páše zlé, jak na Žida, a to předem, tak na pohana, sláva**

³⁴ V originále «Die Stiftung für Kirche und Judentum»; pozn. překl.

³⁵ «Schweizerische Kirchenzeitung», 16. dubna 1992, str. 245.

³⁶ Georges Cottier v rozhovoru s Claudii Reimüllerovou («Deutsche Tagespost», 7. října 1997).

³⁷ List Jana Pavla II. z 25. ledna 2002 kardinálu Walteru Kasperovi, prezidentu Komise pro religiózní vztahy se Židovstvem, u příležitosti konání Evropského židovského kongresu v Paříži («L'Osservatore Romano», 15. února 2002, str. 8).

³⁸ Projev k berlínské židovské obci při třetí návštěvě Německa 1996 («L'Osservatore Romano», 28. června 1996, str. 5).

však i čest a pokoj každému, kdo činí dobré, jak Židovi, a to předem, tak i pohanovi; neboť u Boha není stranictví» (Ř 2,9-11).

Je pouze jedno jediné povolání, vždyť «... **my však hlásáme Krista ukřižovaného, pohoršení Židům, pohanům pošetilost, ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i pohanům Krista, Boží to moc, a Boží moudrost**» (1 K 1,23-24).

Nějaké židovské povolání *mimo* Církev již neexistuje: «**Proto pamatujte, že někdy vy, pohané podle těla – zvaní neobřezanými od těch, kteří se nazývají obřezanými rukama na těle – že jste byli onoho času bez Krista, oddálení od občanství izraelského... Nyní však vy, kteří jste někdy byli daleko, v Kristu Ježíši jste se sblížili v krvi Kristově... proto, aby v sobě samém vzdělal dva v jednoho člověka nového, zjednáva je pokoj (mezi nimi)**» (Ef 2,11-16).

*

Dnešní Židé, duchovní potomci nevěřících farizejů, mají stejně tak málo povolání ke spáse pro svět, jako jejich nešťastní duchovní předci, o nichž Pán výslovně řekl, že všechny, kdo je pošetile poslouchali, jen uvrhli do zkázy: «**Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, bude z kořene vyvráceno. Nechte jich, slepi jsou to vůdcové slepých; vede-li však slepý slepého, padnou oba do jámy**» (Mt 15,13-14).

Pamatuj: Dnešní židovství má stejně tak málo povolání ke spáse jako všechna ostatní falešná náboženství. Pouze <u>jediná pravá církev</u> Ježíše Krista, jen katolické náboženství <u>má povolání ke spáse</u>; mimo ni není spásy!

11) Mohou být *dnešní Židé* požehnáním pro svět?

O tom byl již v roce 1993 přesvědčen nikdo menší, než Jan Pavel II.: «Jako **křesťané i Židé**, následující příkladu Abrahámovy víry, jsme povoláni k **požehnání pro tento svět** (srv. Gn 12,2). To je společná úloha, která na nás čeká. Proto si musíme, **křesťané i Židé, být navzájem požehnáním**.»³⁹

Zaříkadlo, které pak od té doby rád opakoval. ... A 30. října 1994 «přijal Jan Pavel II. představitele židovské „Ligy proti pomluvám“ řádu B'nai B'rith. ... V audienci pak řekl, že vřelé přátelství mezi křesťany a Židy považuje za zvláště důležité... **Křesťané i Židé by měli být požehnáním pro svět**. Proto se musejí stát nejdříve **vzájemným požehnáním**.»⁴⁰

Roku 1996 poskytl pokoncilní papež audienci římskému vrchnímu rabínu Elio Toaffovi včetně doprovodu a znovu opakoval: «Milí přátelé, úvodem našeho setkání jsem řekl, že vaše dnešní návštěva je **požehnáním**. Je mým přáním, aby **milost Boží** byla nakloněna nejen našim společenstvím, ale i **celému lidstvu**.»⁴¹

*

Bohužel je pravdou pravý opak: Nevěřící a Kristu nepřátelští Židé jsou zlořečení, a proto mohou být světu *jen neštěstím*. Jedině my, věřící křesťané, můžeme jako pravé děti Abraháma být světu požehnáním. Svatý Pavel v Listu Galatům vysvětluje, proč tomu tak je, a ani nemůže být jinak:

«Jakož psáno jest: „**Abraham uvěřil Bohu, a bylo mu to počteno ke spravedlnosti**“ [Gn 15,6]. Nuže, poznávejte, že ti, kteří jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. Předvídajíc pak Písmo, že Bůh ospravedlňuje národy z víry, předpovědělo Abrahamovi: „**Požehnání budou v tobě všichni národové**“ [Gn 12,3; 18,18]. **Budou tedy požehnání s věřícím Abrahamem ti, kteří jsou z víry.**»

«Všichni víte zajisté, že ti, kteří vyvozují spravedlivost ze skutků Zákona [= Židé], **podléhají zlořečenství**, neboť je psáno: „Zlořečen jest každý, kdo nečiní vytrvale vše, co jest psáno v knize Zákona“ [Dt 27,26]. Že však Zákonem nikdo nebývá ospravedlněn před Bohem, jest zjevno, neboť: „Kdo je spravedliv z víry, živ bude“ [Abk 2,4]. Zákon však nežádá víry, nýbrž „kdo jej vykoná, ten živ bude z něho“ [Lv 18,5].»

«**Kristus nás vykoupil ze zlořečenství Zákona**, stav se pro nás zlořečenstvím, neboť je psáno: Zlořečen je každý, kdo visí na dřevě“ [Dt 21,23], aby **požehná-**

³⁹ List z 6. dubna 1993 k 50. výročí povstání varšavského ghetta («Deutsche Tagespost», 20. dubna 1993).

⁴⁰ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 1. října 1994.

⁴¹ Projev k velkorabínu Toaffovi a jeho doprovodu z 15. dubna 1996 («L'Osservatore Romano», 3. května 1996, str. 4).

ní Abrahamovo dostalo se k pohanům v Kristu Ježíši, (a) abychom zaslíbeného Ducha obdrželi vírou» (Ga 3,6-14).

Dnešní Židé nadále lpějí na Zákonu; stojí tedy pod jeho *zlořečenstvím*. Z něj se naprosto nechtějí nechat vykoupit skrze pravého a jediného Mesiáše Ježíše Krista: Nemůže se jim tedy dostat **«požehnání Abraháмова v Kristu Ježíši»**. Jak by potom ti, kteří pro svou tvrdošíjnou nevěru sami nejsou požehnáni, nýbrž zlořečeni, mohli být někomu *požehnáním*, natož celému světu!?

Již jejich duchovní předci, farizeji, byli svým soukmenovcům zlořečením, protože jim bránili v přístupu k víře v Krista. Sám Pán jim řekl přímo do tváře: **«Běda vám, zákoníkům, že jste vzali klíč poznání (víry); sami jste nevešli, a těm, kteří vcházel, jste zabránili»** (L 11,52). A na tom se dodnes ani to nejmenší nezměnilo.

Kromě toho, jak by mohli být *požehnáním* pro svět ti, kteří nejsou členy Církve Kristovy, nýbrž právě naopak Satanovy synagogy? – V Apokalypse svatého Jana mluví Pán ke své církvi: **«Znám tvé soužení a tvou chudobu, – ale jsi bohat – i rouhání se strany těch, kteří praví, že jsou Židé, ale nejsou jimi, nýbrž lidem satanovým»** (Zj 2,9).

Jak se však mohou *nazývat* pouze Židy, aniž by byli v pravdě? Protože všichni *opravdoví* Židé – jako třeba apoštolové a učedníci Páně – se již před 2 000 lety stali *věřícími křesťany*! **«Neboť nikoli ten je Žid (pravý), který je jím zevně, aniž ta obřízka (jest pravá), která jest zřejmá na těle, nýbrž ten jest Židem, kdo jest jím uvnitř, a obřízka srdce Duchem, nikoli v liteře (jest pravá obřízka), (neboť) jemu chvály se dostane ne od lidí, nýbrž od Boha»** (Ř 2,28-29).

Pamatuj: Dnešní Židé naprosto nemohou být spásou pro svět, protože dobrovolně setrvávají pod zlořečením Zákona. Jen děti pravé Církve Kristovy, církve římsko-katolické, mohou být světu ke spáse vydáváním svědectví o vykoupení.
--

12) Má Starý zákon, Stará úmluva pokristovského judaismu, samostatnou cenu?

Pokoncilní profesor judaistiky, Gerhard Bodendorfer, na to odpovídá bezvýhradně kladně. «Stále ještě je hodně rozšířená myšlenka, že se naplnilo vydědění Židovstva skrze víru Izraele v Ježíše a církve... Musíme znovu objevit **samostatnou cenu prvotního zákona**.» A upřesňuje, že je třeba vnímat «i dnešní žijoucí židovství ve svém zaměření jako konkrétní a **autentickou životní formu biblické spirituality**».⁴²

Notuje mu k tomu i pokoncilní biblista Erich Zenger: «Zenger píše, že kdo vychází z toho, že „teprve a jedinečně v křesťanství bylo vlastně zjeveno, co je smyslem a cílem dějin“, ten **degraduje prvotní zákon**. Autoři novozákonních spisů jimi nikdy **nezamýšleli zaujmout místo židovských spisů**.»⁴³

Také jeho pokoncilní kolega Franz Mußner se obrací proti «tak zvané „teorii vydědění“, která Starý zákon považuje za výhradní vlastnictví církve, protože ta jako „pravý Izrael“ rovněž „zdědila“ židovství». – Mußner zároveň tvrdí, «že teprve opravdovým oceňováním příslibů **Starého zákona** bude natrvalo zajištěna jeho **vlastní hodnota**».⁴⁴

Také pro salcburského «světícího biskupa» Andream Launa má Starý zákon stále ještě samostatný význam. «**Stará úmluva je i nadále platná** pro všechny Židy, pokud nemohou v Ježíši uznat mesiáše, kterého sami očekávají. **Starý zákon zůstává v platnosti** a stále ještě je přípravou: Ne na mesiáše, ale na přijetí mesiáše ve víře a v srdcích Židů, kteří své očekávání ještě nemohou nalézt v Ježíši.»⁴⁵

*

Naproti tomu zůstává jisté: Cokoli, co v zásadě na něco jiného jen připravuje, nemůže mít samostatný význam, samostatnou cenu. Lešení ztrácí smysl dokončením stavby; licí forma má cenu jen s ohledem na zvon, které v ní má být ulity; chemický polotovar je bez užitku, dokud není dále zpracován na konečný produkt; slavnostní svatební přípravy splnily svůj účel ve chvíli, kdy začala svatba. Stará úmluva, Starý zákon měl pouze připravit na novou smlouvu, na Nový zákon, Starý zákon tedy měl přivést Židovstvo ke křesťanství, vyústit v Nový zákon a najít v něm své naplnění. Jak by pak Starý zákon mohl mít *po* Kristu ještě legitimní «samostatnost», skutečnou «vlastní cenu»?!

⁴² Podle zprávy KNA v «Deutsche Tagespost», 30. října 1999.

⁴³ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 22. února 2000.

⁴⁴ Zpráva Michaela Kargerera o příslušné Mußnerově přednášce v Katolické bavorské akademii 28. ledna 1995 («Deutsche Tagespost», 11. února 1995).

⁴⁵ Předneseno během jím samým organizovaném odborném setkání v Salcburku v září 2002, podle zprávy Stephana Baiera v «Die Tagespost», 1. října 2002.

Starozákonní *přísliby* již zjevně nemají žádnou «samostatnost», protože se naplnily v Kristu a jeho Církvi! Ale ani *před* Kristem neměly «vlastní hodnotu», podobně jako i všechny kultovní obřady... Vždyť ve Starém zákonu mohl *pouze* velekněz *jednou za rok* vstoupit do svatyně stánku resp. chrámu, vysvětluje apoštol Pavel: **«Tím Duch svatý naznačuje, že ještě není zjevna cesta do velesvatyně, pokud trvá stánek přední»** (Žd 9,8)!

Také všechny ostatní starozákonné předpisy mají stejně tak málo «vlastní cenu», jelikož svatý Pavel jednoznačně učí, že Kristus **«zrušil na svém těle zákon předpisů»** (Ef 2,15).

A blíže o tom říká: «Prve však, nežli přišla víra, pod Zákonem jsou uzavíráni, byli jsme střeženi k té víře, která měla být zjevena. A tak stal se Zákon naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Když však přišla víra, nejsme již pod vychovatelem. Všichni zajisté syny Božími jste vírou v Kristu Ježíši» (Ga 3,23-26).

Církev samozřejmě «zdělala» synagogu: **«Nebot' obřízkou jsme my»**, volá svatý Pavel, **«kteří sloužíme duchem Bohu a se honosíme v Kristu Ježíši a neskládáme důvěry své v těle»** (F 3,3). – Jistěže, pokračuje Pavel, je on osobně izraelita z kmene Benjamin, byl obřezán a připojil se k farizejům. **«Avšak co mi bylo ziskem, to jsem položil pro Krista za škodné. Ano, já pokládám za škodné všechno pro vznešenost poznání Ježíše Krista, Pána mého, pro nějž to všechno jsem obětoval a pokládám za brak, abych získal Krista...»** (F 3,7-8). Písmo svaté tedy namísto «vlastní hodnoty» mluví o «škodlivosti» a o «braku»! – Není to snad dostatečně jasné?

Pamatuj: Starý zákon nemá žádný samostatný význam; měl pouze připravit na příchod Ježíše Krista. A proto ani dnešní židovství, které Krista zavrhuje, nemá už vůbec žádnou vlastní hodnotu. Skutečně také nemá naprosto žádnou cenu, ani přípravou, protože Kristus již dávno přišel!

13) Jsou *dnešní Židé* pokračováním předkristovského Židovstva?

Podle «domácího papežského teologa» Georgese Cottiera zcela nepochybně, protože soudí: «V časech Starého zákona očekával židovský národ mesiáše. S jeho příchodem vstoupilo **pro nás křesťany** [tedy **ne** pro Židy!] něco nového do dějin. ... V tom okamžiku nastává zlom mezi učedníky Kristovými a Židy [tedy **ne** mezi před a pokristovskými Židy!]. To však neznamená, že je Bůh odmítá. V Listu Římanům je to jasné. ... Existuje zde sice absolutní novum, přišel Kristus, Mesiáš, **ale je zde také kontinuita**. Bůh nelituje, že si ten národ vyvolil. **Náleží totiž k dějinám spásy**. V tom smyslu **nemůžeme mluvit o substituci**.»⁴⁶

Také pro «kardinála» Josepha Ratzingera jsou Kristu nepřátelští Židé týmiž, kteří Krista ve Starém zákonu očekávali. V dokumentu, vypracovaném pod jeho vedením, se pak logicky říká: «Tam, kde je v Novém zákonu polemika proti Židům, jde o formu kritiky, která se nachází **i v knihách Starého zákona**. Užívat takových pasáží k odůvodňování protižidovských postojů **odporuje** učení Nového zákona. ... Biblová komise ukázala, že protižidovská polemika v Novém zákonu **patří k pro-rockému jazyku Starého zákona**. Tato studie by proto mohla přispět k obnovenému porozumění mezi křesťany a Židy.»⁴⁷

S naprostou nenuceností vychází i Jan Pavel II. z nepřerušného pokračování starozákonního Židovstva v pokristovské. Jak by jinak mohl k židovské obci v Brazílii pronést následující slova: «Kéž jsou **naši židovští bratři** uvedeni domů, „kéž se mohou vrátit zpět do své země“ (srv. Ez 34,13), do **země svých otců**, a žít si tam v míru a bezpečí na „výšinách Izraele“, **pod ochranou Boha, svého pravého pastýře**. Šalom!»⁴⁸

*

Ve skutečnosti ovšem nevěřící a Kristu nepřátelští Židé vyvolali naprostou roztržku se svými starozákonními předky! Všichni proroci i patriarchové toužebně čekali na Mesiáše Ježíše Krista, kterého již v duchu viděli, aby se účastnili jeho vykoupení. Naproti tomu farizeji, resp. jejich pořád ještě Židy se nazývajícím tělesní i duchovní potomci, až dodnes nechtějí absolutně nic slyšet o témže Mesiáši Ježíši Kristu. Nemůže být křiklavější rozpor, hlubší propast, úplnější roztržka.

Písmo svaté takovou roztržku mnohonásobně dosvědčuje již v Kristových časech.

⁴⁶ Georges Cottier v rozhovoru s Claudií Reimüllerovou («Deutsche Tagespost», 7. října 1997).

⁴⁷ Agenturou KNA tehdy právě publikovaný obsah dokumentu «Židovský národ a jeho svaté spisy v křesťanské Bibli» vatikánské biblové komise pod předsednictvím kardinála Josepha Ratzingera v «Die Tagespost», 25. prosince 2001.

⁴⁸ Projev k židovské obci Brazílie z 15. října 1991 («L'Osservatore Romano», 8. listopadu 1991, str. 8).

«Muži ninivští», říká sám Pán, «povstanou na soudě s tímto pokolením a odsoudí je, neboť učinili pokání na kázání Jonášovo [Jon 3,5], a ejhle, více než Jonáš je tuto. Královna jihu povstane na soudě s pokolením tímto a odsoudí je, neboť přišla od končin země, aby uslyšela moudrost Šalamounovu [3 Kr 10,1 ad.], a hle, více než Šalamoun je tuto!» (Mt 12, 41-42).

A znovu: «Proto mluvím k nim v podobenství, poněvadž hledíce nevidí a poslouchajíce neslyší ani nerozumějí... Neboť vpravdě pravím vám: Mnozí proroci a spravedliví toužili uzříti, co vidíte vy, a uslyšeti, co slyšíte vy, a neuslyšeli» (Mt 13,13.17).

Přímo o roztržce s Bohem jejich otců, ale tím i se *samotnými svými otcí*, mluví Kristus, když nevěřícím Židům své doby obrazně (v narážce na proroka Ozeáša) vytýkal «cizoložství»: «Pokolení zlé a cizoložné hledá znamení, a znamení se mu nedostane, leč znamení proroka Jonáše» (Mt 16,4).

Ještě drtivější pro všechny Kristu nepřátelské Židy všech dob je však následující verdikt vtěleného Syna Božího: «Nedomnívejte se, že já budu žalovati na vás u Otce; jestiž, kdo na vás žaluje, totiž Mojžíš, v nějž vy doufáte. Neboť kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; o mně psal on; pakli však nevěříte jeho pís-mu, kterak uvěříte mým slovům?» (J 5,45.-47).

Židovská nevěra je tudíž *naprostým protikladem* víry izraelitských praotců. Jejich víra v nadcházejícího spasitele světa má tedy své pokračování výhradně v pravé Církvi.

Pamatuj: Mezi Židy <u>před</u> Kristem a pokristovským «Židy» zeje nepřekročitelná propast, propast zvrhlé nevíry. Ti poslední proto s prvními nemají <u>duchovně nic</u> společného... Pouze <u>pravá Kristova církev</u> pokračuje v tom, co <u>započalo</u> ve Starém zákonu.
--

14) Jsou *dnešní Židé* naši starší bratři ve víře?

Zajisté, tvrdí Jan Pavel II. Při návštěvě římské synagogy roku 1986 k přítomným Židům prohlásil: «Jste našimi preferovanými bratry a v jistém smyslu vás lze nazvat **našimi staršími bratry**.»⁴⁹ Později ještě k tomu dodal interpretaci: «Při dnešní pamětihodné návštěvě jsem Židy označil za naše **starší bratry ve víře**.»⁵⁰

Tuto frázi pak napříště opakoval tak často, že «kardinál» Franz König mohl roku 1992 klidně napsat: «Náš papež Jan Pavel II. neustále mluví o Židech jako o našich **starších bratřích**.»⁵¹

V souladu s tím také vatikánská Komise pro religiózní vztahy se Židy nás «křesťany» vyzývá «nezapomínat, ... že Židé jsou našimi milovanými bratry a v jistém smyslu skutečně i „**našimi staršími bratry**“,»⁵² s nimiž «máme společného otce **ve víře**, Abraháma».

Heinrich Mussinghoff, v pokoncilní církvi považovaný za «cášského biskupa», také nazývá dnešní Židy «**našimi staršími sourozenci ve víře**.»⁵³

*

Ve skutečnosti dnešní Židé, stejně jako všichni Židé po Kristu, nejsou ani «starší» než my, katolíci, ani nejsou našimi bratry ve víře.

Nebyli a nejsou starší než křesťané, neboť v každém pokristovském století byli a jsou jejich současníky.

Není však jejich víra starší než naše? Nepochází snad jejich víra od Abraháma?

Ne! I kdyby se jejich víra skutečně odvozovala od Abraháma, nebyla by ani trochu starší než naše. Vždyť Abrahám, stejně tak jako my, věřil v Ježíše Krista jako v Mesiáše, v Bohem seslaného Spasitele světa. Potvrdil mu to sám Boží Syn, Ježíš Kristus: «**Abraham, otec váš, zaplesal, aby viděl den můj; i viděl jej a radoval se**» (J 8,56).

Naproti tomu jejich duchovní potomci až dodnes ani trochu neplesají a neradují se. Nevěřejí v jednorozeného Syna věčného Otce, nýbrž jej kategoricky odmítají, nenávidí, proklínají a zavrhuji. Jejich (ne)víra tedy v žádném případě není vírou Abrahámovou. Není starší než naše, nýbrž *mladší*! Čemu věřil již *Abrahám* a čemu

⁴⁹ Cit. podle Daniela Le Rouxe, *Petře, miluješ mě? Jan Pavel II., papež tradice nebo papež revoluce?*, Stuttgart 1990, str. 159.

⁵⁰ Jan Pavel II., «Die Schwelle der Hoffnung überschreiten», vyd. Vittorio Messori, Hamburk 1994, str. 126.

⁵¹ Franz kardinál König v «Kirchenzeitung für Diözese Augsburg», 20. září 1992.

⁵² Dokument Komise pro religiózní vztahy se Židy z 16. března 1998 s titulem «Připomínáme: Přemýšlejte o shoah» («L'Osservatore Romano», 3. dubna 1998, str. 9).

⁵³ V březnu 1995 při návštěvě místní židovské obce, kde se v synagoze účastnil „večerní bohoslužby“ («Deutsche Tagespost», 25. března 1995).

nadále věřili i apoštolové, učedníci prvotní Církve, tak právě tomu Židé nevěřili a nevěřejí.

Jejich zvrácená víra v jiného, teprve budoucího mesiáše, je v porovnání s vírou Abraháma a křesťanů něčím *zcela novým*, a tedy i *mladším*.

*

Máme potom my katolíci vůbec nějaké «starší bratry ve víře», starší než dvanáct apoštolů?

Jistěže! Počínaje Abrahámem až po svatého Josefa, od posledních starozákonních patriarchů až ke svatému Janu Křtiteli, poslednímu starozákonnímu proroku!

Svatý Pavel za všechny ostatní vypočítává alespoň některé z nich a začíná dokonce již u Ábela:

«Vírou Abel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. ... Vírou Henoch byl vzat (ze země), aby nezemřel. ... Vírou Noe, dostav zjevení o tom, čeho ještě viděti nebylo. ... Vírou uposlechl Abraham, když byl vyzýván, aby vyšel na místo... nevěda kam. ... Vírou i Sára neplodná obdržela moc státi se matkou, a to mimo čas věku. ... Vírou Abraham obětoval Izáka, jsa zkoušen. ... Vírou také vzhledem ku věcem budoucím požehnal Izák Jakuba a Esaua. ... Vírou Jakub umíraje požehnal syna Josefova. ... Vírou Josef skonávaje zmínil se o vyjití synů Izraelových. ... Vírou Mojžíš narodiv se byl ukryt po tři měsíce od svých rodičů...» (Žd 11,4-23).

A Pavel pokračuje ve výčtu: **«A všichni ti, ač (dobré) svědectví obdrželi pro svou víru, nedošli toho, co bylo zaslíbeno, poněvadž Bůh předzřídil pro nás něco lepšího, aby nepřišli k dokonalosti bez nás»** (Žd 11,39-40).

Pamatuj: Dnešní, z principu protikřesťanští Židé, nejsou ani našimi staršími bratry, ani našimi bratry *ve víře*. Všichni naši starší bratři ve víře žili buď před Kristem, nebo byli věřícími členy Kristem založené katolické Církve!

15) Má křesťanství židovské kořeny?

V církvi II. vatikánského koncilu i v oficiálním protestantismu se to od jisté doby neustále tvrdí. Švýcarská biskupská konference prohlašuje: «**Křesťanství... je židovskými kořeny spirituálně nesené a živeno** (Ř 11,18).»⁵⁴

«Téměř pět set katolických i evangelických německých profesorů teologie vyzvalo křesťany bojovat s antisemitismem v Německu. ... Teologové si stěžují, že [křesťané] zanedbali „hledat po Osvětimi obnovení křesťanských vztahů k Židovstvu a oživení **židovských kořenů křesťanské teologie**“. K podepsaným mj. patřili Alfons Auer, Norbert Greinacher, Hans Küng, Norbert Mette, Johann Baptist Metz, Dietmar Miehle, Jürgen Moltmann a Herbert Vorgrimler.»⁵⁵

V oficiálním dokumentu *nového* Vatikánu z roku 1998 se říká: «S pohledem na budoucí vztahy mezi Židy a křesťany apelujeme především na naše katolické bratry a sestry, aby si znovu uvědomili **hebrejské kořeny své víry**.»⁵⁶

Tak zvaný «Svatý Otec» to přirozeně vidí stejně: «Podle slov papeže Jana Pavla II. nesmí... křesťanstvo nedbat **svých židovských kořenů** ani spisů Starého zákona.»⁵⁷

*

Navzdory zdání nemá křesťanstvo naprosto žádné «židovské» kořeny. A stále znovu opakované dovolávání se pasáže Písma Ř 11,18 je zcela ubohý trik! Svatý Pavel tam totiž nazývá *starozákonní* lid Izraele oním «**olivovníkem**», z něhož *židokřesťané* organicky vyrůstají jako ratolesti, kdežto *pohanokřesťané* jsou na něj «**vštipeni**» jako ratolesti «**planého olivovníku**» (srv. Ř 11,16-21).

S *Kristu nepřátelskými* tehdejšími i dnešními Židy však řečený olivovník nemá nic společného podle téhož svatého Pavla a téže pasáže jeho Listu Římanům, protože «ratolesti» jsou právě «**pro svou nevěru odlomeny**» (Ř 11,20)! A proto v nich, za prvé v pouhých «ratolestech», a za druhé v «**odlomených větvích**» olivovníku starozákonního Izraele, nemůžeme my křesťané «kořenit»! Naším duchovním «kořenem» může být pouze *Krista věřičně očekávající předkřesťanský* Izrael.

Nehledě už k tomu, že stačí jen trochu přemýšlet, co by to znamenalo, «kořenit» v Kristu nepřátelských Židech, abychom okamžitě viděli naprostou nesmyslnost ta-

⁵⁴ «Antisemitismus: Hřích proti Bohu i lidskosti», Bernské prohlášení z pověření švýcarské biskupské konference a vedení Svazu švýcarských izraelitských obcí z 31. března 1992, č. 4 (cit. podle předtisku v «Schweizerische Kirchenzeitung», 26. 3. 1992, str. 192).

⁵⁵ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 6. února 1993.

⁵⁶ Dokument z 16. března 1998 s titulem «Připomínáme: Přemýšlejte o shoah» komise pro religi-
ózní vztahy k Židům, který podepsali: kardinál Edward Idris Cassidy, prezident; biskup Pierre
Duprey, viceprezident; páter Remi Hoeckman OP, tajemník («L'Osservatore Romano», 3. dub-
na 1998, str. 9).

⁵⁷ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 15. dubna 1997.

kového tvrzení. Kdyby šlo skutečně o naše kořeny, pak bychom byli stejnými opovrhovači a nenávisťníky Krista jako oni, neboť co říká svatý Pavel právě v oné pasáži? *Jaký je kořen, takové jsou i ratolesti!*

Citujme jej doslova: **«Je-li kořen svatý, jsou i ratolesti (svaté)»** (Ř 11,16). Lze to říci ostatně i obráceně: Je-li kořen špatný, resp. nesvatý, jsou takové i ratolesti! Je-li kořen zatvrzele nevěřící, pak jsou takové i ratolesti! Kdyby tedy *oni* byli našimi kořeny, nebyli bychom křesťany, nýbrž buďto Krista nenávidícími Židy, a/nebo v nejlepším případě Krista jen sotva méně nenávidějícími mohamedány!

*

A konečně nesmíme také podceňovat skutečnost, že Svatý Pavel užil podobenství o olivovníku, jeho kořenech a ratolestech jen proto, aby římské pohanokřesťany varoval před falešnou, tj. pyšnou a na údajné vlastní činy hrdou domýšlivostí vůči nevěřícím Židům: **«... nechlub se proti ratolestem; chlubíš-li se však, (pomni, že) ne ty neseš kořen, nýbrž kořen tebe»** (Ř 11,18).

Jako každé přirovnání, pokulhává i toto, jakmile se použije onen aspekt, který svatý Pavel zde *naprosto neměl na mysli*: exaktní určení poměru starozákonního Izraele k novozákonní Církvi. Všude tam, kde chce řečený poměr výslovně definovat, pravidelně zdůrazňuje absolutní přednost nové úmluvy před starou, Nového zákona před Starým, přednost Církve před synagogou: **«Poněvadž totiž Zákon [= stará úmluva] má (toliko) stín budoucích statků, a nikoli samu podobu těch věcí...»** (Žd 10,1).

Pamatuj: Křesťanství má starozákonní kořeny, protože Kristovi tělesní předci byli věřící izraelité. Naproti tomu protikřesťanství «Židé» nejsou nic jiného, než ulomené ratolesti. A protože jsou sami odlomeni od kořene – jak bychom potom mohli právě v nich kořenit?

16) Mají Židé a křesťané *společné kořeny*?

V blahopřejném listu k židovskému Novému roku 1991 předseda německé biskupské konference, Karl Lehmann, konstatuje, že je mnoho důvodů «upomenout se na **společné kořeny** i na společnou úlohu».⁵⁸

Z Argentiny přišla r. 1997 následující zpráva: «Kardinál Antonio Quarracino... v řeči k slavnostnímu odhalování pamětní desky obětem holocaustu a atentátu na izraelské vyslanectví podtrhl „**společné kořeny**“ víry katolíků a Židů.»⁵⁹

Vysocí představitelé pokoncilního Vatikánu a judaismu roku 2003 ve společném prohlášení zdůraznili: «Vedeme dialog jako věřící, kteří mají **společné duchovní kořeny** i společné dědictví.»⁶⁰

Téhož roku 2003 vydal knihu o Židovstvu předseda Ústřední rady Židů v Německu, Paul Spiegel: «Při prezentaci knihy koncem října v Kolíně cášský biskup Heinrich Mussinghoff, a dlouholetý rada evangelické církve v Německu, Manfred Kock, i stuttgartský rabín Joel Berger ocenili stylistickou lehkost i vtipnost, s nimiž autor podává své téma. Představitelé tří náboženství vyzdvihli **společné kořeny židovství a křesťanství**.»⁶¹

*

O nějakých společných kořenech nemůže být ani řeči. Každopádně ne v tom smyslu, jak je to zde míněno: kořeny, z nichž vedle sebe vyrůstají dva živoucí kmeny. Vždyť pokristovské Židovstvo se zřeklo právě «**kořene Jesseova**», z nějž podle přípovědi vypučel Ježíš Kristus jako «**prut**», tedy jako «**ratolest**».

Prorok Izajáš o Kristovi předpověděl: «**Prut vzejde z pahýlu Jesseova, výhonek z kořene jeho vykvete. A spočine na něm duch Hospodinův. ... Ne dle toho, co oku se zdá, bude soudit, aniž dle toho, co uslyší, bude trestat. Ale dle práva bude se ujímat chudých, a spravedlivě mstít utlačené. I bude bít zemi metlou úst svých, zabije dechem rtů svých bezbožného. Spravedlnost opásá jeho bedra, a věrnost bude opaskem jeho boků. ... V ten den bude podle Izajáše výhonek Jesseův státi jakožto znamení národům; pohané budou ho hledati, a místo jeho odpočinku bude samá sláva**» (Iz 11,1-5.10).

Isai aneb Jesse, otec Davidův, však byl již staletí mrtvý, takže na budoucnost zaměřená část věty «**a místo jeho odpočinku bude samá sláva**» se může týkat pouze

⁵⁸ Podle «Allgemeine Jüdische Wochenzeitung», 12. září 1991.

⁵⁹ «Argentinisches Tageblatt», 19. dubna 1997.

⁶⁰ Prohlášení z Grottaferraty z 26. února 2003, které podepsali rabín Shar Yishuv Cohen (prezident židovské delegace); Jorge kardinál Mejia (prezident katolické delegace); rabín Ratzon Arrusi; msgre Giacinto-Boulos Marcuzzo; rabín David Brodman; P. Georges Cottier O.P.; Oded Wiener; P. Elias Shacour; Pier Francesco Fumagalli; P. Norbert Hofman S.D.B.; Shmuel Hadas; msgre Pietro Sambì («Die Tagespost», 4. března 2003).

⁶¹ Zpráva KNA v «Kolpingblatt», prosinec 2003, str. 14.

nadcházejícího Mesiáše, tedy Ježíše Krista. Přesně tak to inspirován Písmem vykládá svatý Pavel v Listu Římanům, kde židokřesťany i pohanokřesťany nabádá k naprosté jednomyslnosti ve víře i chvále Boha:

«Bůh pak, dárce trpělivosti a útěchy, dejž vám [= žido i pohanokřesťanům] jednostejně smýšleti vespolek podle Ježíše Krista, abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Ježíše Krista. Proto přijímejte se vespolek [= židokřesťané i pohanokřesťané, a naopak], jakož i Kristus přijal vás ke slávě Boží. Pravím totiž, že Kristus Ježíš stal se přísluhovatelem obřezaných [= narozen jako Žid] pro pravdu Boží, aby potvrdil zaslíbení otcům daná, pohané [pohanokřesťané] však že pro milosrdenství oslavují Boha, jak jest psáno: „Proto budu tě slaviti mezi pohany, Hospodine, a jménu tvému budu zpívati“ [Ž 18, 50]. ... A opět Izajáš praví: „Bude výhon z kmene Jesseova, ten (totiž), jenž povstane, by vládl nad národy; v něhož pohané budou doufati“ [Iz 11,10]» (Ř 15, 5-9.12).

Tím je jasné, že Kristus, «kořen Jesseův», je jediným kořenem křesťanství resp. Církve. Od něj se nevěřící Židé *sami odřezali* přesně tak, jak jim pohrozil Jan Křtitel: «Uzřev mnohé z farizeů a saduceů, kterak přicházejí ke křtu jeho, řekl jim: „Pokolení zmijí, kdo vám ukázal, abyste utekli budoucímu hněvu? ... Již přiložena jest sekera ke kořeni stromů, každý tedy strom, který nenese dobrého ovoce, vytát bude a na oheň uvržen“» (Mt 3,7.10).

Pamatuj: Naším «kořenem» je <u>Ježíš Kristus</u> jako «kořen Jesseův». Od něj se však protikřesťansky věřící Židé <u>sami odřezali</u>. Proto tedy s nimi nemáme <u>žádné společné kořeny</u>.
--

17) Je *dnešní židovství* mateřským náboženstvím křesťanství?

Tvrdí nám to židovský «religiózní filosof a spisovatel» Pinchas Lapide. «**Matka a dcera** – tímto příměrem Lapide nezřídka označuje **židovství a křesťanství**. Když se rozešly, bylo „**matce židovství**“ pětatřicet let a „**dceři křesťanství**“ asi patnáct. „Dnes je **matce** sto a **dceři** osmdesát, a obě mají zcela jiné starosti...“»⁶²

Také pokoncilní teolog Richard Mathes se v roce 1990 radoval: «Hodnoty ostatních – především monoteistických – náboženství, a z nich hlavně **mateřské náboženství křesťanství, tedy židovství**, jsou stále důkladněji a hlouběji chápány a oceňovány.»⁶³

A «kardinál» Joseph Ratzinger roku 2000 ve vatikánském listu «L'Osservatore Romano» shrnul dvoutisícileté církevní dějiny takto: «**Židovstvo** považovalo církev za „**nepodařenou dceru**“, zatímco **církev** pociťovala **svou „matku**“ jako „slepu a vzdorovitou“.»⁶⁴

*

Nebezpečně hloupé žvanění o matce a dceři jen zamlžuje pravý stav věci; ostatně ani v Písmu svatém nenachází sebemenší oporu. Skutečnost je taková: Existuje jen jedno jediné pravé náboženství, které v *čase postupně* zahrnuje nejprve *přípravnou* Starou úmluvu, a poté *naplnění přinášející* Novou úmluvu. Nikomu by nepřipadlo na mysl označovat rozkvetlou růži za «dceru» poupěte, protože poupě a rozvinutý květ jsou jedno a totéž, i když poupě je nedokonalým přípravným stadiem, zatímco květ dokonalou a konečnou formou růže.

Jestliže by se však poměr mezi Starou a Novou úmluvou přesto – i když zcela nevýstižně – chápal jako poměr mezi «matkou» a «dcerou», pak by *pokristovské a protikřesťanské židovství* nebylo ani matkou, ani dcerou, nýbrž jen *nelegitimním a nevydařeným bastardem* «matky», tedy Staré úmluvy. Označovat tudíž židovství za «matku» křesťanství je nejhorší urážkou pravé Církve Ježíše Krista!

Matka v době, kdy přivádí na svět dceru, je mnohem úplnější (protože dospělá a samostatná), než bezmocné malé dítě. Přesně opačně by však náboženství Izraele bylo jen slabým, nedokonalým a neúčinným předobrazem dokonalého a účinného náboženství Nové úmluvy. Ve Staré úmluvě byli Spasitel i spása jen předpovědění, teprve v Nové úmluvě Spasitel skutečně přišel a spásu také skutečně způsobil.

Z toho je zcela zřejmé, že náboženství Izraele absolutně nemůže být považováno za «matku» Kristova náboženství. Ve skutečnosti je poměr závislosti *přesně opačný*. Stará úmluva existuje jen kvůli Nové úmluvě tak, jako stavební plán existuje jen

⁶² Christoph Strack v «Deutsche Tagespost», 1. listopadu 1997.

⁶³ Msgr. dr. Richard Mathes v příspěvku k 70. narozeninám Jana Pavla II. v «L'Osservatore Romano», 18. května 1990, str. 6.

⁶⁴ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 30. prosince 2000.

kvůli domu. Reálný, kamenný dům je konečným cílem, papírový plán je k němu jen prostředkem; nikdy ne obráceně! Stavebnímu plánu nezbytně předchází myšlenka domu. A tak byla také Stará úmluva pouze prostředkem, zatímco Nová úmluva byla od samého počátku zamýšleným konečným účelem. Bez Nové úmluvy by tedy nikdy nebylo ani Staré!

Celý List Židům svatého Pavla je věnován obsáhlému podání a vysvětlení přesně tohoto stavu věci! Ocitujme si zde jen následující pasáže, nad něž si nelze přát jasnějších a srozumitelnějších:

«Hlavní však věci při tom, o čem mluvíme, jest: Takového máme velekněze, který se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích jakožto bohoslužebník velesvatyně, a svatostánku pravého, který postavil Hospodin a nikoli člověk. ... Kdyby tedy byl na zemi, ani by nebyl knězem, poněvadž tu jsou (kněží), kteří přinášejí podle [starého] zákona dary, a ti slouží obrazu a nástinu velesvatyně nebeské, jakož bylo zjeveno Mojžíšovi, když měl vzdělati stánek. Praví totiž: „Hleď, ať uděláš všecko podle [zákonního!] vzoru, který ti byl ukázán na hoře“ [Ex 25,40]. Avšak on [Kristus, náš velekněz] obdržel tím znamenitější službu kněžskou, čím vznešenější úmluvy jest prostředníkem, která byla ustanovena na vznešenějších zaslíbeních» (Žd 8,1-2.4-6).

Pamatuj: Vztah mezi Starou a Novou úmluvou je stejný, jako mezi zaslíbením a naplněním. Starozákonní židovství a novozákonní Církev tedy nejsou dvě náboženství, nýbrž jen jedno jediné. Mluvit však o matce a dceři je nesmysl už jen proto, že Stará úmluva existuje jen kvůli Nové. Dnešní «Židé» nepatří k žádné z obou úmluv; nemohou být proto v naprosto žádném smyslu «původem» křesťanství!

18) Věřejí Židé a křesťané *společně* v jednoho a téhož Boha?

Pokud bychom se přidrželi pokoncilního tisku, pak to ovšem i činí: «Arcibiskup z Mnichova a Freisingu, kardinál Wetter, při zahájení „Týdne bratrství“ apeloval na **křesťany i Židy**, „aby si ve **společné víře v Boha** poznovu uvědomili své bratrství“».⁶⁵

Totéž tvrdí i předseda německé biskupské konference, Karl Lehmann, ve svém obsáhlém blahopřejném dopisu členům německé židovské obce k jejich Novému roku: «**Spojuje nás víra v jednotu a jedinstvo Boha...**»⁶⁶

A Jan Pavel II. k tomu přizvukuje: «Zdroj našeho „společného“ duchovního dědictví“ (srv. *Nostra aetate*, č. 4) se podle toho nachází ve víře Abraháma, Izáka a Jáкова. Do tohoto **společného dědictví** můžeme také zahrnout uctívání Písma svatého, tedy **víru v jednoho živoucího Boha** (srv. Ex 20,3; Dt 6,4), bliženeckou lásku (srv. Lv 19,18) i prorocké svědectví spravedlnosti a míru.»⁶⁷

Totéž si myslí i teolog (a mezitím již řezenský «biskup») Gerhard Ludwig Müller, jehož tezi shrnul recenzent takto: «**Víra v Boha** stvoření, úmluvy a vykoupení dělá z křesťanů i Židů **bratry a sestry**.»⁶⁸

*

Při bližším pohledu ovšem nemůže být ani řeči o nějaké *společné* víře v Boha. My katolíci totiž *věříme* v Ježíše Krista jako Božího Syna, i v Ducha Svatého jako třetí totožnou osobu. Naproti tomu Židé obojí *popírají*. Duch Svatý je nezajímá a Ježíš byl pro ně pouhým člověkem.

Mezi těmi, kteří věřejí v Krista, a těmi, kteří nevěřejí, *nemůže být* žádná pospolitost. Nevěřícím Židům to potvrdil sám Pán:

«Skutky, které já činím ve jménu Otce mého, ty vydávají svědectví o mně. Ale vy nevěříte, neboť nejste z ovcí mých. Ovce mé slyší hlas můj, a já je znám, následují mne...» (J 10,25-27).

«Kdo má příkazy mě a zachovává je, ten mě miluje. Kdo však miluje mne, bude milován od Otce mého, i já budu ho milovati a zjevím se mu» (J 14,21). A to jsme my, věřící dítka Jeho pravé Církve. Naproti tomu Židé Jeho příkazy nemají a nezachovávají je, nemilují Jej, nýbrž Jím opovrhují a nenávidí, takže se jim nemůže zjevit. Žijí tedy v nevěře.

«Kdo mne nemiluje, slov mých nezachovává, a (přece) slovo, které slyšíte, není moje, nýbrž Otce, který mě poslal» (J 14,24). A protože jej Židé nemilují,

⁶⁵ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 10. března 1998.

⁶⁶ «Allgemeine Jüdische Wochenzeitung», 12. září 1991.

⁶⁷ Pozdravný list ze 16. března 1990 Americkému židovskému výboru («L'Osservatore Romano», 13. dubna 1990, str. 15).

⁶⁸ «Die Tagespost», 24. listopadu 2001, recenze knihy Gerharda Ludwiga Müllera, *Mit der Kirche denken. Bausteine und Skizzen zu einer Ekklesiologie der Gegenwart*, Würzburg 2001.

nezachovávají ani Jeho slov, která jsou současně slovy jeho Otce. Židé tedy nevěřejí ani v Syna, ani v Otce. Jak by potom mohli spolu s námi věřit v «téhož» Boha?

«Kdo nenávidí mne, nenávidí i Otce mého. Kdybych byl nečinil mezi nimi skutky, kterých nikdo jiný nečinil, hříchu by neměli; avšak (oni je) i viděli, a (přece) nenáviděli jak mne, tak Otce mého» (J 15,23-24). Kde potom zůstala víra v Boha, kterou by měli mít s námi společnou?

Nic z ní nezůstalo. **«Neuznávajíce totiž spravedlnosti Boží a hledíce stanovití (spravedlnost) vlastní, nepoddali se spravedlnosti Boží. Vždyť konec zákona je Kristus, jenž jest k ospravedlnění pro každého, kdo [v něho] věří»** (Ř 10,3-4).

Mezi nemnohými Židy, kteří – spolu s apoštoly – v Krista uvěřili, a těmi, kdo tak neučinili, není **absolutně žádné společenství** ve víře: **«Čeho Izrael hledal, toho nedošel, vyvolení však došli, ostatní pak jsou zaslepeni, jak jest psáno: „Bůh dal jim ducha otupělosti, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli až do dnešního dne“ [Iz 29,10]. A David praví: „Budiž jim stůl jejich osidlem a léčkou a pastí a odplatou: zatemnětež se oči jejich, aby neviděli, a hřbet jejich skláněj se vzděky“ [Ž 69,23]»** (Ř, 11,7-10).

Zkrátka a jasně řečeno: **«Nikdo, jenž... přestupuje a nezůstává v učení Kristově, nemá Boha»** (2 J 9).

Pamatuj: Židé a křesťané v žádném případě nevěřejí společně v jednoho Boha, protože tento jediný Bůh je současně trojjediným Bohem novozákonního Zjevení, které Židé zuřivě odmítají!

19) Očekávají Židé a křesťané *společně* Mesiáše?

Během židovsko-křesťanského pracovního zasedání v teologické škole švýcarského benediktinského kláštera Einsiedeln roku 1997 «byla citována slova rabína: „**Křesťani čekají na mesiáše**, který znovu přijde. **My čekáme na mesiáše**, který přijde. Jakmile tu bude, spatříme jej...“»⁶⁹

Roku 2002 přišla z pokoncilního Vatikánu zpráva: «Katolickou církví nedávno vydaný dokument vysvětluje, že **jak Židé, tak i křesťané** čekají na mesiáše – Židé ovšem na jeho první a křesťané na druhý příchod.»⁷⁰

Vlivný pokoncilní teolog Klaus Berger roku 1996 v «[pokoncilně] Katolickém časopisu pro Německo» prohlašuje: «... Spolu se **Židy** i muslimy **očekáváme my, křesťané, nadcházejícího mesiáše.**»⁷¹

*

Může být, že Židé čekají na «mesiáše». Naproti tomu není pravda, že bychom my, křesťané, na něj *také ještě čekali*. Pojem «mesiáš» znamená tolik co «vykupitel». Kdybychom stále ještě čekali na Krista *jako na Vykupitele*, znamenalo by to, že nás *ještě vůbec nevykoupil!* Co však říká Písmo svaté?

«[Kristus] **skrze vlastní krev vešel jednou provždy do velesvatyně, zjednav vykoupení věčné**» (Žd 9,12).

Protože nás tedy vykoupil jednou provždy, nemůže se již znovu vrátit *jako Vykupitel resp. Mesiáš*, nýbrž již jen jako *Soudce světa*. Tedy jej můžeme a musíme očekávat pouze jako soudce, ale ne jako Vykupitele.

Svatý Pavel nadto zcela výslovně ještě učí, že se Pán již nevrátí jako Vykupitel (Mesiáš): «... **Nikoliv, aby se obětoval častokráte, jako [starozákonní] velekněz vchází do velesvatyně každý rok s krví cizí, sice byl by musil trpěti častokráte od počátku světa; ale jednou na skonání věků se ukázal, aby shladil hříchy svojí obětí. A jako jest uloženo lidem jednou umřít, a potom soud, tak i Kristus byl obětován jednou, „aby shladil hříchy mnohých“ [Iz 53,12]; po druhé bez hříchu se ukáže těm, kteří ho čekají, ke spáse**» (Žd 9,25-28).

«**Bez hříchu**», říká se zde jednoznačně: tedy bez toho, že by musel znovu snímat naše hříchy, bez toho, že by nás znovu vykupoval, tudíž již ne jako Mesiáš/Vykupitel, nýbrž už jen jako soudce nad živými i mrtvými, který špatné určí k věčnému zatracení, a dobré, tj. takové, kteří s vírou a láskou «**na něj čekali**», určí k věčné blaženosti, tedy «**ke spáse**»!

⁶⁹ Zpráva Marianne von Arx-Wegner v «Neue Zürcher Zeitung», 12. června 1997.

⁷⁰ Zpráva v «Share international» č. 4, květen 2002, str. 21, s poznámkou: «Pramen: New York Times, USA».

⁷¹ Klaus Berger v «Deutsche Tagespost», 21. prosince 1996.

Až pak Kristus soudného dne přijde, bude pro všechny nevěřící – Židy i (no-vo)pohany – definitivně pozdě chtít jej uvítat ještě jako «mesiáše»; pro ně přijde už jen jako trestající soudce:

«Neboť je spravedlivo u Boha, aby těm, kteří vás sužují, odplatil soužením, vám však, kteří jste souženi, (aby odplatil) odpočinutím s námi (a to v den), kdy Pán Ježíš se zjeví s nebe s anděly moci své v plameni ohnivém, aby potrestal ty, kteří neznají Boha a kteří neposlouchají evangelia Pána našeho Ježíše Krista. Ti budou potrestáni záhubou věčnou, (odloučení) od tváře Páně a od slávy moci jeho; v onen den (totiž), kdy přijde, aby byl oslaven ve svých svatých a podivným se ukázal ve všech věřících (i ve vás), neboť se uvěřilo našemu svědectví k vám...» (2 Te 1,6-10).

Ostatně to ohlásil i sám náš Pán: **«Když pak přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, tu posadí se na slavný trůn svůj a shromáždění budou před ním všichni národové. I rozdělí je od sebe, jako pastýř odděluje ovce od kozlů» (Mt 25,31-32).** A pak již jen ti, kteří jeho při prvním příchodu vykonaného «**věčného vykoupení**» využili vírou, nadějí a láskou, budou odděleni od těch, kdo tak neučinili, a mezi nimi i nevěřící Židé všech časů. **«I půjdou tito do „trápení věčného“, spravedliví pak do „života věčného“ [Da 2,2]» (Mt 25,46).**

Nevěřící Židé tedy očekávají *první* příchod «mesiáše», tzn. *vykupitele*, kterým však v žádném případě není Ježíš Kristus (nýbrž ve skutečnosti Antikrist!). Naproti tomu my katolíci očekáváme návrat *Ježíše Krista*, ale výhradně jako *soudce*. Proto také nemůže absolutně být řeči o nějakém «společném očekávání mesiáše».

Pamatuj: Židé a křesťané nemají žádné společné očekávání «Mesiáše», tedy Vykupitele, protože Ježíš Kristus jako Vykupitel již dávno přišel, takže jej očekáváme už jen jako soudce světa.

20) Věřejí Židé a křesťané *společně* v příchod Božího království?

Patrně ano, protože tak to viděli již r. 1992 «židovští a křesťanští teologové při studijním zasedání v Eisenachu. ... Více než osmdesát účastníků Mezinárodní rady křesťanů a Židů (ICCJ) na Wartburgu vyjádřilo přesvědčení, že svět byl Stvořitelem dán lidem, aby „jej uchovávali a utvářeli v **naději na království Boží** v spravedlnosti a míru“. Prezident ICCJ Martin Stöhr prohlásil, že Židé a křesťané jsou ve své **víře a konání spojení nadějí na „nové nebe i novou zemi“**».⁷²

Švýcarská pokoncilní biskupská konference se s tím plně ztotožňuje. Podle jejího názoru vyrůstá «lásky k židovství a k Židům» kromě jiného «z vědomí trvalého zakořenění křesťanské víry v židovství, i ze **společné naděje** na plné rozvinutí **Božího království**».⁷³

Současný «Svatý Otec» tzv. «církve II. vatikánského koncilu» během audience pro Americký židovský výbor konstatoval totéž: «**Stejně tak** žijeme v důvěřivém očekávání **příchodu Božího království** a modlíme se, aby byla Boží vůle na nebi i na zemi.»⁷⁴

*

Panstvo se však mýlí hned dvakrát. Protože dnešní Židé naprosto nevěřejí v téhož *trojjediného* Boha jako my katolíci, nemohou také věřit nebo doufat v příchod téhož *Božího* království. A kromě toho království Boží nepřijde, protože je již dávno zde! Marně to kázal sám vtělený Syn Boží zatvrzelým Židům své doby:

«**Jestliže však prstem Božím vymítám zlé duchy, přišlo k vám království Boží**» (L 11,20).

A znovu: «**Zákon a proroci (trvali) až do Jana [Křtitele]; od té chvíle království Boží se zvěštuje...**» (L 16,16).

A konečně do třetice: «**Byv otázan od farizeů, kdy přijde království Boží, odpověděl jim: „Království Boží nepřijde s patrností, ani neřeknou: Tuto jest! aneb Tamto jest!, neboť království Boží jest ve vás“**» (L 17,20-21).

Království Boží není tak viditelné *jako pozemská říše*, v jejíž zřízení ještě dnes nevěřící Židé vkládají všechny své naděje. ... Vnější podobu přijímá v pravé Církvi Kristově, ale niterně k ní náležejí jen ti, kdo kromě vyznávání pravé víry ještě mají nadpřirozenou Boží i bliženeckou lásku. Jinak řečeno, kdo zůstávají ve stavu posvěcující milosti, jsou tedy nadpřirozenými dítky Božími, což jediné propůjčuje právo na vstoupení do nebe.

⁷² Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 18. července 1992.

⁷³ «Antisemitismus: Hřích proti Bohu i lidskosti», Bernské prohlášení z pověření švýcarské biskupské konference a vedení Svazu švýcarských izraelitských obcí z 31. března 1992, č. 6 (cit. podle předtisku v «Schweizerische Kirchenzeitung», 26. 3. 1992, str. 194).

⁷⁴ Pozdravné poselství Jana Pavla II. ze dne 16. března 1990 k «American Jewish Committee» («L'Osservatore Romano», 13. dubna 1990, str. 15).

V *konečném a plnoprávném* smyslu je teprve tato věčná blaženost nebes «královstvím Božím», ale sám Pán již pozemské společenství resp. pozemský stav Svou spasitelskou smrtí ospravedlněných nazývá «královstvím Božím», protože se nic podstatného nemění pro všechny ty, kteří až do své smrti vytrvají v posvěcující milosti, tedy pro vyvolené. Budou v království Božím, v němž se nacházeli *již od svého křtu*, a pouze od víry v Boha přejdou k hledění na Něj.

Království Boží je ovšem současně královstvím Bohočlověka Ježíše Krista; žádné jiné není! *Proti* Kristu nebo *mimo něj* nelze *věřit* v Jeho Boží království nebo *doufat* v jeho nadcházející uskutečnění! Kristovo království je přesně tím, které bylo předpověděno Izraelitům Staré úmluvy, jak zvěstoval již archanděl Gabriel Panně Marii:

«Pán Bůh dá mu trůn Davida, otce jeho, bude kralovati v domě Jakubově navěky, a království jeho nebude konce» (L 1,32-33).

Tedy království, o němž nevěřící Židé *nechtějí nic vědět*, tudíž nemohou ani věřit v jeho «příchod». Království, v němž se my věřící katolíci *již nacházíme*, takže nepotřebujeme v jeho «příchod» věřit, protože Bůh Otec **«nás vytrhl z moci temnosti a přeložil do království milovaného Syna svého. V něm máme vykoupení (skrze krev jeho), odpuštění hříchů»** (Ko 1,13-14).

Pamatuj: Židé a křesťané nemohou společně věřit v příchod a uskutečnění království Božího, protože Židé nevěřejí v téhož Boha, natož v totéž království Boží. Nadpřirozené království pravého trojjediného Boha je již zde; čistě pozemské království protikřesťanských Židů nikdy nepřijde.

21) Sdílejí Židé i křesťané *tutéž* naději?

Tuto tezi zastává nejvyšší strážce víry pokoncilní církve, «kardinál» Joseph Ratzinger. Církevní tisk jej cituje: «**Křesťané i Židé žijí v očekávání definitivního vykoupení.**»⁷⁵

Jeho pán a mistr, Jan Pavel II., tomu může jen přisvědčit. K dnešním Židům volá: «Co slavíte, není ve skutečnosti nic jiného, než Boží milosrdenství, které **křesťany i Židy** vede k vzájemnému poznávání a úctě, ke spolupráci a solidaritě v soužití. Víme, že **sdílíme tutéž naději** v Abrahámovi a jeho potomkům dané zaslíbení, a jsem opravdu potěšen, že vás mohu v tomto domě uvítat!»⁷⁶

Tentýž Jan Pavel II. při jiné příležitosti vysoce postaveným židovským představitelům vysvětlil, co ta společná naděje má být: «Proto jsem si jistý, že **sdílíme vroucí naději**, že Pán dějin bude řídit snahy **křesťanů a Židů** i všech mužů a žen dobré vůle při spolupráci na světě skutečné úcty k životu i k důstojnosti každého člověka bez jakékoli diskriminace.»⁷⁷

*

Výše tvrzená pospolitost však absolutně neexistuje! Dnešní Kristu nepřátelští Židé sice mohou «doufat» v Janem Pavlem II. vykreslený čistě pozemský ráj a očekávat své «definitivní vykoupení»; naproti tomu my katolíci však s nimi nemůžeme sdílet jejich čistě přirozené «naděje». My naopak všechny své – *nadpřirozené* a pozemskou smrt nekonečně daleko přesahující! – naděje vkládáme do Ježíše Krista, kterého zase dnešní Židé radikálně odmítají.

Svatý evangelista Matouš vztahuje následující pasáž Starého zákona na Ježíše Krista: «Aby se splnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izajáše slovy: „Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, miláček můj, v němž jsem si zalíbil. Dám ducha svého na něj a bude zvěstovati soud národům. ... a ve jménu jeho budou doufati národové“ [Iz 42,1-4]» (Mt 12,17-21). My, ze všech národů shromážděná katolická Církev, skutečně na něj čekáme; Židé ne! Kde je potom *společná* naděje?

«**Víme**», říká svatý Pavel, «**že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčení se, osvědčení naději; naděje však nezklame, neboť láska Boží vylita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž nám byl dán. Neboť proč zemřel Kristus za nás, když jsme byli ještě mdlí, v čas to příhodný, za bezbožné?**» (Řím 5,3-6). Podle toho tedy spočívá naše Duchem svatým daná naděje v Kristu jako na-

⁷⁵ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 30. prosince 2000; také v «Berliner Morgenpost», 7. ledna 2001.

⁷⁶ Projev ke katolicko-židovské skupině u příležitosti 25. výročí koncilní deklarace «Nostra aetate» 6. prosince 1990 («L'Osservatore Romano», 21. prosince 1990, str. 7).

⁷⁷ Pozdravný projev z 3. září 1998 k členům židovské organizace «United Jewish Appeal Federation of North America» («L'Osservatore Romano», 11. září 1998, str. 3).

šem Spasiteli. Mohou potom Židé, kteří nevěřejí ani ve vtěleného Syna Božího, ani v Ducha svatého, mít tutéž naději!?

A znovu apoštol národů potvrzuje: **«Vždyť naše vlast jest v nebesích, odkud také jako spasitele očekáváme Pána našeho Ježíše Krista, jenž promění nízké tělo naše, aby bylo podobno tělu slávy jeho...»** (F 3,20-21). Máme snad tuto naději a očekávání skutečně *společné* s protikřesťanskými Židy!?

Byl to Ježíš Kristus, na nějž Izrael Starého zákona po dlouhá staletí toužebně čekal. Kromě něj nemá lidstvo již v naprosto nic jiného doufat! Kdysi přišli muži za Ježíšem **«a řekli: „Jan Křtitel poslal nás k tobě se vzkazem: Ty jsi ten, který má přijíti, či máme čekati jiného?“** V touž hodinu pak uzdravil mnohé od neduhů a nemocí a zlých duchů, a mnoha slepcům udělil zrak. I odpověděl jim a řekl: **„Jděte a zvěstujte Janovi, co jste uslyšeli a uviděli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní nabývají čistoty, hluší slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým se zvěstuje evangelium [Iz 35,5 ad; 61,1], a blahoslaven jest, kdo se nebude horšiti nade mnou“»** (L 7,20-23).

Jinými slovy řečeno to znamená: Ano, *já jsem* prorokem Izajášem předpověděný Mesiáš; již *nepotřebujete čekat na jiného*! Co však udělali zatvrzelí Židé? Na Jeho božské napomenutí nedbali, neboť **«se nad ním horšili»** (Mt 13,56) a činí tak dodnes.

Pamatuj: Židé a křesťané <u>nemohou sdílet tutéž naději</u>, protože my křesťané doufáme, že <u>skrze Kristovu spasitelskou smrt</u> dosáhneme věčné slávy. Protikřesťanští Židé sní pouze o pozemském ráji <u>bez Krista, ba dokonce proti němu</u>.

22) Mají Židé a křesťané *společné duchovní dědictví*?

Taková je oblíbená teze «papeže» pokoncilní církve. «Jan Pavel II. se při setkání s představiteli asi 120 000 členů židovské obce [Brazílie] vyslovil za prohloubení židovsko-katolického dialogu. Je k tomu potřebný vzájemný respekt a úcta ke **spirituálnímu dědictví, spojujícímu obě náboženství.**»⁷⁸

Tentýž pohlavár pokoncilní církve pak římskému vrchnímu rabínu Elio Toaffovi řekl: «... Naše bratrství je tím reálnější, že koření ve **společném duchovním dědictví**, které je mimořádně bohaté a hluboké.»⁷⁹

Během přijetí nového izraelského velvyslance v novém Vatikánu Jan Pavel II. poznovu ujišťoval: «**Spirituální dědictví**, které sdílejí křesťané i Židé, je tak velké a pro mravní dobro lidské rodiny tak podstatné, že musí být uděláno všechno, aby byl náš dialog veden dál a ustavičně prohlubován...»⁸⁰

Jeho stoupenci v tom za ním nezůstávají pozadu, o čemž svědčí následující zpráva: «Mnichovský kardinál Friedrich Wetter ostře odsoudil nedávné útoky na židovské instituce a zdůraznil solidaritu křesťanů se Židy. Katoličtí křesťané... pocítují útoky na židovské modlitebny také jako „útoky na **Židům i křesťanům společné religiózní dědictví**“.»⁸¹

*

V čem však má ono «společné» *religiózní* resp. *duchovní* «dědictví» spočívat? Vždyť Židé přece naprosto nevěřejí v téhož Boha jako my; Bohočlověk Ježíš Kristus je pro ně jen opovržením hodný šarlatán. Ohavně opovrhují a pohrdají všemi sedmi svátostmi i jednou jedinou novozákonní obětí, mší svatou. Židé nenávidějí Nový zákon, a v Izraeli jej dávají veřejně pálit. Nesnesou ani pouhý *pohled* na kříž a především čekají na «mesiáše», který se má nakonec projevit jako nejzuřivější a nejstrašnější nepřítel Ježíše Krista i Jeho Církve, zkrátka jako *Antikrist*.

Může někdo vysvětlit, co by to bylo za «společné dědictví»? A po kom bychom měli my i oni něco «dědit»? Snad po izraelitech Staré úmluvy? V žádném případě, odpovídá na to svatý Pavel, neboť dědici jsme *výhradně* my křesťané jako praví potomci Abraháma: «**Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahamovým, dědici podle zaslíbení**» (Ga 3,29). Kdo naproti tomu chce i nyní stále ještě dodržovat již *naplněný* a tím *bezpodstatný* Starý zákon, je pouze tělesným synem Abrahamovým tak jako Izmael, syn Abraháma a jeho otrokyně Hagar: «**Avšak co dí Písmo?** „Vy-

⁷⁸ Zpráva o druhé brazilské cestě Jana Pavla II. v «L'Osservatore Romano», 25. října 1991, str. 2.

⁷⁹ Proslov k Elio Toaffovi a doprovodu z 15. dubna 1996 («L'Osservatore Romano», 3. května 1996, str. 4).

⁸⁰ Oficiální projev při předávání pověřovacích listin velvyslance Izraele v novém Vatikánu 18. září 2000 («L'Osservatore Romano», 6. října 2000, str. 4).

⁸¹ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 7. října 2000.

vrz nevolníci i syna jejího, neboť nebude dědit syn nevolnice se synem svobodnice“ [Gn 21,10]» (Ga 4,30).

Řečeno ještě jinak: Ve Staré úmluvě *prislibené* dědictví nemohlo logicky být touto samotnou Starou úmluvou! Mohlo jím být jen něco jiného, totiž věčná blaženost v nebi: **«A proto jest [Kristus] prostředníkem nové úmluvy (zavěti), aby skrze smrt podstoupenou na vykoupění přestupků (spáchaných) pod první úmluvou obdrželi zaslíbené dědictví věčné ti, kteří jsou povoláni» (Žd 9,15).**

V posledním důsledku existuje pouze toto jediné, definitivní, tedy věčné dědictví. Kdo je nevlastní, nemá vůbec žádné! **«Vždyť jste [jako v pouze předběžné Staré úmluvě] nepřistoupili k hoře makavé a k ohni rozpálenému, ani k temnu a mráкотě a bouři, ani ke zvuku trouby a k hlasu slov, kterýž kdo slyšeli, vyprosili si, aby již k nim nebylo mluveno slovo [Ex 19,12-18; Dt 9,9 ad.], neboť nesnášeli příkazu. ... Ale přistoupili jste k hoře Sionu a k městu Boha živého, Jerusalemu nebeskému a k přemnoha tisícům andělů, shromáždění to slavnostnímu, a k obci prvorozců, zapsaných v nebesích, a k Bohu, soudci všech-něch a k duchům spravedlivců dokonaných, a ku prostředníku Nové úmluvy, k Ježíšovi, a ke krvi pokropení, která mluví lépe nežli Abel» (Žd 12,18-19.22-24).**

Pokud bylo od starozákonního lidu úmluvy vůbec co «dědit», potom pouze jeho Svátá písma. Jejich plný význam se však ukáže teprve z perspektivy Nové úmluvy a Zákona – k čemuž se dostaneme v příští kapitole.

Pamatuj: Protikřesťanští Židé a věřící křesťané nemohou mít společné duchovní dědictví, protože biblicky zaslíbeným dědictvím je výhradně v Ježíši Kristu dosažená věčná blaženost. V toto dědictví již Abrahám a izraelité Staré úmluvy věřičně doufali, zatímco dnešní «Židé» jím radikálně opovrhují.

23) Mají Židé a křesťané *společnou* Bibli?

Tvrdí to dnes svorně všichni evropští «biskupové» pokoncilní katolické církve. «V souladu s duchovním odkazem, zvláště Písma svatého, které nás pojí se židovstvím, chtěla by církev v současné situaci Evropy přispět k novému rozkvětu vzájemných vztahů.»⁸²

Při své první čtyřdenní návštěvě Izraele prohlásil i nový prezident tzv. «Papežské komise pro religiózní vztahy k Židům», Walter «kardinál» Kasper, že «dialog mezi **Židy a křesťany** vychází z toho, co máme **společného**, tedy z **bohatého dědictví Starého zákona**».⁸³

V březnu 1994 bylo z nového Vatikánu oznámeno: «Papežská biblová komise nedávno publikovala materiál k interpretaci Bible v církvi. Minulý týden kardinál Ratzinger oficiálně představil stostránkový dokument. ... Exegeti jsou v něm výslovně upozorněni na **nesmírné bohatství židovských výkladů Písma, z nichž se lze mnohému naučit**».⁸⁴

O půl roku později i hlava pokoncilní církve osobně prvnímu izraelskému velvyslanci v novém Vatikánu potvrdila, že «máme **společnou** důležitou část našich kulturních kořenů, **počínaje spisy Bible**, knihy knih, povždy živoucího pramene. **Židé i členové církve** získávají **ze svatých knih** jedinečný vhled do pojetí o člověku, o jeho duševním i duchovním poslání. Pro obě strany je užitečné vyměňovat si vzájemné znalosti k **hlubšímu porozumění Písmu**...»⁸⁵

*

Také toto až příliš sebevědomé prohlášení se při bližším pohledu rozplyne jako mýdlová bublina. My katolíci se od «židovských výkladů Písma» nemůžeme nic «naučit». Stejně tak zde není žádné «společné porozumění Písmu». Kdyby bylo, pak by přece dnešní Židé již nebyli Židy! Protože však knihám Starého zákona vůbec nerozumějí, také je «nemají». «Nemají» je ani pro sebe samotné, ani je «nemají» s námi společně! Je to asi jako bych měl v polici knihu, psanou čínsky, ale tak jako i mnoho Číňanů bych ji neuměl číst. Sice bych tedy materiálně «měl» knihu, potištěný svazek papíru, ne však vlastní knihu, neměl bych s nimi «společně» duchovně uchopitelný obsah knihy. Pouze materiální «pospolitost» není k ničemu ani mně, ani jim!

Již sám božský Spasitel vytýkal nevěřícím Židům jejich – *jimi samými zaviněné!* – neporozumění svatým knihám Starého zákona: «... **neboť kdybyste věřili Moj-**

⁸² Neoficiální překlad prohlášení «Bud'me svědky Krista, který nás osvobodil» zvláštní synody pro Evropu z 13. prosince 1991 («Deutsche Tagespost», 19. prosince 1991).

⁸³ Podle Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 24. listopadu 2001.

⁸⁴ Zpráva Franze-Josefa Ortkempera v «Deutsche Tagespost», 24. března 1994.

⁸⁵ Projev Jana Pavla II. k prvnímu velvyslanci Izraele u «Svatého Stolce», Shmuelu Hadasovi, při předávání pověřovacích listin 29. září 1994 («L'Osservatore Romano», 7. října 1994, str. 4).

žíšovi, věřili byste i mně; o mně psal on; pakli však nevěříte jeho písmu, kterak uvěříte mým slovům?» (J 5,46-47).

Již prorok Izajáš Židům předpověděl, že pro své dobrovolné zaslepení nepochopí zjevené slovo Boží ve Staré i v Nové úmluvě, což pak sám Pán znovu opakoval svým apoštolům, když se jej ptali, proč mluví k Židům jen v podobenstvích: **«I vyplňuje se na nich proroctví Izajášovo, které praví: „Ušima budete poslouchati, a neuslyšíte; očima budete hleděti, a neuvidíte, neboť otupělo srdce lidu tohoto, a těžce poslouchali ušima a zamhuřovali oči své, aby snad někdy... srdcem ne-srozuměli a neobrátili se a abych jich neuzdravil [Iz 6,9 ad.]»** (Mt 13,14-15).

Svatý Pavel je ještě jednoznačnější; mluví o tom, že **«jako Mojžíš si kladl roušku na svou tvář, aby synové Izraelovi nepatřili na konec toho, co pomijí. Avšak otupěly smysly jejich, neboť až do dneška zůstává táž rouška na čtení Zákona Starého, ježto se (jim) neodhaluje, že v Kristu přestává, ano, až do dneška, kdykoli se čte Mojžíš, rouška leží na srdci jejich»** (2 K 3,13-15).

A protože Kristu nepřátelští Židé mají pouze text, ne však pochopení svatých knih Starého zákona, nemůže být ani řeči o nějakém společném «vlastnictví Písma» mezi nimi a námi.

Pamatuj: Čistě materiálně nemáme my, křesťané, s protikřesťanskými Židy společnou «Bibli», nýbrž jen větší část Starého zákona, ale duchovně s nimi nemáme «společný» ani jeden jediný spis Písma svatého, protože jeho skutečnému smyslu z dobrovolného zaslepení ani v nejmenším nerozumějí.

24) Mají Židé a křesťané *společné* modlitby?

Toto mínění přinejmenším zastával znalec Starého zákona, Franz Mußner, roku 1995 v rámci velice uznávaného přednáškového cyklu. «Mußner při mnichovském zasedání zmínil žalmy jakožto nejdůležitější příklad veliké vážnosti Starého zákona u křesťanů, **společné modlitby církve a synagogy.**»⁸⁶

Švýcarští biskupové pokoncilní církve to r. 1997 viděli stejně tak: «V žalmech jsou **tytéž modlitby**, jimiž my [**Židé i křesťané**] přednášíme své prosby Bohu.»⁸⁷

Takové společenství je již dávno nejen hlášáno, ale i praktikováno. Tak např. roku 1990 jsme v církevním tisku četli: «Letošní týden bratrství byl zakončen **společnou židovsko-křesťanskou bohoslužbou** v synagoze v Koblenci. ... **Modlitby a zpěvy bohoslužby** pocházely ze **společné tradice hebrejské Bible.**...»⁸⁸

V květnu 2000 se v Jeruzalémě oficiálně setkaly «dvě delegace z Francie, jedna židovská a jedna katolická, první vedená vrchními rabíny René Samuelem Siratem a Richardem Wertenschlagem, druhá pařížským a lyonským arcibiskupem, kardinálem Jean-Marie Lustigerem a msgre Louisem Marie Billém, prezidentem francouzské biskupské konference. ... **Oba vrchní rabíni toho dne přednesli modlitby a žalmy za mír.**»⁸⁹

*

Kdo nemá společného Boha a Písmo svaté, nemůže mít ani společné modlitby. Kristu nepřátelští Židé se za žádnou cenu nechtějí modlit k Nejsvětější Trojici, zatím co katolická Církev se již od raného středověku zásadně nemodlí žádný žalm, aniž by jej ukončila trinitárskou úctou «*pochválen buď Otec, Syn i Duch Svatý...*»! Pokřesťanští Židé kromě toho zatvrzele ignorují početná prorocká místa v žalmech, která se přece tak jasně naplnila v Kristu. Židé proto odříkávají žalmy bez správného pochopení. Vytykal jim to i sám Bohočlověk. Poukazuje totiž na to, že již král David v 109. [podle jiného řazení 110.] žalmu mluvil o Něm, o jednorozeném Synu Božím.

«Když pak farizeové byli pohromadě, otázal se jich Ježíš řka: „Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn?“ Řkou jemu: „Davidův.“ I řekl jim: „Kterak tedy David nazývá ho v Duchu Pánem pravě: „Řekl Hospodin mému Pánu: Zasedej po mé pravici, dokud nedám tvé nepřátele za podnož tvým nohám [Ž 110,1]?“

⁸⁶ Zpráva Michaela Kargera o Mußnerově přednášce v Bavorské katolické akademii z 28. ledna 1995 («Deutsche Tagespost», 11. února 1995).

⁸⁷ Prohlášení švýcarské biskupské konference z 5. března 1997 k současné diskusi o roli Švýcarska za druhé světové války («L'Osservatore Romano», 14. března 1997, str. 8).

⁸⁸ Zpráva v «Paulinus» (listu diecéze Trevír), 25. března 1990, cit. v «SAKA-Informationen» 15 [1990] 123.

⁸⁹ Zpráva Rudolfa Pesche v «Deutsche Tagespost», 18. května 2000.

Nazývá-li ho tedy David svým Pánem, kterak je syn jeho?“ A nikdo mu nemohl odpovědět ani slova...» (Mt 22,41-46).

Dodnes na to nemohou Židé odpovědět ani slovo, ale přesto tvrdohlavě dál trvají na tom, že Bůh nemá Syna. Proto mohou žalm 109/110 recitovat jak dlouho chtějí, ale z jejich úst zůstává jen nesrozumitelným mumláním. Naproti tomu my, věřící křesťané, se tímto žalmem vědomě modlíme jak k Otci, tak k Synovi, jehož univerzální království zde výslovně vyznáváme. Kde jsou potom nějaké *«společné modlitby»*?

Se žalmy je tudíž tomu stejně tak, jako s ostatními modlitbami Starého zákona i s celými písmi Staré úmluvy vůbec. Dnešní *nevěřící* Židé mají především jen papír a písma. Přesně tak to říká svatý Pavel:

«Ten [Bůh] nás také uzpůsobil (k tomu), abychom byli služebníky Zákona Nového, nikoli litery, nýbrž ducha; neboť litera zabíjí, duch pak oživuje. Jestliže však služba smrti literami vrytá na kamenech byla ve slávě, takže synové Izraelovi nemohli pohledět ve tvář Mojžíšovu pro záři jeho obličje, která pomíjela, kterak nebude více (ještě) ve slávě služba ducha? Neboť jestliže služba odsouzení byla slávou, mnohem více oplývá slávou služba spravedlnosti [= Nové úmluvy]. Vždyť v té příčině není ani oslaveno to, co oslaveno jest, proti přenesmírné slávě té» (2 K 3,6-9).

Pamatuj: Pokristovští Židé nemají s námi křesťany žádné společné modlitby, a tedy ani žalmy. My se žalmy modlíme z důvěřivého porozumění jejich prorocství o Kristovi a jeho Církvi, a modlitby žalmů samozřejmě směřujeme na nejsvětější Trojici. Naproti tomu protikřesťanskí Židé je pouze svévolně recitují bez porozumění, nebo špatně chápané, a to před «Bohem», jehož trojjednost vehementně popírají.

25) Mají Židé a křesťané *společný* etický základ?

Vychází z toho také židovský historik vojenství Michael Wolffsohn, když píše: «**Křesťansko-židovský** dialog předstírá, že existuje **elementární společenství**... Přesto je však pouze v **čistě etické**, ne konfesní rovině. ... Nicméně vzdor protikladům mezi **křesťany a Židy**, i přes krvavé dějiny je zde na druhé straně jen tento důsledek: Vědomí **společné etické základny**. A to by přece muselo být možné.»⁹⁰

Řečeno, uděláno. «**Křesťansko-židovský** dialog se v Římě znovu dal do pohybu. Univerzita Georgiana nyní organizuje symposium 400 vědců i na dialogu intereso-
vaných osobností **obou náboženství** z 25 národů. „**Dobro a zlo** po Osvětimi. **Etické implikace** pro dnešek“, zněl náročný název sympozia... Páter Remi Hoeckman uvedl, že církve musí naslouchat varovnému hlasu Židů. ... Proto je **spolupráce Židů a křesťanů při rozlišování mezi dobrem a zlem** stejně nezbytná, jako angažovanost za lidskou důstojnost, práva osoby a náboženskou svobodu, požadoval představitel Vatikánu.»⁹¹

O společné etické základně je osobně přesvědčen i «papež» církve II. vatikánského koncilu: «Rozdílně my, **Židé i křesťané**, kráčíme po religiózní cestě **etického monoteismu**. Uctíváme jednoho, pravého Boha. Tato úcta však si vyžaduje poslušnost **etiky, hlásané proroky**: „... přestaňte jednati zvrhle, učte se činiti dobře; hledejte spravedlnost, přispějte potlačenému, ku právu pomozte sirotku, zastaňte se vdovy“ (Iz 1,17). Bez toho **naš** kult není ničím pro Boha, říkajícího „Klid’ se mi s krákoráním svých písní! ... Ale ať se valí jako voda právo a spravedlnost jako silný potok“ (Am 5,23-24).»⁹²

*

Etiku a náboženství nelze bohužel od sebe oddělovat: Nejzákladnější a nejnaléhavější etickou (= mravní, morální) povinností je přece uctívání pravého Boha. Tuto povinnost však objektivně plníme výhradně my, katolíci. Naproti tomu nevěřící Židé ji na žádný způsob neplní. Jejich nevěra je dokonce jedinou základnou, na níž se po příchodu Krista stále ještě mohou označovat a chápat za «Židy»! Tato nevěra je však současně nejtěžším myslitelným hříchem! Jak bychom potom mohli mít společná měřítko pro dobro a zlo!? A co by Židům prospělo držet se «etiky, hlásané proroky», pokud pohrdají zachráncem, zvěstovaným těmi samými proroky?

Celý Nový zákon je plný svědectví toho, že nevěřící protikřesťanské Židovstvo je právě *pro* svou nevěru zásadně špatné, takže ze židovské strany neexistuje absolutně žádná «společná etická základna» s námi křesťany (kromě *čistě přirozené* eti-

⁹⁰ Michael Wolffsohn v «Deutsche Tagespost», 15. dubna 1995.

⁹¹ Zpráva Johanna Schidelka v «Deutsche Tagespost», 29. září 1997.

⁹² Pozdravný projev Jana Pavla II. z 3. září 1998 ke členům židovské organizace «United Jewish Appeal Federations of North America» («L'Osservatore Romano», 11. září 1998, str. 3).

ky proslulého «zlatého pravidla», kterou však sdílíme se *všemi* lidmi bez ohledu na náboženství nebo bludnou víru).

Bohočlověk Ježíš Kristus však všem nevěřícím Židům upřel jakoukoli etiku, která by platila před Bohem. «Když se zástupové k němu scházeli, počal praviti: „Pokolení toto jest pokolení nešlechtné; žádá znamení, ale znamení nebude mu dáno, leč znamení proroka Jonáše. Jako totiž Jonáš stal se znamením pro Ninivské, tak bude i Syn člověka pro pokolení toto. Královna jihu povstane na soudě s muži tohoto pokolení a odsoudí je, neboť přišla od končin země, aby uslyšela moudrost Šalamounovou [2 Kr 10,1-10]; a ejhle, více než Šalamoun je tuto. Muži ninivští povstanou na soudě s tímto pokolením a odsoudí je, neboť dali se na pokání, když Jonáš kázal [Jon 3,5], a ejhle, více než Jonáš je tuto“» (L 11,29-32).

Zjevně na prvním místě k nevěřícím Židům (protože k ostatním národům ještě nepřišel!) řekl Pán i Nikodemovi: «To pak jest soud, že světlo přišlo na svět, a lidé milovali více tmu nežli světlo, neboť skutky jejich byly zlé» (J 3,19). To platí dodnes: Židé stále ještě nechtějí nic vědět o Kristu – milují tedy tmu více než Jej, «pravé světlo» (J 1,9), a tudíž zůstávají «jejich skutky zlé»!

S nimi, se «Satanovou synagogou» (Zj 2,9;3,9), nemůže mít pravá Církev Kristova žádnou společnou etickou základnu. «Všecko je čisté čistým; poskvrněným však a nevěřícím nic není čisto, nýbrž poskvrněna jest i mysl i svědomí jejich» (Tt 1,15).

Pamatuj: Neexistuje žádná společná mravní základna protikřesťanských Židů a nás křesťanů. Jejich výslovné odvržení jediného Spasitele světa je jeden z vůbec nejtěžších možných hříchů, v němž také odjakživa setrvávají. Z toho znovu nezbytně plyne (individuálně větší nebo menší) mravní zaslepení, tedy vlastní vinou dalekosáhlá neschopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem.

26) Mají Židé a křesťané *společnou* úlohu?

Pro Žida Mario Burmana, argentinského «ředitele komise B'nai B'rith pro interkonfesní vztahy», je to zcela jasné. Zapřísahá se společným «**židovsko-křesťanským** úsilím» po «vybudování společnosti, v níž by „ten druhý“ nebyl cizincem, „proti němuž je třeba se bránit, nýbrž aby byl bratrem, a spolu s ním také – podle biblického přikázání jej milovat jako sebe sama – zvládal početné úkoly“». ⁹³

Pokoncilní katolický teolog a mezitím již řezenský «biskup» Gerhard Ludwig Müller je citován se stejnou tezí: «Víra v Boha stvoření, úmluvy a vykoupení, dělá z **křesťanů a Židů** bratry a sestry. **Rozhodující úlohu pro věřící obou náboženství** vidí Müller ve výchově mladých lidí ve víře a svědomí.» ⁹⁴

Jeho zaměstnavatel, Jan Pavel II., v roce 1994 «u příležitosti „Dne holocaustu“» prohlásil, že «**křesťané i Židé** jsou dnes postaveni před **společnou úlohu** zastávat se ve světě obrany a ochrany života». ⁹⁵

V roce 2002 byl «papež» církve po koncilu ještě konkrétnější: «**Židé i křesťané...** musejí dále pokračovat v kultuře dialogu, jak jej zamýšlel filosof Martin Buber. Je naší úlohou předávat mladé generaci své společné bohatství a hodnoty...» ⁹⁶

*

My, věřící katolíci, máme přece jen *jednu jedinou* úlohu, kterou nemůžeme sdílet se *žádným nevěřícím*, tedy také ne se Židy: «**A cokoli činíte slovem nebo skutkem, všechno (čiňte) ve jménu Pána Ježíše, děkující Bohu Otci skrze něho**» (Ko 3,17). Ale právě Židům je ohavností činit něco ve jménu Ježíše! Svatý Pavel dále napomíná: «**Bud'že tedy jíte, nebo pijete, nebo cokoli jiného činíte, všechno k slávě Boží číňte**» (1 K 10,31). Přirozeně, že jen ke cti ve víře poznaného *pravého, trojjediného Boha*, protože «**bez víry však nelze líbiti se Bohu**» (Žd 11,6). Kdo tedy nevěří ve skutečné božství Krista a Ducha svatého, nemůže také nic činit «**k slávě Boží**», protože «**kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal**» (J 5,23)!

S nevěřícími, a tedy také s *nevěřícími Židy*, nemůžeme a nesmíme *právě v religi-ózních věcech* mít nějaké «společné úlohy», neboť sám Pán nás varuje: «**Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje**» (Mt 12,30).

Svým apoštolům to pak znovu vštěpoval: «**Nesprahejte se s nevěřícími; neboť jaká součinnost spravedlnosti s nepravostí, aneb které (je) společenství světla**»

⁹³ Zpráva José Ignacio Lópeze v «La Nación» (Buenos Aires) z 4. května 1998 o setkání zakladatelky hnutí Fokolare, Chiary Lubichové, se židovskou obcí v Buenos Aires a místní ústřednou B'nai B'rith.

⁹⁴ «Tagespost», 24. listopad 2001, z recenze knihy Gerharda Ludwiga Müllera, *Mit der Kirche denken. Bausteine und Skizzen zu einer Ekklesiologie der Gegenwart*, Würzburg 2001.

⁹⁵ Zpráva v «Deutsche Tagespost», 9. dubna 1994.

⁹⁶ Dopis Jana Pavla II. z 25. ledna 2002 «kardinálu» Walteru Kasperovi jako předsedovi novovatikánské «Komise pro religiózní vztahy k Židovstvu» («Die Tagespost», 31. ledna 2002).

s tmou? A kterou shodu má Kristus s Belíálem, nebo **který díl má věřící s nevěřícím?** A jaké srovnání má chrám Boží s modlami? Neboť vy jste chrámem Boha živého, jak řekl Bůh: „Přebývati budu mezi nimi a choditi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem [Lv 26,12].“ „Proto **vyjděte z prostředku jejich** a oddělte se, praví Hospodin, a nečistého se nedotýkejte“ [Iz 52,11], „a já přijmu vás [Ex 20,34.41] a budu vám Otcem a vy mi budete syny a dcerami, praví Hospodin všemohoucí“ [2 S 7,8.14; Iz 43,6]» (2 K 6,14-18).

A znovu: «Člověka **bludaře** po jednom a druhém napomenutí **se varuj**, věda že takový (člověk) jest **převrácen a hřeší**, sám sebe odsuzuje» (Tt 3,10-11).

A konečně i svatý Jan upomíná: «Nikdo, jenž... **nezůstává v učení Kristově**, nemá Boha; kdo zůstává (v tom učení), ten má Otce i Syna. **Přichází-li kdo k vám a nepřináší-li tohoto učení, nepřijímejte ho do domu, ani ho nepozdravujte.** Neboť kdo ho pozdravuje, **zúčastňuje se [již] v jeho skutcích zlých**» (2 J 9-11).

Popírání Syna je «**zlým skutkem**» dnešních Židů. A proto kdo chce s nimi «spolupracovat», proviňuje se bez dalšího stejným «**zlým skutkem**»!

Pamatuj: My, Adamovy děti, máme od příchodu Krista na zem pouze **jednu jedinou** úlohu: Oslavování pravého, trojjediného Boha v Jím samým založené jediné pravé, tedy římsko-katolické Církvi. Protože však pokristovští Židé právě to kategoricky odmítají, není zde také na-prosto žádná «úloha», kterou by **jako Židé** mohli mít s námi společnou!

27) Jsou Židé a křesťané dětmi jednoho Boha?

Byl to Jan XXIII., který se tuto novou tezí 17. října 1960 pokusil poprvé zavést do Církve, «když přijal k audienci 130 amerických Židů, vedených rabínem Herbertem Friedmanem» a ujistil je: «Nepochybně je rozdíl mezi těmi, kteří se spoléhají jen na Starý zákon jako na svůj ukazatel cesty, a těmi, kdo považují Nový zákon za svůj nejvyšší zákon a směrovník. To však není na překážku bratrství, plynoucímu ze společného původu. **Všichni jsme syny téhož Otce. Všichni pocházíme od Otce a musíme se k němu vrátit.**»⁹⁷

A přesně o 40 let později tvrdil totéž «kardinál» pokoncilní církve, Christoph Schönborn, při výstavě na památku **židovských obětí** «holocaustu» v jednom z římských klášterů. «Kardinál» totiž prohlásil, «že Kainova slova „jsem snad strážcem svého bratra?“ již nikdy nesmějí být opakována. Vídeňský arcibiskup pak k tomu dodal: „Ano – my jsme strážci svého bratra –, **všichni jsme dětmi jednoho Boha**“».⁹⁸

V této věci se lze přirozeně kdykoli odvolat na «Svatého Otce» Jana Pavla II. – V projevu k židovským obcím Polska 1991 totiž prohlásil: «Dnes, po více než 25 letech od II. vatikánského koncilu, přišel čas... ukázat nádherné a hluboké pravdy **jednoho Boha a Otce**, který **jako takový** chce být uznáván a milován **všemi svými syny.**»⁹⁹

*

To také jistě chce! Ale zatímco všichni lidé jsou jeho *stvořeními*, ani zdaleka nejsou všichni také jeho *dětmi*! Synovstvím Božím je přesně to, co všem, kterí v Něj věřejí, přinesl svou smrtí na kříži Ježíš Kristus! Avšak nevěřící Židé jediného Spasitele světa, Ježíše Krista, **vehementně odmítají**; protože nechtějí být jeho (adoptivními) bratry, nemohou být ani (adoptivními) dětmi Otce. Pouze věřící děti jediné pravé Církve Ježíše Krista jsou také dětmi Božími. Nový zákon potvrzuje tuto naprosto ústřední zjevenou pravdu na tolika místech, že zde ani zdaleka nemohou být všechna doslovně uvedena.

Již v tzv. «prologu» Evangelia sv. Jana se o Bohočlověku Ježíši Kristu říká zcela jednoznačně a jasně: «**Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali. Kolikokoli ho však přijali, dal jim moc státí se dítkami Božími, těm (totiž), kteří věří ve jméno jeho**» (J 1,11-12). A jenom jim!

«Vždyť všichni ti, kteří se dávají vésti Duchem Božím, jsou synové Boží. Neboť nepřijali jste ducha služebnosti, abyste se zase strachovali, nýbrž přijali

⁹⁷ Francesco Ricossa v «Sacerdotium» č. VIII (léto 1993), str. 92; tam cit. podle Righi, *Le Pape Jean sur les rives du Bosphore*, Padova 1971, str. 197.

⁹⁸ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 26. října 2000.

⁹⁹ Projev k židovským obcím Polska z 9. června 1991 («L'Osservatore Romano», 30. srpna 1991, str. 13).

jste ducha synovství, ve kterém voláme: „Abba, Otče!“ Ano, i Duch vydává svědectví s duchem naším, že jsme dítkami Božími. Jsme-li však dítkami, (jsme) i dědici: dědici Božími a spoludědici Kristovými, ačli spolu s ním trpíme, abychom s ním i oslaveni byli... Neboť [Bůh] ty, které předzvěděl, také předurčil (k tomu), aby byli přípodobnění obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozeným mezi mnoha bratry» (Ř 8,14-17.29). Jenom jako Kristovi bratři *skrze Ducha Svatého působící vírou* tedy můžeme být syny Otce! Židovská nevíra však tomu stojí v cestě:

«Všichni zajisté syny Božími jste vírou v Kristu Ježíši» (Ga 3,26), opakuje svatý Pavel rozhodující podmínku, a poté stav věci blíže osvětluje: «**Pravím pak: Pokud dědic je nedospělý, nic se neliší od služebníka, ač jest pánem všeho, nýbrž jest pod poručníky a správci až do času ustanoveného napřed od otce. Tak i my, když jsme byli nedospělí, byli jsme podrobeni pod prvopočátky světa. Když však přišla plnost času, Bůh vyslal Syna svého... aby vykoupil ty, kteří byli pod zákonem, abychom obdrželi přijetí za syny. A poněvadž jste syny, Bůh poslal Ducha Syna svého v srdce naše, jenž volá: Abba, Otče! Proto nejsi již služebníkem, nýbrž synem; jsi-li však synem, (tedy) i dědicem skrze Boha**» (Ga 4,1-7).

Z toho se však Židé svou nevěrou *sami vylučují*, neboť «**kdokoli popírá Syna, nemá ani Otce. ... Vizte, jakou lásku Otec nám prokázal: dítkami Božími slujeme; a (také) jimi jsme. Proto svět nás nezná [jako dítku Boží], ježto nepoznal jeho [Otce (i Syna!)]» (1 J 2,23; 3,1). «**Každý, kdo věří, že Ježíš jest Kristus [= Mesiáš], z Boha se zrodil**» (1 J 5,1) a je tedy jeho dítkem! Židé však Ježíše jako Mesiáše absolutně odmítají – jak by mohli být spolu s námi Božími *děťmi*!?**

Pamatuj: Dítě Boží může být <u>jen</u> jako bratr resp. sestra Ježíše Krista. K tomu však zase <u>nezbytně</u> potřebuje víru v Něj a vstup křtem do jeho pravé Církve. <u>Protikřesťanští Židé</u> však právě tím opovrhují s nejhroznější zatvřelostí. Proto <u>na rozdíl od nás nejsou dětmi Božími</u>!

28) Jsou Židé a křesťané *jedním jediným* Božím lidem?

Soudí tak mj. i farář *evangelické církevní společnosti* v Unterensingenu. V místním zpravodaji ohlašuje: «Tuto 10. neděli po svátku Trojice... myslíme především na Izrael a na **Židy**. Jsou **našimi bratry ve velkém lidu Božím**. Skrze křest a víru v Ježíše Krista náležíme k Božímu zaslíbení vírou ve stejného Otce v nebesích i jejich narozením z Abraháma.»¹⁰⁰

Stejně tak soudí i pokoncilní teolog Emil Valasek ujišťováním, «že **Izrael a církev** vlastně nejsou dvě totálně rozdílná náboženství, nýbrž že **tvoří jeden jediný Boží lid**, který je dnes ovšem tragicky rozerván a dosud se nesjednotil v ústřední otázce po mesiáši».¹⁰¹

Teolog téhož vyznání, Rudolf Pesch, přísahá na «novou solidaritu **jednoho Božího lidu ze Židů a křesťanů**, který vlastní vinou v rozštěpení zrodil mikrob „islámu“».¹⁰²

Podpory se jim dostalo také od vlivného pokoncilního milánského «kardinála», Carla Marii Martiniho, který během «mítinku za přátelství mezi národy» v Rimini vyzval k «boji proti antisemitismu, rasismu a náboženské intoleranci»: «Podle Martiniho slov dnes **Židé a křesťané tvoří jediný „lid Boží“**; vyplývá to i z nejnovějších církevních dokumentů.»¹⁰³

Dokonce i nejvyšší strážce víry pokoncilní církve, «kardinál» Josef Ratzinger, ve svém pozdravném poselství «Katolicky integrovanému společenství» u příležitosti otevření jeho nové «Akademie pro teologii lidu Božího» píše takto: «**Setkání s Izraelem rozšířilo obzory**: Společenství, jež pro nás Bůh připravil a kterým se musíme věřičně a bojovně stát, zahrnuje **celý putující lid Boží**.»¹⁰⁴

*

Podle toho by tedy dnešní protikřesťanští Židé byli členy «celého putujícího lidu Božího»; jde tudíž o pojetí, naprosto *odporující* Novému zákonu. Po nanebevstoupení Ježíše Krista a seslání Ducha Svatého jsou Božím lidem už jen věřící křesťané, ať již byli předtím Židy nebo pohany, zatímco v nevěře setrvávající Židé jsou výslovně prohlášeni za Boží ne-lid (!): «**Proto pravím vám: Království Boží bude odňato od vás a dáno (bude) lidu, který bude přinášeti plody jeho**» (Mt 21,43).

Tím novým lidem Božím jsme jediné my, křesťané, protože: «**Toho [máme Ježíše Krista], jež dal sebe sama za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil si lid příjemný, jenž by byl horlitelem dobrých skutků**» (Tt 2,14). Což by

¹⁰⁰ «Mitteilungsblatt Unterensingen», 11. srpna 1993, str. 7.

¹⁰¹ Čtenářský dopis DrTh. Emila Valaseka v «Deutsche Tagespost», 11. listopadu 2000.

¹⁰² Emeritní znalec Starého zákona Rudolf Pesch v «Die Tagespost», 18. srpna 2001.

¹⁰³ Zpráva v «L'Osservatore Romano», 2. září 1994, str. 3.

¹⁰⁴ Podle zprávy Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 28. října 2003.

přirozeně nepotřeboval dělat a také by neudělal, kdyby jej jako Vykupitele naprosto odmítající Židé chtěli mít za vlastního, tedy kdyby byli zůstali «jeho lidem»!

Kristus, učí i svatý Petr, je «... těm, kdo nevěřejí, „kamenem, který stavitelé zavrhli; právě ten stal se kamenem úhelným [Ž 118,22], a (to) kamenem nárazu a skalou pádu [Iz 8,14]; oni na (něj) narážejí, protože slovu nevěřejí; k tomu též jsou ustanoveni. Vy však jste... „rod vyvolený“ [Ex 19,61], abyste zvěštovali vznešené vlastnosti toho [Iz 43,21], jenž z temnoty vás povolal k podivnému světlu svému. Byli jste někdy (ne-lid), nyní však jste lid Boží, byli jste „bez milosrdenství“, nyní však milosrdenství došli [Oz 1,6.9; 2,3.25]» (1 P 2,7-10). Nepřekonatelný protiklad mezi všemi nevěřícími, mezi nimi na prvním místě nevěřícími Židy, a námi věřícími, je zde zcela jasně zdůrazněn. Jen posledně jmenovaní jsou «**vyvoleným lidem**» resp. «**lidem Božím**»!

Obrazně za naprostou většinu vzdorného židovského národa prorokuje božský Vykupitel Jeruzalému, že bude Bohem opuštěn, a tedy že tvrdošíjně nevěřící Izrael již není jeho lidem! «**Jerusaleme, Jerusaleme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou posíláni k tobě, kolikrát chtěl jsem shromáždit děti tvé, jako pták svá mlád'ata pod křídla, a nechtěl jsi! Hle, „zanechá se vám dům váš pustý“ [Jr 22,5]» (L 13,34-35).**

Naproti tomu my, věřící děti katolické Církve, jsme podle slov svatého Pavla od té doby *pravým* «**Izraelem Božím**»: «**Neboť v Kristu neplatí nic ani obřezanost, ani neobřezanost, nýbrž nové stvoření. A nade všemi, kteří podle pravidla toho budou žít, budiž pokoj a milosrdenství; též nad Izraelem Božím» (Ga 6,15-16).**

Pamatuj: Protože pokristovští a protikřesťanští Židé <u>již naprosto nejsou Božím lidem</u>, nemohou spolu s námi katolíky tvořit jeden jediný lid Boží! Výhradně římsko-katolická Církev je tím <u>Božím lidem Nové a věčné úmluvy</u>.
--

29) Je *dnešní* židovství Církvi nejbližším náboženstvím?

Podle názoru jistých lidí je. Tak roku 1993 jsme četli v novinách: «Ve svých základních modlitbách, zvláště v otčenáši, jsou **křesťané těsně spjati se židovským národem**. Poukázal na to münsterský znalec Starého zákona, Erich Zenger. ... Zenger míní, že vlastně **jen živá solidarita se Židy opravňuje křesťany k modlení žalmů.**»¹⁰⁵

Biskup pokoncilní církve Heinrich Mussinghoff to roku 1995 formuloval podobně: «Jdeme touto cestou víry v **bratrské soudržnosti** se všemi, kdo věřejí v Krista, se všemi, kteří hledají Boha. Myslím předně na **lid Izraele**, s nímž Bůh v Abrahámovi a na Sinaji uzavřel svazek, a který nám daroval Ježíše jako Vykupitele.»¹⁰⁶

Před francouzskou «biskupskou» konferencí v Lourdech 1997 politoval její předseda Billé, «že jistí lidé mají stále ještě potíže porozumět **jedinečnosti vztahů** mezi **církví a Židovstvím**».¹⁰⁷

Roku 1993 poskytla hlava pokoncilní církve, Jan Pavel II., audienci vrchnímu aškenázskému rabínu z Jeruzaléma, Israelu Meir Lauovi. ... Následně nový Vatikán oznámil: «Papež přitom vysvětlil, že **k žádnému jinému náboženství nejsou tak těsné vztahy, jako k židovství.**»¹⁰⁸

O dva roky později citoval tisk projev téhož Jana Pavla II. na Svatopetrském náměstí, kde tvrdil, že «zvláště **Židé a křesťané** by neměli zapomínat na své **jedinečné bratrství**, kořenící v Božím plánu, provázejícím dějiny».¹⁰⁹

*

Ve skutečnosti je židovství (spolu s jím směrodatně inspirovaným a v mnoha bodech nápadně podobným islámem) Církvi resp. katolické víře *nejradikálněji protikladným* náboženstvím! Všechna pohanská náboženství jsou sice rovněž bludná, ale přesto nevěřejí v Ježíše Krista jen proto, že jej vůbec neznají; jsou pouze *nekřesťanská*. Naproti tomu Židé (a podobně i mohamedáni) mají za *přímý a hlavní* obsah svého falešného náboženství zatvrzelé popírání Jeho skutečného božství! To dělá ze Židů a mohamedánů absolutní protivníky Ježíše Krista a jeho Církve, tedy *Antikristy* v přísném, biblickém smyslu!

«Kdo jest lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš jest Mesiáš? Ten jest Antikrist, kdo popírá Otce a Syna; kdo vyznává Syna, má také Otce» (1 J 2,22-23).

A znovu: **«Všeliký duch, jenž vyznává Ježíše Krista příšlého v těle, jest z Boha, a žádný duch, jenž nevyznává Ježíše, z Boha není. To jest (duch) Antikrist**

¹⁰⁵ Zpráva Isabelle Löwensteinové v «Deutsche Tagespost», 6. května 1993.

¹⁰⁶ «Projev, jež cášský biskup Heinrich Mussinghoff pronesl v neděli po svěcení» («Deutsche Tagespost», 14. února 1995).

¹⁰⁷ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 6. listopadu 1997.

¹⁰⁸ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 23. září 1993.

¹⁰⁹ Zpráva v «Deutsche Tagespost», 28. února 1995.

tův, o němž jste slyšeli, že přijde, a nyní jest již na světě» (1 J 4,2-3). A to v ne-
poslední řadě v podobě falešně obrácených ze židovství, kteří se vplížili do původní
křesťanské obce s cílem její členy pomocí různých sekt vrátit k židovské nevěře, ale
právě tím se sami odhalovali: **«Dítky, jest hodina poslední; jak jste uslyšeli, že**
Antikrist přijde, tak nyní vskutku Antikristů mnoho povstalo. ... Z nás vyšli,
ale nebyli z nás; neboť kdyby byli bývali z nás, byli by zůstali s námi» (1 J 2,
18-19).

Zvrácenost protikřesťanských Židů je *ještě horší* než všech ostatních Antikristů,
protože oni, Židé, byli preferováni jako první povolání, na což je svatý Petr důrazně
upomíná: **«Vy jste synové proroků a té úmluvy, kterou Bůh učinil s otci našimi,**
když pravil k Abrahamovi: „A v potomstvu tvém budou požehnána všechna po-
kolení země [Gn 22,18]. Vám Bůh vzbudil Syna svého a poslal nejprve, aby
vám žehnal, když by se odvrátil každý od svých nepravostí» (Sk 3,25-26).

Před všemi ostatními povolání věřící křesťané se tedy místo toho stali nevěřícími
Antikristy – a zůstali jimi až dodnes. Proto je tzv. «židovství» (ještě i před islámem)
nám *křesťanům* *tím nejvzdálenějším* náboženstvím!

Pamatuj: Protože pokristovské židovství je zásadně a prokazatelně protikřes-
tanským, není tudíž křesťanství ze všech náboženství nejblíže, nýbrž nejvzdálenějším: je jeho přímým protipólem!

30) Jsou Židé a křesťané duchovně příbuzní?

Titulní otázku kladně zodpověděl i schismaticko-pravoslavný ruský patriarcha Alexij II. «a odvolal se přitom na citát ruského pravoslavného arcibiskupa Nikanora z Oděsy, který již před sto lety poukázal na „**těsné pokrevní příbuzenství**“ mezi **židovstvím a křesťanstvím**, „jež ani po narození Krista nebylo přerušeno a neustalo“. Patriarcha se navíc zapřísahal „**jednotou židovství a křesťanství**, která má reálnou základnu v **duchovním i přirozeném příbuzenství**“». ¹¹⁰

Pokoncilní religiózní filosofce, Hanně Barbaře Gerl-Falkovitzové, to mluví z duše. Podle jejího názoru «má velký význam rozlišovat tóny v polyfonii **spirituálních postojů**, protože **křesťanské jsou hluboce příbuzné židovským**, a musí se jenom správně chápat». ¹¹¹

Také u Jana Pavla II. to našlo ochotně sluchu, neboť i on sám věří na «**velmi těsný svazek duchovního příbuzenství**, které křesťané sdílejí s velkou religiózní tradicí **Židovstva**, sahající zpět až k Mojžíšovi a Abrahámovi». ¹¹²

*

Dnešní Židé jako nepochybní «**Antikristi**» (1 J 4,2-3) a «**Synagoga Satanova**» (Sk 2,9; 3,9) jsou ve skutečnosti s námi křesťany stejně tak málo «příbuzní», jako oheň s vodou.

My křesťané jsme duchovně spřízněni s Ježíšem Kristem podle jeho vlastních jednoznačných slov: «„**Kdo jest matka má, a kdo jsou bratři moji?**“ A vztáhnuv ruku na své učedníky, řekl: „**Hle, matka má a bratři moji! Neboť kdo činí vůli Otce mého, jenž je v nebesích, ten jest mi bratrem i sestrou i matkou**“» (Mt 12, 48-50). – Podle toho také vzkříšený Spasitel přikázal Máří Magdaleně: «... **ale jdi k bratrům svým a pověz jim: Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu**» (J 20,17).

Musí to ovšem platit i obráceně: Kdo nečiní vůli Otce věčného Syna, není se Synem duchovně spřízněn; není-li však spřízněn se Synem, pak *ani s námi*, jeho *duchovními* bratry a sestrami! Na rozdíl od nás, věřících křesťanů, nečiní nevěřící Židé vůli Otce, jak vyplývá z jim řečených slov samotného Krista: «**Moje učení není ode mne, nýbrž od toho, jenž mne poslal. Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, pozná o tom učení, je-li z Boha, či já sám od sebe mluvím**» (J 7,16-17). Židé to však neuznali a neuznávají dodnes; *nechtěli a nechtějí* tedy činit vůli Otce. Nemožou tudíž mít nebeského Otce, nýbrž pro svou vlastní zlou vůli jenom «**otce d'ábla**» (J 8,44), a tedy také *nemohou* být bratry a sestrami Kristovými, ani našimi!

¹¹⁰ Zpráva Diethilda Trefferta v «Deutsche Tagespost», 24. března 1992.

¹¹¹ Hanna-Barbara Gerl-Falkovitz v «Die Tagespost», 6. října 2001.

¹¹² Pozdravný projev z 3. září 1998 k členům «United Jewish Appeal Federations of North America» («L'Osservatore Romano», 11. září 1998, str. 3).

A to tím méně, že Krista i nás, jeho duchovní bratry a sestry, z těžce hříšné nevěry smrtelně nenávidějí, na což poukazoval již sám Pán: **«Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovati. ... Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé, poněvadž neznají toho, jenž mě poslal. Kdybych byl nepřišel, a jim nemluvil, hříchu by neměli; nyní však nemají výmluvy ze hříchu svého. Kdo nenávidí mne, nenávidí i Otce mého. Kdybych byl nečinil mezi nimi i skutků, kterých nikdo jiný nečinil, hříchu by neměli; avšak (oni je) i viděli, a (přece) nenáviděli jak mne, tak Otce mého. Ale (to se dělo a děje), aby se splnilo slovo, které jest napsáno v zákoně jejich: „Nenáviděli mě bez příčiny“ [Ž 35,19]»** (J 15,20-25).

Nenazývá však svatý Pavel nevěřící a Krista nenávidějící Židy i přesto svými **«příbuznými»**? Ovšemže. Ne však bez vysvětlení, že se *nejedná* o «duchovní» nebo «spirituální» příbuzenství! **«Vždyť bych si přál, abych já sám byl zavržen od Krista pro své bratry, mé příbuzné podle těla»** (Ř 9,3). Tedy sám výslovně dodává **«podle těla»**, aby tím předem vyloučil každý nesprávný výklad, jako by Židé byli s námi křesťany *duchovně* spřízněni!

Pamatuj: My věřící křesťané jsme s Ježíšem Kristem nadpřirozeně spřízněni jako jeho přijatí bratři a sestry. Naproti tomu *pokristovské Židovstvo* toto *duchovní příbuzenství* s jednorozeným Synem věčného Otce *zuřivě odmítá*. Potom ovšem absolutně nemůže být s *námi* duchovně spřízněno!

31) Je Církev nerozlučně spjata s dnešním Židovstvem?

Tvrdil to například předseda německé «biskupské» konference, Karl Lehmann, roku 1995 u příležitosti třicátého výročí schválení koncilní deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím: «**Církev** nejenže vychází historicky ze židovství, nýbrž je s ním i nerozlučně spjata.»¹¹³

Podle tiskových zpráv stálo to samé roku 2002 ve společném závěrečném prohlášení «židovsko-katolického hnutí» v Paříži: «**Katolická** strana zdůraznila svou **bratrskou sounáležitost** se židovskými obcemi, která není jen politického druhu, nýbrž je i „**hluboce spirituální**“.»¹¹⁴

O něco později, úvodem k židovsko-křesťanskému «Týdnu bratrství» v Berlíně, si toto pojetí vzal za své i tzv. apoštolský nuncius v Německu, «arcibiskup» Giovanni Lajolo, a řekl, že «vztahy mezi **katolickou církví a Židy** jsou formovány „upřímnou úctou a hlubokým přátelstvím“. Navíc mezi nimi trvá „jedinečný vztah“, protože tajemství katolické církve lze porozumět jen v **nerozlučném svazku** s vyvoleným národem».¹¹⁵

*

Se svým míněním jsou však pánové na scestí. Vždyť zde musíme co nejpečlivěji rozlišovat mezi dvěma zcela rozdílnými věcmi. Že je Církev, vyvolený Boží lid *Nové úmluvy* (!), «nerozlučně spjata» s Izraelem, vyvoleným lidem *Staré úmluvy*, to nás učí Nový zákon a tedy i katolická víra. Co to však má společného s *pokřesťanskými a protikřesťanskými* «Židy»? Ti přece již naprosto nejsou vyvoleným lidem Božím, «**nýbrž lidem satanovým**» (Zj 2,9)!

Svatý Pavel dokazuje právě v oné pasáži Listu Římanům, jejíž zjevný smysl je často s takovou nestoudností převrácen v pravý opak, že mezi jedním jediným *starozákonním a novozákonním* vyvoleným lidem Božím v Krista věřících Izraelitů i pohanů na straně jedné, a nevěřícími, Kristu nepřátelskými «Židy» na straně druhé již *není vůbec žádná spojitost*! Posledně jmenovaní byli totiž «**odlomeni**» z olivovníku (= vyvoleného lidu Božího) a leží tedy vedle něj jako uschlé, mrtvé, od životodárné mízy olivovníku odříznuté větve, a to «**pro svou nevěru**» (Ř 11,20). Jen tehdy, «**nezůstanou-li v nevěře**», mohou být znovu «**vštípeni**» (Ř 11,23).

Dokud se tak nestane, nemají s námi *naprosto žádné* duchovní společenství. Svrchovaně totiž platí: «**Jedno tělo (jest) a jeden Duch, jakož také jste byli povoláni v jedné naději povolání svého. Jeden (jest) Pán, jedna víra, jeden (jest) křest, jeden Bůh a Otec všech...**» (Ef 4,4-6). A nic z toho nemůže protikřesťanské Židy s námi spojovat: *Nepatřejí* k «**jednomu** [mystickému] **tělu**» Kristovu, o němž zde

¹¹³ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 28. října 1995.

¹¹⁴ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 31. ledna 2002.

¹¹⁵ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 5. března 2002.

mluví svatý Pavel, neboť nemají ani «**jednoho Ducha**» Kristova, ani «**jednu naději**», skrze niž se dojde do věčného života. Odmítají podřídit se «**jednomu Pánu**», zavrhují «**jednu víru**» v Něj, oškliví si «**jeden křest ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého**» (Mt 28,19) a tím také ztrácejí «**jednoho Boha a Otce všech**», protože kdo «**nezůstává v učení Kristově, nemá Boha**» (2 J 9).

Pokud bychom tedy byli s nevěřícími Židy «nerozlučně spjati», byli bychom tím nepochybně odloučení od Krista, a tedy od Boha! Namísto falešné víry ve spojení s nimi musíme se jich duchovně co nejradikálněji stranit podle přísného varování svatého Pavla Filipským: «**Psátí vám tytéž věci mně není obtížno, vám však (je to) potřebno. Chraňte se těch psů, chraňte se těch špatných dělníků, chraňte se té odřízky**» (F 3,1-2).

Jak vidno, je apoštol národů pln opovržení ke všem, kteří stále ještě hlásají Kristem odstraněnou obřízku... Proto nevěřící pokristovské Židovstvo nazývá «**odřízkou**». A Galatům dokonce píše: «... **já však, bratři, káži-li ještě obřízku, proč jsem posud [Židy] pronásledován? Tu přestalo pohoršení kříže. Ó, by se i vyřezali ti, kteří vás pobuřují**» (Ga 5,11-12).

Od nějaké «nerozlučné spjatosti» s obřezanými Antikristy jsme tedy my věřící křesťané vzdáleni nekonečné světelné roky: «**Nemiluje-li někdo Pána našeho Ježíše Krista, buď proklet**» (1 K 16,22).

Pamatuj: Pravá Církev Kristova nejenže není nerozlučně spjata s pokristovským Židovstvem, ale není s ním spjata vůbec. Jak bychom mohli být spojení se Satanovou synagogou, aniž bychom se odloučili od Boha Krista – a tím i přestali být Církví Kristovou!?

32) Vděčí Církev za něco *pokristovským Židům*?

Podle švýcarské biskupské konference pokoncilní církve tomu tak je; prohlašuje totiž: «Antijudaismus může být z křesťanské strany překonán jen láskou k židovství a Židům. Tato láska povstává především ze spirituálního a mystického vhledu do **všeho, za co církev vděčí biblickému lidu a jeho židovským potomkům.**»¹¹⁶

Pokoncilní teolog Richard Schaeffler pak zmiňuje především «modlitby žalmů», o nichž tvrdí: «Modlitbou vstupujeme do tradice židovství, a našim vlastním modlitbám rozumíme přiměřeně jen tehdy, pokud je pochopíme právě z této tradice. Řečená tradice žije dál nejen v křesťanských církvích, avšak má své pevné místo také v **dnešních židovských obcích**. Proto nejsou našimi učiteli a mistry jen tehdejší židovští otcové a matky, ale i dnešní **židovské sestry a bratři**; nám pak, pokud si vážíme jejich modlení, mohou darovat cosi, za co jim **musíme děkovat.**»¹¹⁷

Jeho kolega Peter Dschulnigg to v podstatě opakuje: «Splatili jsme vinu a **děkujeme Izraeli za jeho víru v Boha** po dlouhé dějiny utrpení a běd. Také **děkujeme Izraeli za jeho naději v mesiáše** i za naši víru v mesiáše Ježíše Krista, a musíme žít tak, aby Izrael nebyl urážen a pronásledován...»¹¹⁸

Také roku 2004 ve vysokém věku zemřelý kardinál Franz König svůj příspěvek pro augsburské církevní noviny otituloval takto: «**Vděčně** uznáváme: **Židé** jsou naši starší bratři.»¹¹⁹

*

Jak jsme si již ukázali, ve skutečnosti našimi *staršími* bratry nejsou, a také jim nemůžeme za něco děkovat – **kromě neustálého nepřátelství k nám a pronásledování po téměř 2 000 let!** Za **všechno**, zač my věřící děti katolické Církve můžeme «Izraeli» snad «děkovat», je tradování Božího zjevení Starého zákona, ale i tak neděkujeme na prvním místě lidem, nýbrž Trojjedinému Bohu. A pokud v druhé řadě přece jen děkujeme lidem, potom se logicky jedná jenom o *věřící Izrael před Kristem*. Po Kristu je již jen jeho jediná pravá Církev z (pokrevních) Židů a pohanů výhradní zákonnou držitelkou, ochránkyní a interpretkou jednoho jediného, *staro i novozákonního* Božího Zjevení.

Nevěřící tzv. «Židovstvo» po Kristu stojí naproti tomu zcela **mimo** zmíněné Boží Zjevení, jež si nahradilo svými vlastními bezcennými a falešnými výklady, Talmudem a kabbalou! Proto mu «nevděčíme» za nic jiného, než za ustavičné lstivé odvracení od pravé víry v Ježíše Krista. Svědčí o tom ostatně celý Nový zákon.

¹¹⁶ «Antisemitismus: Hřích proti Bohu i lidskosti», Bernské prohlášení z pověření švýcarské biskupské konference a vedení Svazu švýcarských izraelitských obcí z 31. března 1992, č. 6 (cit. podle předtisku v «Schweizerische Kirchenzeitung», 26. 3. 1992, str. 194).

¹¹⁷ Richard Schaeffler v «Deutsche Tagespost», 30. prosince 1995.

¹¹⁸ Peter Dschulnigg v «Schweizerische Kirchenzeitung», 16. dubna 1992, str. 243.

¹¹⁹ Franz kardinál König v «Kirchenzeitung für die Diözese Augsburg», 20. září 1992.

Sám Pán apoštolům a tím i celé budoucí Církvi předpověděl zuřivé pronásledování Židy: «Ale mějte se na pozoru před lidmi; neboť budou vás vydávati soudům a bičovati vás ve svých synagogách. ... Když pak budou vás pronásledovati v městě tomto, utecte do jiného. Vpravdě pravím vám, vy nebudete u konce se všemi městy izraelskými, až přijde Syn člověka» (Mt 10,17.23). To znamená, že pronásledování nevěřícími Židy potrvá až do konce světa!

Ježíš však také naléhavě varoval před falešným učením farizejů (a tedy i jejich duchovních potomků, talmudistů, kteří si dodnes říkají «Židé»). Svým učedníkům totiž pravil: «„Hled'te a varujte se kvasu farizejského a saducejského.“ ... Tu porozuměli že neřekl, aby se varovali kvasu chlebů, nýbrž učení farizejského a saducejského» (Mt 16,6.12).

Stejně tak svatý Pavel neví nic o tom, že my bychom měli pokristovským Židům *děkovat za něco dobrého*. Ba právě naopak; píše jím dosazenému biskupu Titovi: «**Neboť jest mnoho i neposlušníků, tlachalů a podvodníků, zvláště takových, kteří jsou z obřízky; ty dlužno umlčovati, neboť podvracejí celé domy, učíce věcem nepřislušným pro mrzký zisk. ... Proto je [jimi ohrožené křesťany] kárej přísně, aby byli zdraví ve víře, nezabývajíce se židovskými bájemi a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy» (Tt 1,10-11.13-14).**

Pamatuj: Pravá Církev Kristova religiózně absolutně za nic «nevděčí» pokristovským a protikřesťanským Židům, «Satanově synagoze», kromě krvavého pronásledování a soustavné záludně podvratné činnosti! A nic není logičtější, než tato pravda!

33) Je pokristovské Židovstvo pozitivním duchovním a kulturním přínosem?

Spolkový kancléř Helmut Kohl svého času soudil, že tomu tak je: «Kdo někdy navštívil v New Yorku tamější Leo-Baeck-Institut a prošel schodištěm s portréty **významných židovských mužů a žen** – literátů, politiků, výtvarníků i režisérů –, jen ten může posoudit, jak **velkým bohatstvím** tito lidé byli **pro Německo**. Rozvoj německé kultury od časů osvícenství je **bez jejich přínosu nemyslitelný.**»¹²⁰

Stejně tak smýšleli již otcové «koncilu». Mezinárodní židovsko-křesťanská dokumentační služba «Service International de Documentation Judéo-Chrétienne» (SIDIC) byla podle údajů oficiálního církevního tisku totiž založena již «roku 1965 na přání účastníků druhého vatikánského koncilu. Tím mělo být podporováno vzájemné porozumění mezi oběma náboženstvími a zdůrazněn **význam židovského dědictví pro křesťanství i západní kulturu.**»¹²¹

Nikdo menší než Jan Pavel II. k tomu před židovskou obcí v Maďarsku osobně prohlásil: «Posilován vírou v Pána, **židovský národ** si i v mnohatisíciletém rozptýlení uchoval svou identitu, rituály, tradici, a dokonce ještě **pozitivně přispěl k duchovnímu i kulturnímu životu světa a především Evropy**. Také tato země se může ohlédnout zpět na dlouhou historii **šlechetné obětavosti a intelektuální aktivity**. ... Po temných časech, kdy to již vypadalo, že Židé budou zcela vyhlazeni, jsou dnes znovu zde a **významně přispívají** k maďarskému národnímu životu.»¹²²

*

Jak by však měli zřejmí «**Antikristi**» (1 J 4,3; 2 J 7) pozitivně přispívat ke *křesťanské kultuře*? (V tomto pojmu není jen náhodou obsažen «kult», tedy *uctívání Boha, bohoslužba*.) Pokud by však mělo souhlasit (a bohužel i skutečně souhlasí), že «rozvoj německé kultury od éry osvícenství» by «nebyl myslitelný bez jejich přínosu», pak by to jen znamenalo (a bohužel i skutečně znamená), že se tzv. «německá kultura» od osvícenství «rozvíjela» *proti* křesťanství, resp. *proti* katolické Církvi!

Je tedy naprosto zřejmé, z pohledu koho je řečený «přínos» hodnocen jako «pozitivní». ... Svatý Pavel však každopádně varuje: «**Nemylte se: „Špatné společnosti kazí dobré mravy“**» (1 K 15,33).

Jakákoli «kultura», která nespočívá na přísně závazné víře v trojjediného Boha a jím samým stejně přísně nařízené bohoslužbě, je *zcela nicotná*, byť se i pohybuje v údajně tak «vysoké» intelektuální rovině: «**Nebot' co prospěje člověku, byť celý**

¹²⁰ Helmut Kohl u příležitosti převzetí zlaté medaile B'nai B'rith 25. ledna 1996 (ofic. «Bulletin» spolkové vlády, 2. února 1996, str. 117).

¹²¹ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 2. června 1993.

¹²² Projev k židovské náboženské obci Maďarska v Budapešti 18. srpna 1991 («L'Osservatore Romano», 13. září 1991, str. 9 ad.).

svět získal, život (věčný) však ztratil? Aneb jakou dá člověk výměnu za (věčný) život svůj? Syn člověka zajisté přijde ve slávě Otce svého s anděly svými a tehdy „odplatí každému podle skutků jeho“ [Ž 62,13]» (Mt 16,26-27).

Všechno, čím pokristovské a údajně «zákonu věrné» Židovstvo ohledně toho «přispělo», je *samo o sobě* hned dvojnásob bezcenné.

Za prvé měl mojžíšský zákon již *před* Kristem cenu jediné a výslovně s ohledem na budoucí Kristovu činnost Vykupitele a na výhradní víru v Něj, *ne však ze sebe samého*: «... avšak věduce, že člověk nebývá ospravedlňován ze skutků Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista, také my jsme uvěřili v Krista Ježíše, abychom byli ospravedlněni z víry Kristovy, a nikoli ze skutků Zákona; neboť „ze skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk“ [Ž 143,3]» (Ga 2,16).

Za druhé je zatvrzelé zachovávání Kristem odstraněného Zákona navíc jako akt nevěřící neposlušnosti dokonce *samo o sobě těžce hříšné*. Právě proto říká svatý Pavel Galatům stručně a jasně: «Divím se, že tak rychle se [skrze Židy] uchylujete od toho, jenž vás povolal v milosti Kristově, k „evangelii jinému“. ... Avšak i kdybychom my nebo anděl z nebe kázal vám proti tomu, co jsme vám kázali, bud' proklet» (Ga 1,6.8).

Po Kristově příchodu tedy žádné jakkoli uzpůsobené «židovství» nemůže «pozitivně přispět» ke *kultuře* žádné země ani národa.

Pamatuj: Kultura a náboženství, opravdová kultura a jediné pravé náboženství, jsou navzájem neoddělitelné. Proto falešné protikřesťanské židovství nemohlo a <u>nikdy</u> také nemůže pozitivně přispět ke <u>křesťanské kultuře</u>.

34) Jsou Židé *podstatným* prvkem evropské identity?

Pokoncilní církev je o tom podle všeho přesvědčena. «Biskupové» na novovatikánské «zvláštní synodě pro Evropu» roku 1991 za předsednictví Jana Pavla II. prohlásili: «Při výstavbě *nového řádu* v Evropě i ve světě má dialog mezi náboženstvími velký význam, zvláště se „staršími bratry“, se **Židy**, jejichž **víra a kultura jsou podstatnou součástí rozvoje evropské humanity**.»¹²³

«Pařížský arcibiskup» a «kardinál» židovského původu Jean-Marie Lustiger roku 1995 v Berlíně-Charlottenburgu tvrdil, že «křesťané musejí uznat „svůj hřích, spáchaný na Židech“. Židé by měli tvořit „**podstatné prvky evropské identity**“. Jejich pronásledování v průběhu staletí bylo signálem stále ještě se rýsující trhliny v evropské jednotě.»¹²⁴

S tím se roku 2002 shodovali účastníci prominentně obsazeného (pokoncilně) katolicko-židovského setkání v Paříži «včetně kardinála Waltera Kaspera a kardinálů Jeana-Marie Lustigera z Paříže a Christopa Schönborna z Vídně»: «... **Židovská i křesťanská paměť je „podstatnou složkou evropské paměti“**, říká se v [závěrečném] prohlášení...»¹²⁵

*

Vzhledem k aktuální současnosti mají pánové «přirozeně» pravdu: *dnešní*, zejména *zednářsky* «sjednocená» Evropa postupně stále více ukazuje rysy masivního židovského, tedy «**protikřesťanského**» vlivu (srv. 1 J 4,3; 2 J 7). ... Ale ještě před zhruba padesáti lety bylo obvyklé mluvit o Evropě jako o «*křesťanském* Západu», zatímco nikdo tehdy nic nevěděl o nějakém «židovském» (nebo také «židovsko-křesťanském» resp. «křesťansko-židovském») Západu.

A skutečně se židovský «přínos» k «evropské identitě» nikdy neprojevoval jinak, než jako rušivý *protikřesťanský* faktor, jako – podle dobových poměrů – zjevná nebo skrytá *demontáž* všeho křesťanského. «Podstatné» pro křesťanský Západ v tvořivém smyslu nemůže protikřesťanské Židovstvo nikdy být, protože jím nikdy být *nechtělo*. – A jak by také «**Satanova synagoga**» (Zj 2,9; 3,9), «**lhář a otec lži**» (J 8,44), mohla kdy chtít «budovat» jednu a tutéž Evropu spolu s «**domem Božím, kterým je Církev živoucího Boha, sloup a základ pravdy**»?!

Ježíš Kristus «**jest věren tomu, jenž ho ustanovil** [Otc], **jak i „Mojžíš (byl věren) v celém domě jeho“** [Nu 12,7]; **neboť on byl uznán za hodna tím větší slávy než Mojžíš, čím větší čest má stavitel než dům. Každý totiž dům se staví od někoho, ten však, jenž postavil všechno, jest Bůh. „Mojžíš byl sice věrný v celém**

¹²³ Neoficiální překlad prohlášení «Budme svědky Kristovými, který nás osvobodil» mimořádné synody pro Evropu z 13. prosince 1991 («Deutsche Tagespost», 19. prosince 1991).

¹²⁴ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 6. května 1995.

¹²⁵ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 31. ledna 2002.

domě svém jako jeho služebník“ [Nu 12,7] k osvědčení toho, co se mělo [budoucně] hlásati, Kristus však jako Syn nad domem svým; jeho domem jsme my, ač-li důvěru a chloubu naděje zachováme pevně až do konce» (Žd 3,2-6).

Po Kristu už není třeba budovat «**Mojžíšův dům**» a vlastně ani budován být nemůže. Kdo chce «**Kristův dům**», kterým se Evropa stala od 4. století a zůstala jím do 20. století, i přesto znovu předělat na (i bez toho jenom domnělý) «**Mojžíšův dům**», činí tak bez stavitele i proti «**staviteli všeho**», totiž proti *Bohu*! Avšak «**ne-staví-li Hospodin domu, marně se lopotí, kteří jej stavějí**» (Ž 126,1).

Že se však právě *Evropa* vzdor zuřivému odporu «**Satanovy synagogy**» (srv. např. Sk 17,5-8.13) stala «**domem Božím**», není absolutně žádná náhoda: Skutky apoštolské vyprávějí, že svatí apoštolové Pavel, Barnabáš a Lukáš byli řídicí Boží rukou přinuceni odejít proti svému původnímu záměru z Malé Asie do *evropské* Makedonie:

«I prošli Frygii a krajinu galatskou, poněvadž jim bylo zabráněno od Ducha svatého hlásati slovo Boží v Asii. Přišedše proti Mysii, pokoušeli se jíti do Bit-hynie, ale Duch Ježíšův nepřipustil jim toho. Šli tedy podél Mysie a sestoupili do Troady. I ukázalo se Pavlovi v noci vidění: Jakýsi muž makedonský stál a prosil ho řka: „Přejdi do Makedonie a pomoz nám!“ A jak to vidění uzřel, hned jsme hleděli odejíti do Makedonie seznávající, že Bůh nás povolal, abychom jim kázali evangelium» (Sk 16,6-10).

Pamatuj: Pokristovští Židé nikdy nebyli podstatným prvkem evropské identity. Vždyť právě Evropa se podle výslovné Boží vůle stala naprosto křesťanským (katolickým) kontinentem, v němž Židé jako zatvrzelí Anti-kristi nikdy nechtěli a nemohli tvořit nic jiného, než neasimilovatelné cizí těleso.

35) Existuje *společná* židovsko-křesťanská tradice?

Podle soudu kardinála pokoncilní církve, Jeana-Marie Lustigera, zcela jistě, protože jak říká «je pro křesťanství **znovuobjevení židovství** vždy také **obrácením** se k bohatství, i k prověření **vlastní tradice**».¹²⁶

Ale také Walter Kasper jako «biskup z Rottenburgu-Stuttgartu» při návštěvě institucí EU v Bruselu svého času prohlásil, že «bez kulturního a hodnotového společenství, vyrostlého z řeckého humanismu a **židovsko-křesťanské tradice**, by politické i hospodářské sjednocení Evropy nemělo pevný základ».¹²⁷

Rabín Henry G. Brandt jako prezident «Německé koordinační rady společnosti pro křesťansko-židovskou spolupráci»¹²⁸ v Karlsruhe zdůraznil, že jeho organizaci jde o «utváření společnosti se **židovsko-křesťanskými hodnotami**».¹²⁹

V červnu 2004 předseda pokoncilní Německé biskupské konference, Karl Lehmann, a předseda rady EKD Wolfgang Huber společně prohlásili, že když nová ústava EU ve své preambuli mluví o «religiózním dědictví», je tím «vzhledem k jejímu významu pro Evropu míněno především **židovsko-křesťanské dědictví**».¹³⁰

Totéž o dva roky dříve osobně vyzdvihl také Jan Pavel II., když jednotlivě vypočítal «kulturní kořeny» Evropy a pokračoval: «Tyto rozdílné faktory našly v **židovsko-křesťanské** tradici sílu, která je schopna uvést je v soulad, upevnit a dále rozvíjet.»¹³¹

*

Naproti tomu jihoafrický protestant S.E.D. Brown již roku 1987 výstižně poznamenal:¹³² «Můžeme prohlížet křesťanskou literaturu z mnoha století a nikde není použita fráze „židovsko-křesťanské dědictví“ – až najednou před pár lety. Bylo to, jako by Liga proti pomluvám B'nai B'rith, Americko-židovský kongres a k nim napojené skupiny přísluhovačů a patolízalů začaly jako na povel ten úskočný mýtus šířit mezi masy. Výsledkem bylo, že bezbožně převrácený článek Bible je dnes propagandisticky omílán katolickým kněžstvem, preláty i protestantskými biskupy a duchovními všech denominací...»

A skutečně toto dvojité označení «židovsko-křesťanské», ať už se vztahuje na «hodnoty», «tradici», «dědictví» nebo něco podobného, je přibližně stejně rozumné

¹²⁶ Jean-Maria Lustiger v «Frankfurter Allgemeine Zeitung», 11. ledna 1999.

¹²⁷ Zpráva v «Deutsche Tagespost», 11. listopadu 1993.

¹²⁸ V originále «Deutsche Koordinierungsrat d. Gesellschaft für Christlich-Jüdische Zusammenarbeit»; pozn. překl.

¹²⁹ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 12. února 2002.

¹³⁰ Zpráva v «L'Osservatore Romano», 25. června 2004, str. 1.

¹³¹ Z poselství k účastníkům evropského studijního dne na téma «Na cestě k evropské ústavě?», («L'Osservatore Romano», 6. září 2002, str. 7).

¹³² Zde cit. podle «The CDL Report», listopad 2001, str. 9.

jako řeč o «lehounkém-tunovém» kameni, o «tlustém-vychrtlém muži» nebo «deš-tivém-slunečném dni». Jak by «**Antikristi**» (1 J 4,3; 2 J 7) a *křesťané* přišli ke *spo-lečnému* «dědictví», když přece ti první pocházejí «z otce **d'ábla**» (J 8,44) a druzí «jsou zrozeni z **Boha**» (J 1,13)?

A co by to mělo být za *společné* «hodnoty», když již jejich duchovním předkům musel «Syn Nejvyššího» (L 1,32) vytýkat: «**Vy mě znectíváte**» (J 8,49), zatímco my křesťané mu věříme jako pravému Bohu a *vzýváme jej jako toho, na němž abso-lutně závisejí všechna ostatní dobra nebo «hodnoty»*, protože: «**On jest obraz Bo-ha neviditelného, prvorozenec nade všechno tvorstvo. Neboť v něm bylo stvoře-no všechno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné; buďže jsou to trůnové nebo panstva nebo knížectva nebo mocnosti; všechno je stvořeno skrze něho a pro ně-ho. A on jest přede vším, a všechno v něm stojí. A on jest hlavou těla (to jest) Církve; (neboť) on jest počátek, prvorozenec z mrtvých (vstalých), aby ve všem on měl přednost. Neboť zalíbilo se (Otcí), aby v něm přebývala všechna plnost**» (Ko 1,15-19). – A kdo tuto *hodnotu všech hodnot*, vzor všeho bytí i všeho dobra, *Bohočlověka Ježíše Krista* v hrozném zaslepení odmítá, jaké jiné «hodnoty» může ještě mít společné s námi, věřícími katolíky?

Jaké asi společné «tradice» by konečně mělo mít *nevěřícíne posmívání* i *věřícíne přijímání* jednoho a téhož Pána Ježíše Krista, jehož přece Bůh «**předpověděl ústy všech proroků**» (Sk 3,18)!? Naše, křesťanská, katolická tradice zahrnuje ovšem všechny *Duchem Svatým inspirované proroky Starého zákona*; naproti tomu jejich tzv. «židovská», lépe řečeno farizejská, talmudská a kabbalistická tradice je výhrad-ně jejich vlastním, čistě lidským a ničemným dílem, jak jim vytkl již sám Kristus: «**Neboť opustivše přikázání Boží, držíte se podání lidského**» (Mk 7,8).

Pamatuji: *Společná* «židovsko-křesťanská» tradice, *společné* «židovsko-křesťanské» hodnoty by byly jen *nepřehlédnutelným rozporem v sobě sa-mých*. Pro nás věřící křesťany je Bohočlověk Ježíš Kristus *vším*, pro nevěřící Židy *ničím*. Jak by potom mohla být nějaká jedna a tatáž tradice *«chrámu Božího»* i *«synagogy Satanovy»*!?

36) Je nahrazení Izraele Církví mýtem?

Takový názor zastával roku 1999 v novinovém příspěvku tzv. «pařížský arcibiskup» Lustiger. Doslova tam s ohledem na katolickou církev vytýkal: **«Mýtus nástupnictví, nahrazení Izraele křesťanstvím, neživila pouze žárlivost křesťanů, nýbrž to i legitimizovalo zabrání židovského dědictví.»**¹³³

A zůstal u toho i později, i když sám raději mluvil o (nezávazné) «teologii»: «Pařížský arcibiskup, kardinál Jean-Marie Lustiger, ve své nejnovější knize „La Promesse“ (Zaslíbení) zdůraznil těsné vztahy mezi křesťanstvím a židovstvím. Lustiger, sám židovského původu, v knize **znovu odmítl po dlouhý čas běžnou „substituční teologii“**, podle níž církev nastoupila na místo Izraele.»¹³⁴

Podobně se vyjádřil znalec Starého zákona, Franz Mußner, již roku 1995, i když poněkud opatrněji mluvil o (pouhé, revidovatelné) «teorii» resp. o (pouhém, revidovatelném) «modelu»: «... Mußner se energicky staví **proti takzvané „teorii vydědění“**, která Starý zákon považuje za výhradní vlastnictví církve, protože ta jako „pravý Izrael“ současně „zdedila“ i židovství. ... Pro učení o církvi je rozhodující **odvrat od substitučního modelu**, jímž církev nastupuje na místo Izraele, **k modelu participačnímu**, v němž jsou křesťané spoludědici privilegií Izraele...»¹³⁵

«Papežský domácí teolog» Georges Cottier dává přednost devalvujícímu výrazu «představa»: «Musíme odmítnout **představu o substituci**, protože ta říká, že platí pouze církev, a vyvolený národ že již není vyvoleným národem.»¹³⁶

*

My však zde přesto nemáme co dělat ani s pouhou «teologií», ani s «modelem», a už vůbec ne s «mýtem», nýbrž s jasně zjeveným učením samotného božského Spasitele. Nevěřicně jej odmítajícím Židům totiž prorokoval: **«Proto pravím vám: Království Boží bude odňato od vás a dáno (bude) lidu, který bude přinášeti plody jeho»** (Mt 21,43)!

Podle toho také svatý Pavel konstatuje, že všechny povinnosti i výsady starozákonní úmluvy lidu Izraele *vyšším*, tedy *duchovním* způsobem přešly na nás, církev Nové úmluvy: **«Neboť obřízkou jsme my, kteří sloužíme duchem Bohu a se honosíme v Kristu Ježíši a neskládáme důvěry své v těle»** (F 3,3). **«V něm [Kristu] jste byli také obřezáni obřízkou rukama neudělanou, svlečením pleti těla, obřízkou Kristovou [smrtí na kříži], a to tím, že jste byli s ním pohřbeni na křtu.**

¹³³ Jean-Marie Lustiger v «Frankfurter Allgemeine Zeitung», 11. ledna 1999.

¹³⁴ Zpráva KAP v «Die Tagespost», 17. prosince 2002.

¹³⁵ Zpráva Michaela Kargera o příslušné Mußnerově přednášce v Bavorské katolické akademii 28. ledna 1995 («Deutsche Tagespost», 11. února 1995).

¹³⁶ Georges Cottier v rozhovoru s Claudii Reimüllerovou («Deutsche Tagespost», 7. říjen 1997).

V něm jste byli též vzkříšeni skrze víru v působnost Boha, jenž ho vzkřísil z mrtvých» (Ko 2,11-12).

Tím však starozákonní Izrael není *úplně* «nahrazen» Církví, protože co se týče příslušníků *lidu* Izraele, alespoň malá, a sice nejlepší část izraelitského lidu, věřičně vstoupila do pravé Církve Ježíše Krista:

«Proto pravím: Zavrhl snad Bůh lid svůj? Nikoli. Vždyť i já [věřící Pavel] jsem Izraelita, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjaminova. „Bůh neza-
vrhl lidu svého“ [Ž 94,14], který předzvěděl. Aneb nevíte-li, co praví Písmo při Eliášovi, kterak si stěžuje u Boha proti Izraelitům? „Hospodine, proroky tvé pobili, oltáře tvé zbořili; já jsem zůstal sám, a hledají bezživotí mého“ [2 Kr 19, 10.14]. Ale co praví jemu Boží odpověď? „Pozůstavil jsem si sedm tisíc mužů, kteří nesklonili kolena před Bálem“ [2 Kr 19,18]. A tak i v tomto čase ostatek zůstal podle vyvolení z milosti» (Ř 11,1-5).

Není tedy pohanskými národy nahrazen úplně *celý* židovský národ, nýbrž jen jeho větší, zatvrzele nevěřící část! Naproti tomu nemohlo a nesmělo zůstat nic ze starozákonních obřadů a předpisů zákona, protože pouhý předobraz *musel* pochopitelně ustoupit realitě. A přesně toto neomylné věroučné rozhodnutí přijal první všeobecný koncil Církve: *Zchátrání* mojžíšského zákona po Kristově příchodu. «Vidě-
lo se totiž Duchu svatému i nám nevykládati na vás žádného břemene více kromě těchto věcí potřebných: abyste se zdržovali od věcí obětovaných modlám a od krve a od udáveného a od smilství; toho budete-li se chrániti, dobře pocho-
díte» (Sk 15,28-29).

Pamatuj: Nahrazení obrovské většiny nevěřícího lidu Izraele Církví, ale také a především zrušení obřadů Staré úmluvy nekrvavou obětí a svátostmi Nové úmluvy nejsou žádné mýty, nýbrž neomylné učení víry římsko-katolické Církve.

37) Nepotřebují pokristovští Židé víru v Krista?

Takový názor je dnes velmi rozšířený. Roku 1999 «„Pracovní společenství Židů a křesťanů“ během evangelického církevního dne požadovalo „ne nové misii Židů“. **Židovky a Židé** takovou misii odmítli; „**nepovažovali za potřebné** pro spásu, aby jim byl hlásán **Ježíš jako Mesiáš**“...»¹³⁷

Totéž však řekl i «kardinál» Walter Kasper roku 2001 jako prezident tzv. «papežské komise pro religiózní vztahy k Židům»; tehdy se nechal slyšet takto: «**Ve své „evangelizaci“** nebo „misii“ **se církev neobrací na Židy**, nýbrž na národy, které mají být od falešných bůžků obráceny k pravému Bohu. „Misie“ v tomto smyslu **nikdy neplatila Židům**, a také neexistuje žádná katolická misijní organizace na „obracení Židů“...»¹³⁸

O několik měsíců dříve američtí pokoncilně «katoličtí» biskupové «potvrdili, že katolická církev **nepomýšlí na misionování Židů**. Katolíci nemusejí obracet ty, od nichž sami převzali víru v jednoho Boha, Stvořitele světa a Otce svého vyvoleného lidu.»¹³⁹

Jan Pavel II. rovněž v pozdravném listu **smíšené katolicko-židovské** skupině předpokládá to samé, když prohlašuje: «V Babylónském Talmudu [!] čteme: „Svět spočívá na jediném pilíři, totiž na spravedlivém člověku“ [Hagigah 12b]. V evangeliu nám Ježíš Kristus říká, že strůjci míru jsou blahoslaveni (srv. Mt 5,9). Nechť spravedlnost a mír naplní naše srdce a vede **naše** kroky k naplnění spásy pro všechny národy i celého univerza. **Kéž Bůh vyslyší naše modlitby** [tedy stejně tak Židů, jako křesťanů]!»¹⁴⁰

*

Naproti tomu je zcela jisté, že trojjediný Bůh v Nové úmluvě nevyslyší žádnou modlitbu, která není k němu směřována *skrze jeho jednorozeného Syna, Ježíše Krista*. Kristus sám pravil: «**Začkoli budete prositi Otce ve jménu mém. ... Budete-li zač prositi ve jménu mém, učiním to**» (J 14,13-14). A dále: «**Budete-li zač prositi (Otce) ve jménu mém, dá vám. Až dosud jste neprosili za nic ve jménu mém; prostě, a obdržíte, aby radost vaše byla vrchovatá**» (J 16,23-24).

Zcela obecně však platí: «**A není v nikom jiném spásy, neboť není jiného jména pod nebem daného lidu, v němž bychom měli spasení býti**» (Sk 4,12). – A z toho mohou být Židé tím méně vyňati, protože *právě jim* se dostalo *jako prvním*

¹³⁷ «Prisma-Informationsdienst» č. 41, 3. duben 1999, str. 5.

¹³⁸ Zpráva Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 24. listopadu 2001.

¹³⁹ Zpráva Rudolfa Pesche v «Deutsche Tagespost», 2. června 2001.

¹⁴⁰ Projev ke katolicko-židovské komunitě u příležitosti 25. výročí koncilní deklarace «Nostra aetate» 6. prosince 1990 («L'Osservatore Romano», 21. prosince 1990, str. 7).

víry ve svého pravého Boha a jeho zjevené učení, *právě jim bylo jako prvním* pohroženo nepředstavitelně strašným trestem věčného zatracení za jejich nevěru.

Jim se také Kristus nejprve projevil: **«Nejsem poslán, leč k zahynulým ovčím domu izraelského»** (Mt 15,24).

Vyžadoval od nich bez jakéhokoli «ale» víru ve své božské zjevení: **«Jestliže pravdu mluvím vám, proč mi nevěříte?»** (J 8,46). A jindy zase **«obstoupili ho Židé a pravili mu: „Jak dlouho ještě podržíš duši naši v napětí? Jsi-li ty Mesiáš, pověz nám to zjevně.“** Ježíš odpověděl: **„Řekl jsme vám to a nevěříte. Skutky, které já činím ve jménu Otce mého, ty vydávají svědectví o mne. Ale vy nevěříte, neboť nejste z ovčí mých»** (J 10,24-26). Nato jej chtěli kamenovat, jakmile prohlásil své pravé božství, a dodal: **«Já a Otce jedno jsme»** (J 10,30)! Pán to ještě jednou zkusil po dobrém: **«„Nečiním-li skutků Otce mého, nevěřte mi; pakli (je) činím, a nechcete věřit mně, skutkům věřte, abyste poznali a uvěřili, že Otec jest ve mně, a já v Otci.“ – Tu hleděli ho zajmouti, ale on ušel z rukou jejich»** (J 10,37-39).

Zlobně zatvrzelé židovské nevěře, která dodnes pokračuje ve svých duchovních potomcích, hrozil Pán věčným trestem pekla: **«Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších; neboť neuvěříte-li, že já to jsem, zemřete v hříších svých»** (J 7,24). **«Zpytujete Písma, neboť se domníváte, že v nich máte život věčný. Také ona to jsou, jež vydávají svědectví o mně, a vy (přece) nechcete přijít ke mně, abyste měli život»** (J 5,39-40).

Pamatuj: Stejně tak málo jako kdokoli jiný mohou být pokristovští Židé zachráněni, pokud srdcem nepřijmou víru v Ježíše Krista a nevstoupí křtem do Jeho pravé Církve. Římsko-katolická Církev proto nikdy nemohla a nemůže upustit od hlásání Krista nevěřícím Židům.

38) Budou pokristovští Židé spaseni?

Zdá se, že tomu věří přinejmenším nejvyšší hlava pokoncilní katolické církve Jan Pavel II. Podle něj jsou totiž dnešní Židé v nejlepší shodě s Bohem. Před židovskou obcí Maďarska roku 1991 řekl: «Jsme nyní zde, abychom **uctili Boha Izraele**, který i tentokrát držel ochrannou ruku nad **požehnaným zbytkem svého národa**. Jak často se v jeho dějinách opakuje takové tajemné zachránění!»¹⁴¹

Židé zjevně chodí po cestách Božích, jak vyplývá z pozdravného projevu téže církevní hlavy k delegaci židovského zednářského řádu B'nai B'rith r. 1996: «Měla by nás vést... upomínka na naši tradici, kdykoli se **my** [= křesťané i Židé] snažíme konat právo, milovat dobro i věrnost, a s úctou **kráčet cestou k našemu Bohu** (srv. Mt 6,8). ... To je **cesta, kterou jsme si vytýčili**, a já se modlím, aby **Všemohoucí**, Stvořitel nebes i země, **nám** zachoval své přebohaté milosrdenství i **milost**, abychom mohli dál **společně kráčet** po této cestě. Na vás všechny svolávám **bohaté požehnání Boží**.»¹⁴²

Při «svatořečení» židovské konvertitky Edith Steinové roku 1998 se dokonce modlil za věčný klid duší všech židovských obětí tzv. «holocaustu». Vycházel tedy z toho, že se v nejhorším případě nacházejí v očistci: «Když budeme rok co rok slavít památku nové světice, musíme si také připomínat *shoah*, strašlivý plán likvidace národa – plán, jemuž padly za oběť **miliony židovských sester a bratrů**. Pán **ozáří jejich tvář a daruje jim pokoje** (srv. Nm 6,25 ad.)...»¹⁴³

*

Nový zákon naproti tomu na stovkách míst zdůrazňuje, že všichni z vlastní viny nevěřící na sebe přivolávají Boží hněv a – pokud v tom do konce života zatvrzele setrvají – budou na věky zatraceni! A právě nevěřícím Židům se tam hrozí tak často, že si zde můžeme ocitovat jen malou část příkladů.

Již Jan Křtitel své učedníky, kteří byli nerozhodní, mají-li následovat Ježíše, nabádal takto: «**Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však nevěří v Syna, neužrjí života, nýbrž hněv Boží zůstává na něm**» (J 3,36). A dodnes jsou to právě Židé, kteří na Syna neslyšejí ani v něj nevěřejí, aniž by se mohli omlouvat třeba nepřekonatelnou neznalostí, neboť žili téměř vždy mezi křesťany a žijí mezi nimi nadále...

Jednoznačně na Židy jako na první pozvané k hostině věčného života je míněno podobenství Pána o velké hostině krále (= samotného Ježíše Krista), které končí

¹⁴¹ Projev k židovské náboženské obci Maďarska v Budapešti 18. srpna 1991 («L'Osservatore Romano», 13. září 1991, str. 9).

¹⁴² Projev Jana Pavla II. k delegaci řádu B'nai B'rith International 11. března 1996 («L'Osservatore Romano», 22. března 1996, str. 3).

¹⁴³ Kázání Jana Pavla II. na Svatopetrském náměstí 11. října 1998 («L'Osservatore Romano», 16. října 1998, str. 1).

otřesným královým výrokem: «**Pravímť vám, že žádný z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí večeře mé**» (L 14,24).

A co jednorozený Syn Boží tehdejšími nevěřícími obyvatelům měst Izraele a Judeje postavil před oči, musí nezbytně stejně tak platit i jejich duchovním potomkům: «**Běda tobě, Korozaím, běda tobě, Betsaido! Neboť kdyby v Tyru a Sidonu udály se divy, které se děly ve vás, byli by dávno v žínici a popelu sedíce dali se na pokání. Avšak Tyru a Sidonu bude lehčeji na soudě nežli vám. A ty, Kafarnaum, nebylo jsi „až do nebe povýšeno? Až do propasti [= pekla] budeš svrženo“** [Iz 14,13-15]» (L 10,13-15). Židovská nevěra je tedy *ještě trestuhodnější* než pohanská, a proto také bude hrozněji potrestána!

Ne nadarmo ve svém svatodušním kázání upomínal svatý Pavel židovské posluchače: «**Ochraňte se od tohoto pokolení zvrhlého**» (Sk 2,40). Ne bez příčiny Pavel a Barnabáš nevěřícím Židům v Antiochii vysvětlovali: «**Vám mělo se nejprve hlásati slovo Boží; poněvadž je však odmítáte a sebe za nehodny pokládáte života věčného, hle, obracíme se k pohanům**» (Sk 13,46). «**Slovo o kříži jest totiž pošetilostí pro ty, kteří hynou, pro ty však, kteří se zachraňují, to jest pro nás, jest mocí Boží**. ... Vždyť jako Židé vyžadují zázraky, tak pohané hledají moudrosti, my však hlásáme Krista ukřižovaného, pohoršení Židům, pohanům pošetilost, ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i pohanům, Krista, Boží to moc, a Boží moudrost» (1 K 1,18.22-24). – Z toho jasně vyplývá, že zachráněni budou jen v Krista věřící Židé, ostatní však zavržení.

Pamatuj: Pro pokristovské Židy, kteří zemřou jako takoví, tedy neobrácení, je v celých dějinách ještě méně naděje na záchranu než pro členy všech ostatních falešných náboženství. Vždyť zatímco mnoho pohanských národů nemělo po staletí možnost poznat pravou víru a přijmout ji, měla většina Židů k tomu přebohaté příležitosti.

39) Je katolická Církev, víra a teologie nepřátelská k Židům?

Otázce bez váhání přisvědčuje pokoncilně katolický teolog Peter Dschulnigg dokonce i ohledně samotného Nového zákona. Pasáž z Prvního listu Tessaloničtým 2,15-16 komentuje takto: «Tyto dva verše by mohly nikoli nepodstatně přispět k vyvolání negativního úsudku o tomto národě, o jeho zlobě a zavržení Bohem. Náleží totiž k vrcholným novozákonním větám **antijudaistické polemiky**...»¹⁴⁴

Jeho kolega Franz Mußner považuje celou katolickou teologii, a tedy i jí odpovídající katolickou víru za «antijudaistickou». Pokoncilně katolický tisk reprodukuje jádro příslušné Mußnerovy přednášky takto: «Vycházejíc z ústřední teze „Bez vytvoření ‚teologie po Osvětlení‘ by nebylo žádné skutečné demontáže **křesťanského antijudaismu**“, požaduje Mußner zásadní změnu způsobu myšlení ve všech oblastech teologie.»¹⁴⁵

Stejně tak to viděl i předseda německé biskupské konference Karl Lehmann roku 1995. Prohlásil, že «stále ještě existuje **v církvi antijudaismus**. „Nepřátelství vůči [židovským] návštěvníkům a [židovským] přistěhovalcům je větší, nežli se má za to“. Je to dědictví **velice nebezpečné formy výuky víry**, jako jsou třeba řeči o bohovraždě.»¹⁴⁶

«Kardinál» Walter Kasper, v pokoncilní církvi «prezident papežské komise pro religiózní vztahy se Židy», roku 2002 ve Wiesbadenu při zahájení «Týdne bratrství» zdůraznil, «že „religiózně historicky jedinečné bratrství“ mezi Židy a křesťany často v minulosti upadalo v zapomnění, a tím mohl vzniknout **křesťanský antijudaismus**».¹⁴⁷

*

Ve skutečnosti na katolické straně vůbec žádný antijudaismus není. Vždyť již i jméno pro celou věc je zvoleno naprosto chybně.

Za prvé proto, že se zde slovním základem «*-judaismus*» mají *současně* označit dvě věci, jež se vzájemně vylučují jako oheň a voda: jednak *legitimní*, Krista zbožně a toužebně očekávající náboženství Staré úmluvy *až do* příchodu Ježíše Krista; jednak *nelegitimní*, zatvrzele a nenávisťně odmítající náboženství i v Novém zákonu již jen jako nepravý nazývaný «judaismus» *po* příchodu Ježíše Krista, jehož korektním označením by byl «*talmudokabbalismus*»!

¹⁴⁴ Peter Dschulnigg v «Schweizerische Kirchenzeitung», 16. dubna 1992, str. 242. – Pozn. překl.; příslušná pasáž zní: «... ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nelíbí a všem lidem se staví na odpor. Brání nám totiž kázati pohanům, by spaseni byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých.»

¹⁴⁵ Zpráva Michaela Kargera v «Deutsche Tagespost», 11. února 1995.

¹⁴⁶ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 28. října 1995.

¹⁴⁷ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 12. března 2002.

Za druhé je jméno «antijudaismus» nadto zásadně falešné i proto, že na celém světě není a nebyla jediná země, v níž by se mluvilo o státem ukládaných trestech vězení nebo smrti pro lupiče a vrahy jako o «antizločinctví»...! – Naopak se vždy zcela právem říká, že lupiči a vrazi jsou «bezbožníci», nebo podle dnešního sociálního žargonu «protispolečenské elementy».

Poté, co jejich duchovní předci nevinného Spasitele bez ohledu na jeho početné skutky a zázraky za ukrutného mučení ukřižovali, a jeho mírumilovné apoštoly a učedníky stále znovu *krvavě pronásledovali*, dnešní «Židé» s celým hejnem zbaběle se před nimi plazících pokoncilních «katolíků» čekají od nás, věřících křesťanů, že svou, samým Bohočlověkem Ježíšem Kristem nám skrze apoštoly danou víru uznáme za «antijudaistickou», a proto že ji «zrevidujeme». Je to totéž, jako by lupiči a vrazi včetně celé zbaběle a bezzásadově jim přísluhující chásky arogantně od státního návladního žádali, aby bez náhrady z trestního zákoníku vyškrtl všechny paragrafy proti loupeži a vraždě jako «antilupičské» a «antivrahovské», ba dokonce aby všichni za loupež a vraždu odsouzení zločinci byli urychleně rehabilitováni!

Ne, to nikoli my křesťané jsme «antijudaisty», nýbrž právě naopak «... **kteří praví, že jsou Židé, a nejsou jimi**» (Zj 3,9) jsou «**Antikristy**» (1 J 4,2-3). Z tohoto antikřesťanství zázračně obrácený svatý Pavel *zahanbeně* připomíná svou minulost: «Vždyť přece jste slyšeli o někdejším životě mém v židovství, že jsem **nadmíru pronásledoval církev Boží a ji hubil**, a že jsem prospíval v židovství nad mnohé vrstevníky (své) ve svém národě, jsa **úsilnějším horlitem** pro podání od otců svých přijatá» (Ga 1,13-14).

Pamatuj: Katolická Církev se *odvozuje od Abraháma*, Kristu nepřátelské «židovství» však jen od saducejů a farizejů v Ježíšově době! Pravá Církev tu byla tedy o *tisíciletí dříve*, než proti ní bojující «židovství». Již jen proto nedává *žádný smysl* hanět Církev jako «antijudaistickou». Je tomu právě naopak: to pokřesťanství Židé jsou *antikřesťanství*!

40) Musejí se křesťané usmířit se Židy?

O tom již v pokoncilní církvi nepochybuje nikdo. Důkazem jsou zprávy na způsob následující: «Manfred Deselaers (45), cášský diecézní kněz, byl polskou Radou pro křesťany a Židy ve Varšavě vyznamenán titulem „Muž usmíření“. ... V Ústředí pro dialog a modlitbu v Osvětimi se věnuje německo-polskému a **křesťansko-židovskému** usmířování. ... Od roku 1997 přednáší na papežské teologické akademii v Krakově „teologii **po Osvětimi**“.»¹⁴⁸

Výjimku netvoří ani vysoce postavení církevní předáci; čteme přece například v církevním tisku: «Historický **smířovací proces** mezi **katolickou církví a Židovstvem** **nemůže být ohrožen** ani současnou kritikou izraelské politiky. Prohlásil to někdejší vatikánský „ministr zahraničí“, kardinál Achille Silvestrini. ... Připomněl, že **katolická církev od papeže Jana XXIII.** (1958-1963) podnikla početné kroky k **usmíření se Židy**. ... Toto dědictví **nesmí být** „ani v nejmenším **zpochybňováno**“.»¹⁴⁹

Také «prefekt římské kongregace pro víru», kardinál Joseph Ratzinger, vyzval **Židy i křesťany** stát se **smířením** „silou míru ve světě a pro svět“. Židé a křesťané by se měli **vzájemně akceptovat**, aniž by přitom zanedbávali nebo popírali vlastní víru...»¹⁵⁰

Jan Pavel II. svého času rovněž dekretoval: «Evropské dějiny jsou vzájemně provázané s historií národa, z něhož vyšel sám Ježíš. V Evropě se židovskému národu dostalo nevýslovného, jeho samotnou existenci ohrožujícího bezpráví. ... **Usmíření mezi Židy a křesťany bezpodmínečně patří na denní pořádek nové Evropy.**»¹⁵¹

*

Pokud by zde bylo pouze míněno, co svatý Pavel zcela obecně formuloval jako pravidlo, totiž «**Možno-li, pokud jest na vás, mějte pokoj se všemi lidmi**» (Ř 12, 18), nebylo by proti řečené «smířovací» horlivosti co namítat. Ale právě horlivost je nejnápadnější na nové, pokoncilní církvi. Musí zde jít tedy o něco jiného, mnohem «dál» zacházejícího, než kam míří citovaná *katolická* samozřejmost.

Je tu zřetelný nový směr, vzájemně se «akceptovat», aniž by se «zanedbávala nebo popírala vlastní víra». Židé tedy mají zůstat se vším všudy Židy, což ovšem znamená «**Antikristy**» (1 J 4,2-3) – a my křesťané to máme «akceptovat». Když však již pouhé akceptování neměnných skutečností (totiž židovské zatvrzelosti) má vést k «smířovací teologii *po Osvětimi*» a její výsledek je označován za «*nové hodnoce-*

¹⁴⁸ Zpráva v «Deutsche Tagespost», 24. června 2000.

¹⁴⁹ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 6. dubna 2002.

¹⁵⁰ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 5. února 1994.

¹⁵¹ Poselství k 91. Dni německých katolíků («L'Osservatore Romano», 26. června 1992, str. 8).

ni židovství», pak je přesně podle Ratzingerova pojetí jen *dobré a správné*, že *Židé zůstanou Židy!*

Právě to však nikdy nemůžeme schvalovat, protože přece setrvávají «v **neposlušnosti**» (Ř 11,31) vůči Bohu, a přesně tím jsou také «vzhledem k evangeliu **nepřáteli (Božími) pro vás**» (Ř 11,28). – Pokud a dokud však zůstávají *nepřáteli Boha* resp. *Krista*, nemohou být *našimi* religiózními nebo duchovními *přáteli*, protože by to přímo znamenalo «smířovat» Krista s Belzebubem! K jejich «smíření» s námi by však samo od sebe došlo v okamžiku, kdyby upřímně přijali učení katolické Církve resp. Krista a *nejprve se tedy usmířili s Bohem*, k čemuž je právě tato pravá Církev Kristova dodnes vyzývá a zve:

«Nebot' Bůh to byl, který skrze Krista svět s sebou smířil, nepočítaje mu přestupků jeho a vloživ v nás slovo smíru. Na místě Kristově tedy konáme poslání, jako by Bůh skrze nás napomínal; **prosíme na místě Kristově: Smířte se s Bohem!**» (2 K 5,19-20).

Krátce poté však tentýž svatý Pavel upozorňuje na absolutní *duchovní* neslučitelnost mezi věřícími a (zatvrzele) nevěřícími; zde jednoduše není co «smířovat»: «Nespřahejte se s nevěřícími; neboť jaká součinnost spravedlnosti s nepravostí, aneb které společenství světla s tmou? A kterou shodu má Kristus s Belíálem, nebo který díl má věřící s nevěřícím? A jaké srovnání má chrám Boží s modlami? ... „Proto vyjděte z prostředu jejich a oddělte se, praví Hospodin, a nečistého se nedotýkejte“ [Iz 52,11]» (2 K 6,14-17).

Pamatuj: Religiózní, «teologické», «duchovní» smíření Církve Kristovy se Satanovou synagogou je stejně tak <u>definitivně vyloučené</u>, jako «smíření» Boha se zlobně proti němu rebelujícím Luciferem!
--

41) Byl Ježíš věřícím Židem?

Tvrdí to například prezident reformované curyšské církve Ruedi Reich. V sále místní radnice prohlásil: «**Ježíš sám byl Žid, formovaný vírou a kulturou židovství.** Proto se distancujeme od každého zlehčování Židovstva.»¹⁵²

Za pravdu mu dal pokoncilně katolický teolog Erich Zenger ve výroční přednášce, když konstatoval, že «se otčenáš plným právem označuje za „**modlitbu Žida Ježíše**“...»¹⁵³

Stejně tak to vidí «Křesťanská skupina akademiků pro křesťansko-židovské vztahy», složená «z katolických a protestantských exegetů, historiků a teologů», k nimž patří «například také pověřenec americké biskupské konference pro ekumenické a interreligiózní vztahy, Eugene J. Fisher». V prohlášení z roku 2002 s mottem «Svatá povinnost. Nově reflektovat svou víru ve vztahu k židovství» zní druhá z deseti tezí doslova takto: «**Ježíš z Nazaretu žil a zemřel jako věřící Žid.**»¹⁵⁴

Nikdo menší, než Jan Pavel II., dává citované tezi své požehnání. Pokoncilně katolický tisk jej cituje následovně: «„**Ježíš byl synem Izraele, co nejhluběji zakořeněným v dlouhých dějinách svého národa,**“ řekl před internacionální biblovou komisí ve Vatikánu. ... „Tato **příslušnost** nebyla jen fyzická, **nýbrž i duchovní,** jak ukazuje Ježíšova účast na slavnostech a svátcích v židovských synagogách.“»¹⁵⁵

*

Ve skutečnosti není v celém Novém zákonu *ani jedno jediné* místo, kde je řečeno, že by Ježíš na někoho nebo na něco *«věřil»*. Naproti tomu jsou tam nesčetné pasáže, v nichž on sám vyžaduje víru v sebe samého jako Mesiáše a jednorozeného Syna Božího (např. ve všech čtyřech evangeliích), resp. že od svých svatých apoštolů takovou víru svým jménem požadoval (např. v ostatních spisech Nového zákona). A podle toho také římsko-katolická Církev *neměnně* učí, že Bohočlověk Ježíš Kristus měl pravdu a konal lásku.

Kde však Písmo svaté potvrzuje, že Ježíš byl «**Žid**», vztahuje se to *výhradně* na jeho *tělesný původ* z příslušnosti k národu izraelitů, resp. kmeni Juda, tedy původ a příslušnost, které jsou tak významné, protože byly zhruba dva tisíce let stále znovu prorokovány, nejdříve Abrahámovi, Izákovi, Jákobovi a Judovi, a poté králi Davidovi z kmene Juda. Ježíš tedy *nebyl* Žid jen proto, že by se náhodou narodil v Izraeli, nýbrž právě naopak: Celý lid Izraele se svým kmenem Juda z «**domu i kmene Davidova**» (L 2,4) byl Bohem vyvolen, veden, poučen a vychován pouze a vý-

¹⁵² Zpráva Petera Walthera v «Zürcher Tages-Anzeiger», 19. března 1997.

¹⁵³ Zpráva Isabelle Löwensteinové v «Deutsche Tagespost», 6. května 1993.

¹⁵⁴ Cit. podle zprávy Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 19. září 2002.

¹⁵⁵ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 15. dubna 1997.

hradně k tomu, aby Jej, Vykupitele světa, ze sebe vydal: «... **z nich jest Kristus podle těla, jenž jest nade všechno, Bůh velebený na věky. Amen**» (Ř 9,5).

Jen z nezbytné potřeby naplnit jím samým daný (!) příslib tedy Pán, jehož božství se projeví až postupně, ve všem ještě zpočátku dodržuje znovu jím samým daný (!) zákon Staré úmluvy. Svatý Pavel výslovně učí, «**Kristus Ježíš stal se přísluhovatelem obřezaných pro pravdu Boží, aby potvrdil zaslíbení otcům (daná)**» (Ř 15,8), *ne však proto*, že by byl «věřící» Žid, zakořeněný «v židovské víře» nebo podobně!

Pán stále znovu výslovně zdůrazňuje, že jako Syn ve vlastní osobě «zná» resp. «viděl», co Židé «neznají» příp. «neviděli» a co je *absolutně mimo jejich víru*, totiž Otce a jeho vznešenost! «**Všecko jest mi dáno od Otce mého, a nikdo neví, kdo jest Syn, leč Otec, a kdo jest Otec, leč Syn, a komu by to chtěl Syn zjevit**» (L 10,22). Ježíš nepotřeboval něčemu «věřit», je přece sám Boží zvěstovatel! «**Otče spravedlivý, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal; i tito [apoštolové] poznali, že jsi mě poslal. A v známost uvedl jsem jim jméno tvé, a v známost uvedu...**» (J 17,25-26).

Obrovský odstup mezi předběžnou a nedokonalou vírou starozákonního Izraele a dokonalým poznáním definitivního novozákonního zjevení je tak zřejmý, že je mimořádně zlovolným urážením Bohočlověka přibájit mu nějakým způsobem «víru Izraele». «**Nebot' zákon byl dán skrze Mojžíše, milost (však) a pravda přišla skrze Ježíše Krista**» (J 1,17)!

Pamatuj: Ježíš Kristus nemohl být «věřícím Židem», protože teprve on sám jako věčný a vševědoucí Bůh nahradil starozákonní náboženství. Nemohl jím být také proto, že jako identický Syn Boží vyžadoval božskou autoritou víru ve své božství. Kdo se odvažuje jej nazývat «věřícím Židem», uráží druhou Boží osobu!

42) Židé neukřižovali Ježíše?

Takové tezi se snažil urovnat cestu již samotný II. vatikánský koncil prohlášením: «I když židovská vrchnost a její stoupenci naléhali na **Kristovu smrt** (srv. J 19,6), přesto nelze události jeho utrpení přičítat za vinu **ani všem** tehdy žijícím Židům bez rozdílu, **ani dnešním Židům.**»¹⁵⁶

Roku 1994 se na to odvolal i tzv. «prefekt římské kongregace pro víru, kardinál Ratzinger».¹⁵⁷ V církevním tisku byl citován s konstatováním, že «v katechismu katolické církve z roku 1992 i v textech druhého vatikánského koncilu se výslovně říká, že neexistuje žádná **kolektivní židovská vina na Kristově smrti na kříži**».

Také Jan Pavel II. roku 1998 užil tohoto světovými médii hodně šířeného «signálu». Německý deník psal: «V „svatém roce“ 2000 bude papeži 80 let, a pro toto datum si jako korunu svého životního díla zvolil smíření mezi křesťany a Židy. Danému tématu věnoval rovněž „velikonoční překvapení“: „Kristus byl **ukřižován všemi hříšníky, nejen Židy**“, říká se v meditaci při křížové cestě na Velký pátek.»¹⁵⁸

*

Písmo svaté je však v tomto bodu zcela jednoznačné: Jsou to skutečně «**tito**», a ne pouze nějací Židé, např. velekněží a zákoníci, kteří dostali Krista až na kříž.

Musí se ovšem bezpodmínečně rozlišovat mezi pouhou židovskou národní příslušností, a židovsko-antikřesťanskou religiózní příslušností! Pokud by byla míněna pouze národní příslušnost, pak mají II. vatikánský koncil i Ratzinger a Jan Pavel II. přirozeně pravdu: Byli «Židé», kteří s ukřižováním Ježíše nesouhlasili, litovali ho a oplakávali, mezi nimi dokonce radní jako Nikodemus nebo Josef z Arimatie. Ale byli **tito** posledně jmenovaní «**učedníci Kristovi**» (J 19,38), kteří se později stali «**následovníky církví Božích, které jsou v Judsku v Kristu Ježíši**» (1 Te 2,14), snad ještě «Židy» v pokristovském a protikřesťanském smyslu slova? Rozhodně již nebyli!

V čem je tedy kolektivní vina *pokristovských* «Židů» na ukřižování Ježíše Krista? V tom, že bez výjimky každý, kdo se ještě **po** Kristově ukřižování vědomě *religiózně/světónáborově* chápal jako «Žid», ten smrt pravého Mesiáše *přinejmenším schvaloval*.

«**Když pak se rozednilo, všichni velekněží a starší lidu učinili nález proti Ježíšovi, chtějí ho vydati na smrt**» (Mt 27,1). Zdvihl se na to spontánní odpor proti tomuto nanejvýš zlovolnému a nespravedlivému rozhodnutí všech nejvyšších religiózních představitelů? Ne, naprosto ne! Pozdvihl se alespoň později, kdy se udá-

¹⁵⁶ Koncilní deklarace «Nostra aetate» č. 4, zde cit. podle Albrecht Beckel/Hugo Reiring/Otto B. Roeggele (Hrsg.), «Zweites Vatikanisches Konzil. 4. Sitzungsperiode. – Dokumente – Texte – Kommentare», Osnabrück 1966, str. 665.

¹⁵⁷ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 5. února 1994.

¹⁵⁸ Zpráva/komentář dpa v «Westfalenpost», 14. dubna 1998.

lost rozhlásila po celé Palestině, tedy alespoň přinejmenším mimo Jeruzalém? Odpověď je stejná: Ne, naprosto ne! Ba právě naopak: Všude, kde učedníci Ukřižovaného jej hlásali jako božského Spasitele, v samotném Izraeli i v diaspoře, byli Židy krvavě pronásledováni! Tedy dostatečný důkaz toho, jak velice všichni ti, kteří tehdy stále ještě chtěli zůstat «Židy», místo aby se stali křesťany, k ukřižování Krista morálně přispěli. A na tom se do dnešního dne nic nezměnilo.

Protože apoštolům bylo ustavičné *kolektivní* nepřátelství vůči Bohočlověku až příliš dobře známo, nemohlo je také vůbec napadnout rozlišovat «vinné» a «nevinné» Židy na smrti Ježíše.

V svatodušním kázání proto svatý Pavel říkal: «**Najisto tedy věz veškeren dům izraelský, že Bůh jej učinil i Pánem i Vykupitelem – toho Ježíše, jež jste ukřižovali**» (Sk 2,36). – Po zázračném uzdravení od narození chromého se Petr znovu obrátil k zástupům: «**Muži izraelští! ... Původce života vy jste zabili. ... Bratři, vím, učinili jste to z [přesto zaviněné, srv. L 23,34] nevědomosti, i náčelníci vaši**» (Sk 3,12.15.17). O něco později Petr a Jan před Vysokou radou neohroženě prohlásili: «... budiž známo všem, vám i všemu lidu izraelskému: **Ve jménu (Pána našeho) Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali**» (Sk 4,10), jenž uzdravil od narození chromého... A v Cesareji Petr hlásal znovu: «**My jsme svědky všeho toho, co činil v krajině judské i v Jerusalemě. – Toho i usmrtili „pověsivše na dřevo“ [Dt 21,22]**» (Sk 10,39). A stejně tak obecně mluvil konečně i svatý Pavel o «těch» – a jak vyplývá ze souvislosti – všech «**Židech**, kteří ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali» (1 Te 2,15).

Pamatuj: Každý, kdo po ukřižování Krista vědomě zůstal nebo se dokonce stal Židem v religiózně-světónázorovém smyslu, tím schvaluje přinejmenším nepřímou bohovraždu z Golgoty – tehdy jako dnes! Souhlasí tedy: Židé Krista ukřižovali.

43) Židé nejsou Bohem zavrženi?

Podle pojetí, poprvé zastávaném až v zakládajícím aktu pokoncilní nové katolické «církve», ovšem zavrženi nejsou. II. vatikánský koncil totiž slavnostně prohlašuje: «Církev je zajisté novým lidem Božím; přesto nesmějí být Židé představováni za **Bohem zavržené nebo zatracené**, jako by se to vyvozovalo z Písma svatého».¹⁵⁹

V souladu s tím pak během salcburského «zasedání odborníků» na podzim 2002, «během nějž se křesťanští i židovští učenci snažili o věcné zhodnocení minulosti i perspektiv pro současný židovsko-křesťanský dialog», se pokoncilní teolog Elias Füllenbach – s odvoláním na List Římanům i výpovědi papeže Jana Pavla II. – «obrátil **proti teoriím o zavržení Židů**. Boží svazek s Izraelem není zrušen».¹⁶⁰

Podle tiskových údajů stálo totéž krátce poté v nejnovější knize «La Promesse» («Zaslíbení») pokoncilně katolického «pařížského arcibiskupa» Jeana-Marie Lustigera: «Za „substituční teologií“ stojí představa, že **Izrael je Bohem zavržen**, což představuje „absurditu“, protože by to znamenalo, „že Bůh byl nevěrný svému svazku“. V konečném důsledku by takové představy vedly k antisemitismu, varoval kardinál Lustiger.»¹⁶¹

*

Ve skutečnosti všichni tito lidé nejsou schopni správně číst list svatého Pavla Římanům. Pravidelně zcela klamně citovaná 11. kapitola začíná totiž takto: «**Proto pravím: Zavrhl snad Bůh lid svůj?**» A odpověď nejprve zní: «**Nikoli.**» Jak to, že ne? Vysvětlení na sebe nenechává čekat. Pak následuje odkaz na «**zbytek**», na «**vyvolené**» z Izraele (Ř 11,5.7), který resp. kteří se upřímně přidali ke Kristu. *Jen potud není celý* «národ» zavržen. Avšak pro zbývající, drtivou většinu izraelitů, tedy pro všechny v Krista nevěřící ba nenávistně jej odmítající «Židy» platí přesně opačně, *že jsou zavrženi*! Jak jinak by tentýž svatý Pavel, stále ještě doufající v obrácení alespoň «**některých**» (Ř 11,14) svých soukmenovců, mohl vzápětí psát: «**Neboť jestliže zavržení [!] jejich jest smířením [ostatního, dosud pohanského] světa, čím bude jejich přijetí [= obrácení], leč životem z mrtvých?**» (Ř 11,15)? Ano, zde to stojí stručně a jasně: «**jejich zavržení**».

Nevěřící Židé přirozeně nejsou jedinými zavrženými, protože *všichni* vědomě *nevěřící* jsou zásadně zavrženi. Avšak z toho plyne, že také a právě v nevíře setrvávající Židé *nemohou nebyt* zavrženi, protože božský Spasitel jim jako prvním pohro-

¹⁵⁹ Koncilní deklarace «Nostra aetate» č. 4, zde cit. podle Albrecht Beckel/Hugo Reiring/Otto B. Roeggele (Hrsg.), *Zweites Vatikanisches Konzil. 4. Sitzungsperiode. – Dokumente – Texte – Kommentare*, Osnabrück 1966, str. 665.

¹⁶⁰ Zpráva Stephana Baiera v «Die Tagespost», 1. října 2002.

¹⁶¹ Zpráva KNA v «Die Tagespost», 17. prosince 2002.

zil: **«Kdo mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, (ten) má svého soudce: To slovo, které jsem mluvil, to ho odsoudí v den poslední»** (J 12,48)!

A právě na nevěřící Židy přece platí: **«Je-li však (přece) zakryto evangelium naše, zakryto jest u těch, kteří hynou, u těch nevěřících, při nichž bůh tohoto světa zaslepil mysl, aby se jim nerozsvítilo světlo evangelia o velebnosti Krista, jenž jest obrazem Božím»** (2 K 4,3-4).

A konečně svatý Pavel v listu (židokřesťanským) Židům opakovaně varuje před návratem k nevěřícímu, Kristu nepřátelskému a zavrženému «židovství»: **«Nebot' jestliže slovo [Starého zákona] vyjádřené skrze anděly bylo pevné, takže každé přestoupení a neposlušství vzalo náležitou odplatu: kterak my unikneme, zanedbáme-li spásy tak veliké [Nového zákona v Kristově krvi], která byvši z počátku hlásána skrze Pána, utvrzena jest mezi námi od těch, kteří ho slyšeli»** (Žd 2,2-3).

A pokračuje ještě ostřeji: **«Porušil-li kdo zákon Mojžíšův, bez milosrdenství „na základě dvou nebo tří svědků propadá smrti“ [Nm 15,30; 35,30; Dt 17,6], čím horšího trestu hodným, – zdá se vám – bude uznán ten, jenž by Syna Božího pošlapal a za poskvrněnou měl krev úmluvy, kterou byl posvěcen, a Ducha milosti by potupil? Nebot' známe toho, jenž řekl: „Má jest pomsta a já odplátím“, [Dt 32,35], a opět: „Souditi bude Pán lid svůj“ [Dt 32,36]. »Hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého» (Žd 10,28-31).**

Pamatuj: Nevěřící, protikřesťanští Židé jsou na věky zavrženi za první jako «náboženství», a za druhé také jako jednotlivci, pokud se ještě před smrtí upřímně neobrátí. Posledně řečené platí zásadně i na všechny ostatní bezvěrce a bludaře (omlouvá jenom skutečně nepřekonatelná neznalost!).

44) Je katolické učení o Židech změnitelné?

Za samozřejmost to považuje – ostatně sám ze Židovstva pocházející – jeruzalémský «benediktinský» opat Jean Baptiste Gourion. Po převzetí ceny «Přátelství mezi křesťany a Židy» totiž vyzdvihuje «v děkovném listu působení tohoto kláštera v souvislosti s **novým** spojením **katolické církve se Židovstvím** od druhého vatikánského koncilu».¹⁶²

Pokoncilně katolický «kardinál» Joseph Ratzinger mu dává za pravdu. V úvodu k «nové studii vatikánské biblové komise» z roku 2001 «prefekt kongregace pro víru zdůraznil, že se **vztahy mezi Židy a křesťany** po drama *shoah* ukazují **v novém světle**. Je třeba... **přezkoumat**, zda si křesťané ještě mohou nárokovat být „legitimním dědicem bible Izraele“».¹⁶³

Ratzingerův bratr v úřadu, Walter Kasper, si k tomu ještě přísazuje: «Může do-
svědčit, že – také díky práci jeho sekretariátu a římské komise – se **dialog katolické církve se Židy vyvinul tak**, že dnes jsou už jen traktáty „o“ Židech a „pro“ Židy, na rozdíl od traktátů „proti Židům“, **jak tomu bylo v mnoha staletích církve**. Po staletí se vedly „disputace“ o tom, jak mluvit proti někomu jinému, jak jej přemluvit nebo odsoudit. **Dnes** vychází dialog mezi Židy a křesťany z toho, co mají společné z bohatého dědictví Starého zákona. Přestože jde **teprve o začátek**, je již příslibem spojení jednou pro vždy.»¹⁶⁴

A konečně i sám Jan Pavel II. osobně při «audienci» pro představitele Americko-židovského výboru připomněl «před třiceti lety publikovaný vatikánský dokument „Nostra aetate“, který zahájil **zásadní změnu ve vztahu k Židovstvu**. „**Neporozumění** a obtíže dřívějších dob byly postupně nahrazeny důvěrou a **velkou vzájemnou úctou**,“ řekl papež...»¹⁶⁵

*

Naproti všemu výše řečenému se učení římsko-katolické Církve o pokristovském a protikřesťanském Židovstvu, ale také o vztahu k němu, může stejně tak málo měnit, jako se kdy mohla změnit slova Písma svatého.

Tentýž Bohočlověk Ježíš Kristus, který – abychom zde připomněli jenom jediné z mnoha dalších míst (viz výše!) – tehdejším nevěřícím Židům prorokoval: «**Proto pravím vám: Království Boží bude odňato od vás a dáno (bude) lidu, který bude přinášeti plody jeho**» (Mt 21,43), a také ještě potvrdil: «**Nebe i země pominou, ale slova má nepominou**» (L 21,33)!

¹⁶² Zpráva Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 2. listopadu 2002.

¹⁶³ Zpráva KNA v «Deutsche Tagespost», 15. prosince 2001.

¹⁶⁴ Zpráva Rudolfa Pesche v «Die Tagespost», 24. listopadu 2001.

¹⁶⁵ Zpráva v «Deutsche Tagespost», 9. února 1995.

Proto také svatý Pavel Galatům, kteří již popřávali sluchu judaizátorům, nemohl napsat nic jiného, než tvrdé varování: «**Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co jsme Vám kázali, bud' proklet**» (Ga 1,8).

*

Tím již celá pokoncilně katolická «církve» od «papeže» až k poslednímu «kaplanovi» nebo «diákonovi» *zcela očividně* hlásá ohledně Židovstva «**jiné evangelium**» a tedy je nad ní také vynesena neomylný soud.

Všichni ti, kteří se přesto domýšlejí, že zjevené slovo Boží mohou podle libosti překrucovat, aniž by se museli obávat důsledků, by si v Listu svatého Pavla Židům měli znovu přečíst, co jim hrozí:

«**Nebot' živé jest slovo Boží a účinné a říznější nad každý meč dvojbřitý; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů i morku, a rozeznává myšlenky a úmysly srdce. A není žádného tvora neviditelného před ním, ale všecko jest holé a otevřené před očima toho, před nímž nám (bude činiti) počet**» (Žd 4,12-13).

Všichni nevěřící, a hlavně nevěřící judaizátoři falešné «církve II. vatikánského koncilu», se tomu přirozeně budou jen opovržlivě smát. A přesně proto také Ježíš Kristus hrozebně říká věčné slovo Otce: «**Kdo škodí, uškod' ještě, kdo je poskvrněn, poskvrň se ještě. ... Hle, přijdu brzy a odplata moje se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho**» (Zj 22,11-12)!

Pamatuj: Bohem zjevené učení víry Nového zákona a tedy i pravé římsko-katolické Církve o protikřesťanském Židovstvu zůstává stejně tak neměnné, jako každá pravda! A že je «církve II. vatikánského koncilu» přesto bezstarostně až k nepoznání znetvořuje, jenom znovu dokazuje, že nikdy nemůže být římsko-katolickou Církví.

Dodatek I

Učení Církve o jejím poměru k Židům před Kristem a po Kristu

Profesor katolické dogmatiky na salcburské univerzitě, Matthias Premm, po odchodu do výslužby vydal počátkem padesátých let jednu z posledních římsko-katolických příruček dogmatiky (4 svazky). Dostalo se jí nejenom církevního schválení k tisku, ale také hned po vydání 1. svazku byla «Vatikánským rozhlasem» co nejvřeleji uvítána následujícími slovy:

„Dílo lze považovat za bohatou žeň celoživotní práce..., solidní učebnice i vědecká kniha. Obsahově vyniká svou vyčerpávající kompletností, metodicky jasným členěním, oslovováním nejen rozumu, nýbrž i vůle a srdce, hermeneutickým použitím celého pramenného materiálu, přičemž textům Otců je přikládána velká hodnota, a je také cenná i vědeckým a myslitelským zhodnocením věroučných pramenů podle zdravé tomistické metody. Taková kniha se skutečně bere do ruky s radostí. ... Premmovo dílo je plně v souladu s moderním kladením teologických otázek. ... Zaslouží si co největšího rozšíření.“¹⁶⁶

*Z této vzácné a dnes již jen sotva dostupné knihy, zcela nepochybně obsahující zdravé římsko-katolické učení, je zde jako **dokumentační materiál** uveden přetisk tři a půl stránky drobného textu odstavce «Církev a synagoga» z traktátu o Církvi.¹⁶⁷*

*

Církev a synagoga

Toto porovnání přispěje k hlubšímu porozumění Církvi. Nejprve si ukážeme rozdíl mezi Církví a synagogou, a poté vysvětlíme, jak se historicky jedna od druhé oddělily.

1. Zásadní rozdíly.

a) Stará úmluva byla teokracie, tj. současně politická státní forma i religiózní zřízení. Kristova Církev je *čistě religiózní*, oproštěná od nějakého určitého politického rámce.

b) Synagoga podle Boží vůle zahrnovala pouze židovský národ (doba před Kristem), byla tedy *národní*. Církev je nadnárodní, *katolická*, slučující všechny národy.

c) Církev je mnohem *bohatší na prostředky milost* než synagoga. Ta ovšem byla v čase před Kristem v porovnání s ostatními národy také bohatěji obdarována. Jako znamení úmluvy měla obřizku, Mojžišův zákon, chrám, každodenní oběť v chrámu,

¹⁶⁶ Matthias Premm, *Katholische Glaubenskunde. Ein Lehrbuch der Dogmatik*, Band II, Wien 1952, text z přebalu knihy.

¹⁶⁷ Tamtéž, str. 536-540.

žalmy i inspirované svaté knihy. Byl to opravdu vyvolený národ, lid Boží. My křesťané však máme mnohem větší nadpřirozené bohatství: Skrze křest jsme tak říkajíc vštípeni v Krista, a tím do trojjediného Boha. Co obsahoval Mojžíšův zákon ohledně Božích přikázání (dekalogu), máme také, a navíc ještě přikázání Krista a jeho Církve. A ne již jenom na jednom místě, nýbrž v každé vesnici se tyčí křesťanský kostel, v němž mezi námi Bohočlověk skutečně přebývá. Každodenně, ba každou hodinu a na všech místech od rána do večera se sám Kristus přináší Bohu jako čistá oběť. Hluboký smysl žalmů je pochopitelný teprve ve světle Nového zákona. Inspirované knihy Nového zákona obsahují mnohem bohatší zjevení, zvěstované samotnou vtělenou moudrostí. K tomu ještě máme za účelem výkladu Písma a jeho moudra živoucí neomylný učitelský úřad. Synagoga neměla žádné svátosti, které by jako skutečné příčiny samy působily milost, nýbrž jen rituály, jež svými odkazy na nadcházejícího Vykupitele byly schopné vyvolávat víru a tak nepřímou prostředkovat milost; byly «elementa infirma et egenae» (Ga 4,9).¹⁶⁸

d) Proto je také *spojení s Bohem* v Nové úmluvě mnohem vroucnější než ve Staré. Bůh sice také s izraelitským národem uzavřel svazek a pozitivním zřízením založil religiózní společenství; šlo však jen o nadpřirozený Boží zásah, ale samotné zřízení nebylo nadpřirozené. Naproti tomu v Bohočlověkem založené Církvi splývají lidé s Kristem v jedno *tajemné tělo*. Církev je tím ve své struktuře zásadně nadpřirozená. Ještě tedy ne synagoga, nýbrž teprve Církev je tělem Kristovým. Tomu ovšem muselo přecházet reálné vtělení Syna Božího; vždyť Církev se zrodila z Jeho srdce na kříži. Před fyzickým tělem Kristovým zde nebyla, a nemohlo tedy být ani mystického Kristova těla. A právě toto «být v Kristu» ustavičně zdůrazňuje svatý Pavel jako Nový svazek, překonávající Starý. Proto přirovnává Bůh (Iz 5,1-7; Ez 15,1-8; Ž 79) lid Starého svazku k vinici, k níž On sám se má jako vlastník a ošetřovatel. Přesto však řečená vinice neodpovídala Božímu očekávání, nýbrž přinášela převážně jen kyselé plody. Bůh se rozhodl sám stát člověkem a tím i vinou révou, aby do něj v Novém svazku byli lidé vštípeni jako výhonky. Vykoupení v Církvi spočívá ve vštípení do Krista. Proto nás křesťany sám Kristus chválí: «Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte» (L 10,24).

e) Tím je synagoga jen předzvěstí a příslibem Církve, vychovatelem ke Kristu (Ga 3,24). Je nejasným obrysem toho, co nám Církev Kristova v naprosté skutečnosti přinesla. «Umbram fugat veritas, Noctem lux eliminat»¹⁶⁹ (Tomáš Akvinský).

2. Přechod od synagogy k Církvi.

Podle všeho řečeného byla církev Staré úmluvy Bohem od samého počátku zamýšlena jenom jako něco *přechodného*, zatímco Kristova Církev, již byla synagoga pouze předstupněm, zůstává až do konce času. V jistém smyslu ovšem Církev vy-

¹⁶⁸ „Slabými a nuznými prvopočátky“; pozn. překl.

¹⁶⁹ „Světlo vytlačuje noc, a pravda zahání stín“; pozn. překl.

rostla ze synagogy, a z ní i sám Kristus vzal své tělo. Z jejích členů si vybral apoštolů, základní kameny své Církve. On i jeho učedníci dodržovali Mojžíšské zákony a účastnili se jejích obřadů. Současně však již Kristus položil základy své Církve: Ještě před svým umučením ustavil svátosti křtu a eucharistie s obětí Nové úmluvy. Po svém vzkříšení definitivně vystavěl Církev na Petrovi jako na skále. Před nanebevstoupením vyslal apoštolů do celého světa šířit jím založenou Církev.

a) *Kdy a jak pozbyly platnosti Mojžíšské zákony?* Abychom na to mohli odpovědět, musíme si uvědomit, že v Mojžíšském zákonu byly vzájemně spojeny tři věci: Za první spiritualita, tj. věroučné a mravní normy, za druhé ceremonialita, tj. liturgické předpisy, které upravují bohoslužbu na svátky, a za třetí judicialita, tj. politické zákony, určující společenský život Židů jako národa. Věřoučné a mravní normy, většinou vyjadřující přírodní zákon, naprosto nebyly zrušeny, nýbrž zavazují i nás křesťany; Kristus je pouze rozmnožil a doplnil. Otázka zrušení platnosti se tedy vztahuje jen na liturgické a politické zákony; dále jim říkáme stručně «Zákon». Ten v zásadě ztratil svou závaznost v okamžiku smírné smrti Krista. Pius XII. říká výslovně: «Redemptoris morte Legi Veteri abolitae Novum Testamentum successit; tunc Lex Christi sancita est Jesu Christi sanguine. ... In cruce Lex Vetus mortua est, mox sepelienda et mortifera futura»¹⁷⁰ (Encykl. «Myst. corp.» AAS 205). Ve chvíli Ježíšovy smrti «opona chrámová se roztrhla ve dvě půle od vrchu až dolů» (Mt 27,51). To znamená konec synagogy a Starého zákona. «Smrtí Ježíše zemřel Izrael. Jeho odmítnutím je sám zavržen. To oni zbořili tento živoucí chrám. Ten mu byl ve třech dnech obnoven, avšak jeruzalémský chrám tím propadl zkáze. Proto se roztrhla opona před svatyní, jelikož Jeho smrtí je samotná svatyně prázdná» (R. Gutzwiller, «Jesus der Messias», Einsiedeln 1949, 323).

Všechno tedy směřuje k otázce: Bylo po Kristově smrti *dodržování* Zákona *ještě dovolené*? K tomu je zapotřebí držet se čtyř souvisejících úhlů pohledu.

1.) Dodržování Zákona může být chápáno jako příprava na *nadcházejícího* Krista. Takové smýšlení by se ovšem rovnalo popírání důstojnosti Mesiáše, a bylo by proto hříšné.

2.) Někdo by mohl Zákon zachovávat jako Boží ustanovení, nezbytné k *dosažení spásy*. I takové pojetí by bylo pro nové křesťany hříšné, protože by tím vlastně říkali, že Kristovy instituce k dosažení spásy jsou samy o sobě nepostačující. Proti takovému znevažování Kristova díla vystupoval energicky především svatý Pavel, zvláště v Listu Galatům.

3.) Mohly by se dodržovat jen některé zákonné předpisy, ne však jako nezbytné ke spáse, nýbrž jen kvůli důležitým *vnějším ohledům* a pouze pro *období přechodu*.

¹⁷⁰ Pozn. J. Rothkranz: Zde překlad pro nelatiníky: „Smrtí Spasitele následoval po odstraněném Starém zákonu Zákon nový; tehdy byl Kristův Zákon ustanoven krví Ježíše Krista... Na Kříži Starý zákon zemřel, aby byl krátce poté pohřben a budoucně byl (už jen) smrtonosný.“

To bylo pro první čas dovoleno. A v tomto smyslu se skutečně také první židokřesťané i apoštolové scházeli v chrámu se Židy a účastnili se jejich mnohých podniků, aby tak – jak se duchaplně vyjádřil sv. Augustin (Ep 82,16) – «již odumřelou synagogu čestně pohřbili», jak se slušelo vůči matce apoštolů a předchůdkyni Církve. Nicméně po rozšíření evangelia a zvláště po rozboření chrámu ani to nebylo dovoleno. (Srv. Dz 712).

4.) Podobně bylo v prvních časech také dovoleno dodržovat ten či onen předpis Zákona, který se hlavně vztahoval na *vnější disciplínu* a na *čistotu těla*, jako např. jisté stravovací předpisy. V tomto smyslu je třeba chápat předpis, uložený pohanokřesťanům na koncilu v Jeruzalémě, «zdržovat se věcí obětovaných modlám a od krve a udáveného a od smilství» (Sk 15,29).

b) Jak se, konkrétně viděno, Církev *od synagogy postupně stále více oddělovala*, nám nejlépe ukazují *Skutky apoštolské*, popisující vznik a růst mladé Církve.

Poprvé se to viditelně projevilo během svatodušních svátků. Petr se ve svém kázání (2,14-36) již postavil do protikladu k židovství poukazem na Krista jako Mesiáše, kterého Židé zavrhlí, ba ukřižovali. Tehdy se nechaly pokřtít tři tisíce lidí; v Jeruzalémě tedy již stála první křesťanská obec vedle synagogy.

Tito křesťané sice ještě chodili se do chrámu modlit (Sk 2,46), ale přesto se tam již cítili jako *samostatné religiózní společenství*. Okamžitě to ukazují následující slova: «přijímali pokrm». To znamená, že slavili eucharistii, svatou oběť a přijímání, tedy nový religiózní obřad s vlastní liturgií.

Již záhy také došlo ke *srážce s oficiální synagogou*. Petr uzdravil ochrnutého u vchodu do chrámu s dovoláváním se Ježíšova jména a v následném kázání v chrámu znovu označil Ježíše za Mesiáše, načež počet křesťanů vzrostl na pět tisíc (4,4). Poté byl Petr postaven před synedron a úředně vyslýchán o svém kázání a zázracích. Bylo mu zakázáno nadále kázat o Ježíši. Petr však neohroženě prohlásil, že se sluší poslouchat více Boha, než lidi (4,19).

Protože však apoštolové i nadále kázali, byli židovskou vrchností uvězněni, ale ještě první noci andělem zázračně osvobozeni (5,18 ad.). Poté byli zmrskáni, aniž by se tím nechali odradit a «dál každého dne ve chrámě i po domech učili a zvěštovali Krista Ježíše» (5,24).

Jak daleko již mezitím dospělo oddělení mezi křesťanstvím a židovstvím, ukazuje vystoupení diákona *Štěpána*. Nejprve mu bylo předhazováno – ovšem falešnými svědky –, že se rouhal Mojžíši i Bohu (6,11), ale on nepřestal mluvit proti chrámu a Zákonu (6,13). A jeho obhajovací řeč (7,1-53) skutečně ukázala, že chtěl osvobodit Židy od jejich úzkoprsého pojetí, považující pouze chrám a chrámovou službu za alfu a omegu religiozity. Proto se jim snažil z dějin národa ukázat její podmíněnost a relativní nedostatečnost; lid úmluvy existoval i dlouhou dobu bez chrámu. Totéž ukazoval Štěpán také o Zákonu, takže v jistém smyslu skutečně mluvil proti chrámu i Zákonu, a stal se tím předchůdcem Pavlovým. Možná byl Štěpán první, který ve-

řejně vystoupil proti synagoze a křesťanstvím zrušenému místu spásy. To se ovšem nemohlo stát hned prvního dne, protože nejdříve zde musela být silná křesťanská obec.

Štěpán se stal prvním mučedníkem. Zemřel za učení, že skrze Krista ztratila Stará úmluva platnost. Proto také propuklo dokonce všeobecné pronásledování křesťanů; stoupenci křesťanství byli vyhnáni z Jeruzaléma (8,1).

Zásada, že křesťan již není vázán židovským Zákonem, byla uvedena do praxe v Antiochii misionáři pohanů, Barnabášem a *Pavlem*. Přijímali do Církve pohany, aniž by se ti podrobovali obřízce a upisovali se Zákonu (11,20 ad.).

Ze strany judaizujících křesťanů se v Jeruzalémě proti tomu zdvihla opozice. Záležitost naléhala na autoritativní rozhodnutí apoštoly. Stalo se tak na *koncilu v Jeruzalémě* roku 49, jež má pro naši otázku největší význam. Petr schválil misijní praxi bez Zákona: «Proto já soudím, aby nebyli znepokojováni ti, kteří z pohanů se obracejí k Bohu» (15,19; také Ga 2,1 ad.). Tím bylo oddělení Církve a synagogy teoreticky i prakticky navždy uzavřeno.

*

Dodatek II

Neomylné učení florentského koncilu o Židovstvu

V papežem Evženem V. aprobovaném dekretu pro jakobity (v bule «Cantate Domino» ze 4. února 1442) se neomylně učí následující:¹⁷¹

«**Svatá římská Církev nezlomně věří, vyznává a učí**, že předpisy Starého zákona neboli mojžíšského Zákona, rozčleněné do obřadů, svěcení, obětí a svátostí, protože byly zavedeny k symbolickému znázornění něčeho budoucího, a přestože ve své době odpovídaly bohoslužbě, **po** jimi předznamenáním příchodu našeho Pána Ježíše Krista **ustaly** a [na jejich místě] **začaly svátosti Nového zákona**. [A také] že **smrtelně hřeší** každý, kdo i **po** utrpení [Krista] vkládá své naděje do [starozákonních] předpisů a podřizuje se jim, jako by byly nezbytné ke spáse, a víra v Krista by je bez nich nemohla zachránit. Nicméně [Církev] nepopírá, že ony předpisy [v období] od Kristova utrpení do [prvního] zvěstování evangelia mohly být dodržovány, i když se současně nikterak nevěřilo, že jsou ke spáse nezbytné. Církev však potvrzuje a zdůrazňuje, že po [prvním] zvěstování evangelia **již nemohou být dodržovány bez ztráty věčné spásy**. Tedy všichni, kdo **po** oné době ještě **dodržují obřizku, sabat i ostatní** [starozákonní] **předpisy**, jsou postaveni na pranýř jako vzdálení víře v Krista, a naprosto se nebudou podílet na věčné spáse, jestliže se od těch bludů neodvrátí.

(...)

Svatá římská Církev nezlomně věří, vyznává a zvěstuje, že **žádný** [z lidí], který se nenachází v katolické Církvi, a to nejen pohan, **nýbrž i Žid** nebo heretik či schismatic, se **nebude moci podílet na věčném životě**, nýbrž „vejde do ohně věčného“, „který je připraven ďáblu a jeho andělům“ [Mt 25,41], pokud se ještě před koncem svého života nepřimkl k Církvi...»

*

¹⁷¹ Pozn. autora: Vlastní, co možná nejdoslovnější překlad č. 712 resp. 714 z Heinrich Denzinger / Johannes B. Umberg, *Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 18.-20. vyd. Freiburg im Breisgau 1932; zvýrazněná místa doplněna.

Dodatek III

Učení svatého biskupa a církevního učitele Jana Zlatoústého o Židovstvu

Svatý Jan Chrysostomos (cca 354-407) je asi největším řeckým církevním Otcem. V letech 398 až 404 byl biskupem v Konstantinopoli a během té doby musel přihlížet, jak křesťané jeho biskupské město judaizují: Při židovských svátcích navštěvovali synagogy a postili se spolu se Židy. Tak špatné poměry jej přiměly pronést během několika málo týdnů řadu osmi kázání proti Židům, která se nám až na několik málo částí textů dochovala.

Originální řecký text byl překládán také do latiny. Francouzský světský kněz Jean-Paul Migne, iniciátor a vydavatel jedné z dodnes směrodatných, protože vědecky vzorných a v zásadě úplných sbírek textů všech církevních Otců, uvádí osm kázání v (jím samým s původním řeckým textem porovnaném a místy vylepšeném) překladu Davida Hoeschelie (1. kázání), velkého patrologa Frontona de Duc S.J. (2. a 3. kázání) a proslulého humanisty Erasma Rotterdamského (4.-8. kázání).¹⁷²

A protože světec, který si pro své nepřekonatelné řečnické umění ne nadarmo vysloužil přezdívku «Zlatoústý» (řecky «Chrysostomos»), ve své zbožné horlivosti občas od vlastního tématu odbíhá (což však sám zpravidla zjišťuje), nebylo by užitečné reprodukovat zde jeho kázání v úplnosti. Namísto toho uvádím přímo k tématu se vztahující pasáže z kázání 1-2 a 4-8 ve vlastním překladu z latiny. Obsah vypuštěných částí vždy vlastními slovy stručně shrnuji. Řečená shrnutí jsou v závorkách a kurzívě.¹⁷³

První kázání proti Židům

1. (Světec oznamuje, že svůj dosavadní cyklus kázání proti bludnému učení musí bohužel z daného důvodu přerušit: někteří věřící totiž byli napadeni zlou chorobou, kterou je třeba ze všeho nejdříve vyléčit.)

Co je to za chorobu? Nadcházejí opakované a početné svátky žalostných a špatných Židů, Nový rok, Svátek pod zelenou i pusty, a mnozí z našich řad, kteří říkají, že smýšlejí jako my, těmto svátkům přihlížejí nebo je dokonce spolu se Židy slaví a postí se. Tento špatný obyčej chci udržet stranou od Církve. Slova proti bludařům

¹⁷² Jean-Paul Migne (vyd.), *Patrologiae cursus completus... Series tertia, in qua prodeunt patres, doctores scriptoresque ecclesiae graecae a S. Barnaba usque ad Photium... Sancti Joannis Chrysostomi, Archiepiscopi Constantinopolitani, opera omnia. ... Tomus primus, Parisiis 1842*, Sl. 843-942.

¹⁷³ Protože jde o následný český překlad německého překladu latinského textu, a církevně schválený přímý překlad nebyl k dispozici, mohou se vyskytnout určité dílčí odchylky od původního znění; pozn. překl.

by ovšem mohla přijít i v nepravý čas, protože pokud nebudeme léčit již chorobou Židů zachvácené, když svátky se blíží a stojí za dveřmi; obávám se, že by možná někteří z nepřípadné zvyklosti a velké nevědomosti se účastnili na jejich zlu a my bychom nad tím dodatečně marně ztráceli slova. Jestli totiž, protože dnes nic neslyší, se s nimi postí, pak my, kdy je již hřích spáchán, nadarmo použijeme prostředků spásy. To všechno mne pobízí pospíšet si. Totéž přece činí i lékaři při naléhavých a nanejvýš akutních chorobách, že se totiž rozhodnou především léčit: náš boj je tomu předešlému naprosto podobný. A protože i zloba Židů je předešlému velice podobná, nelze popřít, že i náš boj je předešlému podobný. Vždyť s toutéž výtkou, kterou vznášejí Židé, přicházejí i jiní bludaři. Jakou to výtku však vznášejí (J 5,18)? Že Kristus Boha nazýval Otcem svým, čině se rovným Bohu. A totéž vytýkají i tito, ne snad přímo jako výtku, nýbrž spíše vyhlazují jeho řeči a výroky, i když nikoli rukou, nýbrž v myšlenkách a srdcích.

2. Nedivte se však, že jsem Židy nazval špatnými. Jsou totiž vpravdě žalostní a špatní, protože pohrdají tolika nebem jim danými dobry a opovrhli tak mnoha jim věnovanými dobrými skutky, kterých se zmocnili jiní. Vyšlo jim slunce spravedlnosti, ale protože jeho paprsky odmítli, dřepějí v temnotě. Naproti tomu my, kteří jsme z nich vyrostli, přivolali jsme k sobě světlo a jsme osvobozeni z temna bludu. Oni byli oddenkem svatého kořene, jsou však odlomeni (Ř 11,16-17). My jsme neměli na kořeni podíl, a přesto jsme přinesli zbožnost. Oni od počátku četli proroky, ale pak jimi zvěstovaného přibili na kříž; naproti tomu my, kteří jsme nic nevěděli o svatých Písmech, jsme Jej vzývali. Židé jsou špatní i ubozí proto, že opovrhli jim seslaným dobrem, přičemž jiní je o ně připravili a přijali je pro sebe. A tak zatímco oni byli povoláni na místo dítek, upadli na úroveň psů. My však, kteří jsme byli psy, jsme Boží milostí dokázali odložit psí přirozenost a povznesli jsme se do důstojnosti dítek. Z čeho to vyplývá? «Není dobré», říká Kristus Kananejským, «brát chléb dětem a házet psíkům» (Mt 15,26), přičemž první nazývá dětmi, druhé pak, pocházející z pohanů, nazývá psíky. Přesto viz, jak se řád obrátil, a oni se stali psíky, my však dítkami. «Chraňte se těch psů», říká o nich svatý Pavel, «chraňte se těch špatných dělníků, chraňte se té odřízky» (F 3,2-3). Vidiš, jak se z dřívějších dítek stali psi? Chceš také uznat, že my jsme se z psů stali dítkami? «Kdokoli však ho přijali», je řečeno, «dal jim moc státi se dítkami Božími» (J 1,12). Není nic špatnějšího a žalostnějšího, než ti, kteří vždy a všude vystupují proti své spáse. Když totiž měli dodržovat Zákon, šlapali po něm: Poté, co od nynějška Zákon ustal, tvrdošíjně se jej namáhají plnit. Co může být ubožejšího než ti, kteří hněvají Boha nejen porušováním, nýbrž i následováním Zákona? Proto je psáno: «Tvrdošíjní a neobřezaní srdcem i ušima, vy se vždycky Duchu svatému protivíte» (Sk 7,51) tím, že Zákon nejen porušujete, ale také jej v nepravý čas chcete dodržovat. Pán je výstižně nazval tvrdošíjnými: Nesnesli totiž vzít na sebe Kristovo jho, přestože bylo lehké a sladké. «Učte se ode mne», říká, «neboť jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké» (Mt 11,

29-30). Oni je však přesto nesnesli pro svou tvrdošijnost; nejenže je nepřijali, nýbrž je svrhli a zlámali. «Dávno (již) zlámala jsi jho mé, jak je psáno, «roztrhla jsi svazky mé a řeklas: „Nebudu sloužiti“» (Jr 2,20; viz také 5,5; rovněž Ž 2,3). Nejsou to slova svatého Pavla, nýbrž to volá prorok o jhu a okovech jako o znamení panování. Vždyť Židé opovrhli královstvím Kristovým slovy: «Nemáme krále, leč jen císaře» (J 19,15). Ty jsi jho rozbil a okovy zlámal, sám ses vyvrhl z nebeského království a podrobil se lidské moci. Rád bych, abys spolu se mnou posoudil, čím se vyznačuje jejich nevázaný duch. Není totiž řečeno «ty jsi jho svrhl», nýbrž «rozbil», jho, které je břemenem divokého, trkavého zvířete, jež nesnese žádné otěže a vzpírá se příkazům. Přesto; odkud se bere taková tvrdohlavost? Z opojení a opilství. Kdo že to říká? Sám Mojžíš. «By pil krev hroznů, ohnivé víno» (Dt 32,15) Tak jako je divoké zvíře, nažrané hojným krmením, tím vzpurnější a nezkrotnější a nechce nést jho ani otěže, tak se i židovský národ, opilstvím a obžerstvím ponoukán k nejhorší zlobě, stal bujným a nechce akceptovat ani Kristovo jho, ani táhnout pluh jeho učení. Ostatně to naznačil i jiný prorok slovy: «Neboť jako zbujná kráva uchýlil se Israel» (Oz 4,16). A znovu další prorok je nazývá «býčkem prve nezkroceným» (Jeremiáš 31,18). Taková divoká, k práci nepoužitelná zvířata jsou dobrá jen na porážku. Což se jim také stalo; protože se sami stali k práci nepoužitelnými, byli určeni na porážku. Proto také Kristus pravil: «Ale ty nepřátele mé, kteří nechtějí, abych kraloval nad nimi, přiveďte sem a usmrťte je přede mnou» (L 19,27). Tehdy ses měl, Žide, postit, když ti opilství přineslo zlo, když ti opojení zrodilo zlobu, ne však nyní. Teď je totiž tvé postění nevčasné a opovržení hodné. Podle koho? Podle Izajáše, který hlasitě volá: «Ejhle, k svárům a svádám postíte se, abyste tepali pěstí nešlechetně. Nepostěte se jako až do dne tohoto, aby slyšen byl na výsostech křik váš.» A proč asi? «Je to půst takový, jaký mně se líbí, aby ten den (totiž) člověk se umrtvoval?» (Iz 58,4-5). Když však byl tvůj půst Pánu ohavností, když jsi tepal pěstí nešlechetně své vlastní bratry, jak by ses mu mohl líbit i poté, co jsi Jej samého zabil?

Kdysi se postili kvůli soudním a vojenským sporům, nyní z rozpustilosti a krajní nezvládnutelnosti, protože bosí tančí na tržištích; sice pod záminkou půstu, ale na způsob opilců. Povšimni si, jak přikazuje prorok postit se: «Naříd'te svatý půst, shromážděte všechny obyvatele do domu Boha svého a volejte k Hospodinu» (Jl 1, 14). Naproti tomu oni svolávají zástupy smyslných mužů a ohavné houfy nečistých žen. Celé divadlo včetně hereček láká je do synagogy, protože mezi divadlem a jejich synagogou není žádný rozdíl. Ano, již sám vím, že jsou tací, kteří mi budou předhazovat smělost, protože popírám, že by mezi divadlem a synagogou byl nějaký rozdíl; já však přesto kárám jejich opovážlivost, že nesmýšlejí tak, jako já. Odsud'te mne, mluvím-li sám ze sebe; mluvím-li však slova proroků, potom se zde řečeným souhlaste!

3. Víím, že mnozí Židé považují své dnešní rituály za ctíhodné, a právě to mne vede k tomu, abych tak zhoubné mínění vyplel až do kořene. Popřel jsem, že by synagoga měla v něčem přednost před divadlem. Uvedu svědectví proroků, protože Židé nejsou hodnověrnější, než proroci. Co tedy prorok říká? «Poskvrnilas zemi smilstvy a zločiny svými» (Jr 3,3). Místo, kde se děvky nabízejí, je však bordel! Ano, nejen bordelem a divadlem je synagoga, nýbrž i skrýší lupičskou a brlohem divoké zvěře. Vždyť je řečeno: «Zdali tedy pokládáte za peleš lotrovskou dům tento, který má mé jméno?» (tamtéž, 7,11): tedy nejen obyčejné, nýbrž nečisté bestie. A dále: «Opustil jsem dům svůj, zanechal dědictví své, dal jsem miláčka své duše do rukou nepřátel jejich» (tamtéž, 12,7). Pokud je však opustil Bůh, jaká jim potom zůstává naděje na spásu? Jestliže je Bůh opustil, stalo se to místo obydlím démonů. Oni ovšem tvrdějí, že také vzývají Boha. S tím však nemůžeme souhlasit: žádný Žid nevzývá Boha! A kdo že to řekl? Syn Boží. «Neznáte ani mne, ani Otce mého; kdybyste znali mne, znali byste i Otce mého» (J 8,19). Jaké svědectví bych měl uvést, které by bylo ještě věrohodnější, než je toto?

Jestliže neznají Otce, Syna ukřižovali a přispění Ducha Svatého odmítli, kdo by se pak neodvážil potvrdit, že ona místa jsou sídlem démonů? Tam není vzýván Bůh, nýbrž jsou nadále jen místy modloslužby. A přesto tak mnozí stále na nich [synagogách] lpějí, jako by to byla svatá místa.

(Poté světec vypráví o křesťanovi ze svého biskupského města, který svou dceru nechal přísahat v synagoze, protože mu Židé namluvili, že tím má přísaha větší závažnost. Dotyčného muže důrazně pokáral a naléhavě věřící upomenul, aby každého bratrsky varovali, jestliže jej uvidí judaizovat.) Židé vás straší jako malé děti, a vy to nepozorujete. Tak jako se malé děti lekají směšných masek, které samy o sobě nejsou ničím hrozným, nýbrž tak jen prostým dětským myslím připadají, stejně tak svými maskami Židé děsí nezkušené křesťany. Co by totiž mělo pro vás být děsivého na tom, co je v zásadě směšné a vlastní jen zavrženým lidem?

4. Naše [kostely] nejsou takové, nýbrž skutečně bázeň vzbuzující a plné tajemství. Kde totiž pobývá Bůh, mající moc nad životem i smrtí, takové místo vyvolává úctu (Mt 10,28). Je to místo, kde se ustavičně káže o věčných trestech, o pláči a skřípění zubů, o nejhlubší temnotě (tamtéž 22,13). Naproti tomu se Židům o tom všem ani nesní, oddávají se přece jen břichu, dychtí po pozemských dobrech a ve své nevázanosti a požitkářství nejsou lepší než vepři a kozli. Znají jenom to jediné: uspokojit žaludek, opít se a oddávat tanci. To že je důležité a bohabojnost vyvolávající? Kdo by něco takového říkal? Je to, jako by potupným znamením opatření otroci, kteří uprchli z domu svého pána, chtěli nahnat hrůzu těm, kdož mají čest a požívají svobody? Tak tomu rozhodně a naprosto není. Když totiž vykřičené krčmy absolutně nejsou důstojnější než královské dvory, jak by potom nemohla být libovolná synagoga méně ctíhodná než hostinec? Není přece jen sídlem lupičů a šenkýřů, nýbrž i démonů. A to nejen synagoga, ale i duše samotných Židů, jak se poku-

sím prokázat na konci svého kázání. Proto vás nabádám mít všechno zde řečené na paměti. Mluvím totiž nyní ne pro slávu nebo potlesk, ale pro uzdravení vašich duší. Jaká výmluva vám však ještě zůstane, jestliže někteří [z vás] onemocní mezi tolika lékaři?

(Svatý biskup znovu varuje před lhostejným přehlížením judaizování spolukřesťanů. Všichni se bezpodmínečně musejí považovat za lékaře «trpících judaizací» a snažit se je vyléčit.) Vždyť ten, kdo vědomě zamlčuje a skrývá provinění druhého, jej tím jen podněcuje k ještě větší bezstarostnosti a dodává mu sebevědomí v jeho počínání.

5. Vraťme se zpět k chorým. Uvažte tedy, s kým se stýkali a s kým se nyní postí: s těmi, kteří křičeli «ukřižován buď» a říkali «krev jeho na nás i naše děti» (Mt 27,23.25). A protože se provinili touhou po (tyranské) samovládě, odvážíš se je vyhledávat a stýkat se s nimi? Tomu nevěřím! Nebylo by absurdní pěstovat společenství s těmi, kteří samotného Boha potupili, a jako vyznavač Ukřižovaného slavit spolu s těmi, kdož Ho přibili na kříž? To už není jen pouhé bláznovství, nýbrž krajní šílenství. Protože však některým také synagoga připadá jako ctihodné místo, musí být nezbytně řečeno něco i proti těmto lidem. Jak můžete ctít místo, kterým je třeba opovrhovat, ošklivit si je a držet se od něj co nejdále? Je tam uložen Zákon, říkáš, i prorocké knihy. No a? Dodávají snad takové knihy posvátnosti tomu místu, kde jsou? Posvátnost? V žádném případě! Nenávídím synagogu a opovrhují jí dokonce tím více právě proto, že Židé sice proroky měli, ale nevěřili jim; protože svatá Písma sice četli, ale přesto jejich svědectví nepřijali, což dělají jen mimořádně nespravedliví lidé. Pověz mi: Kdybys viděl nějakého ctihodného, vynikajícího a proslulého muže odvlékat do vykřičené krčmy nebo doupěte loupežníků, urážet jej tam a surově bít, připadala by ti taková krčma nebo doupě jako obdivuhodné místo jen proto, že v ní ten vynikající a velký muž pobýval a ostudně se s ním zacházelo? Tomu nevěřím! Naopak bys takové místo tím více nenáviděl a ošklivil si je. Ale přesně tak se musí soudit o synagoze. Vždyť oni si tam vnesli proroky i Mojžíše ne proto, aby je měli v úctě, nýbrž aby s nimi tak potupně a hanebně zacházeli. Protože totiž popírají, že Mojžíš a proroci Krista znali a něco o jeho příchodu věděli, jakou ještě větší potupu by mohli způsobit oněm světcům, než je obvinít, že jejich Pána neznali, a tvrdit, že jsou kumpány jejich zloby? Proto si ošklivme jak je [Židy] samotné, tak i jejich synagogy, a to tím spíše, že se tam proti oněm světcům tolik běsní. Ale proč mluvím o knihách a místech? V časech pronásledování drželi katani těla mučedníků, rvali je a bičovali důtkami. Jsou snad jejich ruce posvátné proto, že jimi drželi těla mučedníků? Nic není pravdou méně, než to! Ruce, které se dotýkaly těl mučedníků, zůstávají ničemné právě proto, že je tak bezbožně svíraly. A proč ti, kteří s Písmy Pána nakládali neméně hanebně než katani s těly mučedníků, by měli být proto hodni úcty? Nebylo by to doslova zvrácené? Je-li nám nepřijatelné mít za ctihodné ty, kdo drželi těla světců, tím méně pak za ně můžeme považovat ruce,

kteře držely bez víry čtená Písma bez sebemenšího užitku pro čtenáře! Právě okolnost držení knih k takovým účelům [tj. nevěře] je tím horší hanebnost. Židé by se nedopustili tak velkého zločinu, kdyby se byli obešli bez spisů proroků; nebyli by tak nečistí a nesvatí, kdyby svaté knihy vůbec nečetli. Takto však pro ně není žádné shovívavosti, protože měli zvěstovatele pravdy, ale oni se jim i pravdě nepřátelsky protivili. Jsou tedy tím více nesvatí a nečistí, že měli proroky, a jednali s nimi tak nenávistně. Proto vás upomínám odejít od nich a vzdalovat se jejich shromáždění. Slabším bratřím nevzniká [ze styku se Židy] právě nepatrná újma, a jim [Židům] se tím neméně nabízí důvod k domýšlivosti. Vždyť když Židé vidějí, že vy, kteří vzýváte jimi ukřižovaného Krista, k nim přesto chodíte, jak by se neměli domnívat, že veškeré jejich konání je správné a dobré, a naproti tomu naše zcela bezcenné? «Nebot' uzří-li někdo tebe», říká apoštol, «jenž máš to „poznání“, stolovati ve chrámě modlářském, zdaliž svědomí jeho, jsouc mdlé, nebude „vzděláno“ k tomu, aby jedl věci obětované modlám» (1 K 8,10)? A já pravím: Když někdo tebe, který máš poznání, vidí jít do synagogy přihlížet [novoročnímu] vytrubování, nebude pak jeho slabé svědomí sváděno k obdivování židovských religiálních obřadů? Kdo padne, není trestán jenom za samotný pád, nýbrž navíc za to, že přivedl k pádu i další stejně tak, jako přímý bude korunován nejen za svou ctnost, ale také za to, že tím druhé pobídl k následování. Vzdalujte se proto jejich shromáždění a míst. Necht' také nikdo nectí synagogy pro samotné knihy, nýbrž si je má naopak právě proto ošklivit. Vždyť jsou tam svatí drženi v necti, protože Židé odmítají uvěřit jejich slovům.

6. Abyste sami poznali, že knihy místu nepřinášejí svatost, ale samy jsou naopak znečišťovány mravy těch, kteří se tam scházejí, budu vám vyprávět starý příběh. Když Ptolemaos Philadelphus sbíral odevšad knihy a dozvěděl se, že u Židů jsou spisy, pojednávající o Bohu i o nejlepší státní formě, nechal přivést z Judeje muže, postaral se o přeložení spisů do řečtiny a dal je uložit v Serapionově chrámu. Byl totiž Řek a překlady prorockých knih se na onom místě uchovaly až dodnes. Je tedy Serapionův chrám kvůli řečeným knihám svatý? To rozhodně ne! Naproti tomu knihy jako takové mají svou svatost, kterou však neudělují místu pro nečistotu těch, jež se tam scházejí. Totéž platí pro synagogu. I když se tam nenachází žádná modla, přesto na tom místě pobývají démoni. Neříkám to pouze o zdejší synagoze, nýbrž také o synagoze v Daphne, která je jmenovitě nazývána ještě hlubším pekelným jícnem, totiž tzv. Matronou [pohanskou bohyní]. Slyšel jsem, že tam chodí mnoho věřících, a nocují tam. Takové ovšem nemohu nazývat věřícími! V mých očích je chrám Matrony stejně tak nečistý, jako Apollův. Kdyby mne však někdo chtěl nařknout z opovážlivosti, obviním jej naopak já z nejhoršího bláznovství, protože si říkám: Není snad místo, kde pobývají démoni, místem bezbožnosti, i když tam nestojí socha modly? Kde se scházejí vrazi Krista, kde je kříž zavrhován a Bůh urážen, kde neznají Otce, a Syn je hanoben, kde je odmítána milost Ducha svatého a kde dokonce sídlí démoni, jak by to místo nebylo hrozným zlem? Vždyť je tam zcela

otevřeně dávána najevo bezbožnost, která však zdravým rozumem obdařené jen tak snadno nenaláká a neoklame. Protože však Židé tvrdějí, že vzývají Boha a oškliví si modly, že mají a ctí proroky, chystají takovými slovy vnadidlo a lapají na ně prosté, nerozumné a neopatrné. Proto je sice bezbožnost Židů stejná jako u Řeků, jen si ti první pomáhají mnohem zhoubnějším podvodem. Vždyť i oni mají neviditelný oltář podvodu, na němž neporážejí ovce a telata, nýbrž lidské duše. A proto si pamatuj: Pokud tě židovské obyčeje podněcují k uctívání, co máš potom s námi ještě společného? Vždyť jsou-li takoví Židé úctyhodní a velcí, pak musejí být našinci falešní, anebo jsou-li tito opravdoví – a to také skutečně jsou! –, musejí být oni [Židé] plní klamu. Nemluvím o Božích prorocích [Starého zákona], protože ta mne takřka přivedla do ruky Kristovy, nýbrž o jejich dnešní bezbožnosti a zběsilosti... Přesto však [pokročilý] čas vyžaduje, abych vám ukázal, že démoni nepobývají jenom na onom místě [synagogy], nýbrž i v duších samotných Židů. «Když pak duch nečistý vyjde od člověka», říká Kristus, «chodí po místech bezvodých, hledaje odpočínutí, a nenalézá. I řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ A přijde, nalezne jej prázdný, vymetený a ozdobený. Tu jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, nežli je sám, a vejdouce přebývají tam. I stávají se poslední věci člověka toho horšími, než byly první. Tak bude i tomuto pokolení špatnému» (Mt 12,43-45; L 11, 24.26).

Nahlížíš tedy, že v jejich duších sídlí démoni, horší než dřívější? A to [konstatovat] není urážka. Tehdy totiž hřešili proti prorokům, nyní však zle nakládají se samotným Pánem proroků. Řekni tedy, zda se skutečně nemáte štítit scházet se na stejném místě s démonickými lidmi, kteří [v sobě] mají tolik nečistých duchů a jsou od dětství vychovávaní k zabíjení a vraždění. Je snad vhodné přijímat jejich pozdravy a bez dalšího se s nimi bavit, nebo naopak se jich štítit jako náказы a choroby celého světa? Jakého zločinu se nedopustili? Nemají snad početná a podrobná kázání všech proroků za téma jejich obžalobu? Jaké tragédie, jaký vzor zloby a zuřivosti neukázali svými potají spáchanými vraždami? Obětovali své syny a dcery duchům zlým (Ž 105,37), odvrhli svou přirozenost, zapomněli na porodní bolesti, pošlapali výchovu dětí, radikálně převrátili pokrevní svazky a stali se nelidštějšími než jakékoli divoké zvíře. Vždyť divoká zvířata často i proti pudu sebezáchovy obětují vlastní život na záchranu svých mláďat; naproti tomu oni bez potřeby vlastnoručně porážejí jako dobytek své novorozence kvůli uctívání zlých démonů, nepřátel našeho života. Co nás má v jejich počínání víc děsit: Bezbožnost nebo krutost jejich nelidskosti? Že zabíjejí své děti, nebo že obětují démonům? Nepřekonává snad jejich bezbřehá nevázanost i tu největší nespoutanost divokých zvířat? Slyš, co říká prorok o jejich bezměrné bezuzdnosti: «Jsou jako koně bujní, jako hřebci; každý řehtá po ženě bližního svého» (Jr 5,8). Neříká jen: «každý dychtí po ženě bližního», nýbrž jasně mluví o zvířecí žádostivosti.

7. Co jiného vám mám ještě zmínit? Loupež, lakotu, zradu na chudých, krádeže nebo podvodnické triky? Na vypočítání toho všeho by mi nestačil ani celý den. Ale jejich svátky, říkáš, mají v sobě cosi závažného a velkého; nicméně se také jasně ukázaly jako nečisté. Slyš proroky, ne, slyš samotného Boha, jak silně si je oškliví: «Nenávidím a zavrhuji slavnosti vaše, nemohu cítit shromáždění vaše» (Am 5,21). Bůh si je oškliví, a ty se jich účastníš! Neříká jen «ty nebo ony svátky», nýbrž vůbec všechny. Chceš poznat, že si Bůh oškliví i bohoslužby s bubny, citerami, zpěvníky i ostatními nástroji? «Obětujete-li mi zápalné a suché oběti své», praví, «nepřijímám (jich), aniž shlédám na oběti díky z krmenců vašich» (tamtéž 5,22). «Nepřijímám vašich obětí a slavností», praví Bůh – a ty tam jdeš naslouchat pozounům? Nejsou však takové oběti Bohu ohavné? «Nenoste již obětí nicotných; kouř jest mi odporný; nových měsíců, sobot a jiných slavností nesnesu; bezbožná jsou shromáždění vaše» (Iz 1,13). Kadidlo je ohavnost – a samo místo není ohavností? A kdy bylo ohavností? Ještě před spácháním nejhroznějšího zločinu, ještě před křížem, ještě před zavražděním Krista bylo ohavností! Jak potom tím spíše ne dnes? A přece, co je libě vonící kadidlo? Přesto Bůh nehledí na materii oběti, nýbrž na duchovní postoj obětujících, a podle něj oceňuje obětní dary. Povšiml si Ábelových obětí, ale viděl Kaina, a odvrátil se od jeho obětí. «Také Abel obětoval, a to nejuťnější části prvorozců svého stáda», je psáno, «i shlédl Hospodin na Abela a na jeho dary, na Kaina však a na jeho dary neshlédl» (Gn 4,5). Noe obětoval Bohu ovce, telata a ptáky: «Hospodin čichaje příjemnou vůni...», praví Písmo (tamtéž 8,21), což znamená, že jeho obětiny přijal. Bůh se totiž neřídí nosem, nýbrž je netělesné, duchovní božstvo. Přesto však to, co stoupá z oltáře, je dým a tučné páry spalovaných těl, a není žádný jiný tak odporný zápach! Z toho poznáváš, že Bůh přijímá nebo odmítá oběť podle duchovního stavu obětujícího; tučné páry nazývá libou vůní, naproti tomu kadidlo ohavností, protože duch obětujících byl naplněn zápachem. ... Nevidíš snad z toho, že samotný chrám s obětinami, hudebními nástroji, honosnými slavnostmi i vykuřovadly se Bohu nelíbí *právě pro ty*, kdo do chrámu vstupují? Nejzřetelněji to ukázal tím, že chrám nejdříve vydal do rukou barbarů a poté jej dokonce zcela zničil. Přesto již před jeho zkázou zvolal skrze proroky: «Nespoléhejte na slova klamná, říkájce: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův je to!“» (Jr 7,4). Neposvěcuje chrám ty, říká, kdo do něj vstupují, nýbrž oni jej posvěcují. A jestliže již tehdy chrám nic neprospíval, přestože tam byli cherubové i archa úmluvy, tím méně mohl prospět poté, co všechno to již tam nebylo a Bůh si je [Židy] naprosto zošklivil. Ano, to je dokonce ještě závažnější důvod pro takové zhnusení. Jakým šílenstvím, jakou pošetilostí by tedy bylo mít za společníky slavnosti takové, jejichž ostuda je všeobecně známá, kteří Boha vydali na pospas a podráždili jej k hněvu! Kdyby někdo zabil tvého syna, pověz mi, snesl bys třeba jen pouhý pohled na něj? Naslouchal bys mu, kdyby tě oslovil? Neprehl bys před ním jako před zavrženým démonem, jako před samotným d'áblem? Židé zabili Syna tvé-

ho Boha, a ty se odvažuješ spolu s nimi vstupovat na totéž místo? A přestože ten Zabítý tě tak poctil, že z tebe učinil bratra a spoludědice, ty Jej za to ještě tak hanobíš tím, že jeho vrahy, kteří Ho přibili na kříž, uctíváš a ceníš si jich, spěcháš na jejich nesvatá místa, vstupuješ do jejich nečistých síní a bereš účast na tabuli démonů! K tomu, abych tak nazýval pusty Židů, mne přiměla vražda, které se dopustili na Bohu. Vždyť jak bych neměl říkat, že uctívají demony ti, kteří ustavičně činí to, co je Bohu odporné? (*Svatý církevní učitel pak důkladně vyvrací mylný názor mnoha pošetilých křesťanských judaizátorů své doby, že totiž účast na židovských svátcích resp. že přenocování v synagoze dokáže léčit tělesné choroby.*)

8. (*Na závěr jsou posluchači znovu naléhavě napomínáni, aby své judaizující bratry bezpodmínečně kárali, a pokud je to jen trochu možné, se je snažili obrátit, aby nebyli na věky ztraceni!*) Nebuďte proto nedbalí a pohodlní; naopak jak ženy, tak muže, otroky, svobodníky i děti máte co nejhorlivěji nutit a jednoho každého, zasaženého touto chorobou, nechat přijít v co největším počtu k příštím kázání, aby se vám za to dostalo chvály od nás, ale především bohaté a nevýslovné odměny od Boha, která nekonečně převyšuje vaši vynaloženou námahu... Nechť se jí nám všem dostane skrze dobrotivost a milost Pána našeho Ježíše Krista, Otce i Ducha Svatého, nyní i na věky. Amen.

Druhé kázání proti Židům

1. Již je za dveřmi neoprávněná a nečistá postní doba Židů. Nepodivujte se však, že jsem ji nazval nečistou: co se totiž děje proti Boží vůli, je krajně nečisté. Jejich neoprávněný půst tedy za pět dní začne, a já jsem vás již před deseti nebo více dny v kázání napomínal ve snaze upevnit vaše bratry ve víře. (*Světce se znovu ospravedlňuje za své předběžné varování: chce hrozící chorobě raději zavčas předejít, než se ji po jejím propuknutí namáhavě snažit vyléčit. Jeho posluchači by měli na způsob lovců a rybářů usilovat o polapení co možná nejvíce ohrožených bratří a přivést je na příští kázání.*) Rozprostírejte tedy síť víry, obkličme je kruhem jako lovečtí psi, nadhánějme je všude k zákonům Církve a jednejme jako nejlepší lovec lidí, svatý Pavel, volající: «Hle, já Pavel pravím vám: Budete-li se obřezávat, Kristus vám nic neprospěje» (Ga 5,2). Vždyť i mnohá v lese obeznaná zvířata, skrývající se v houštinách, poděšeně vyskočí, jakmile zaslechnou hlasy lovců, a často jsou i pouhým strachem z jejich volání nechtě zahrnuta do léčky. Vím velmi dobře, že přesně tak i vaši bratři, kteří se skrývají v židovství jako v křoví, jakmile zaslechnou Pavlův hlas, vběhnou do sítě spásy a vyvarují se tak všech židovských bludů. Vždyť to není Pavel, kdo mluví, nýbrž Kristus, hýbající jeho duší. A proto když jej slyšíš mluvit a volat: «Hle, já Pavel pravím vám: Budete-li se obřezávat, Kristus vám nic neprospěje», pak to nepokládej jen za Pavlova slova, nýbrž za učení Kristovo, od něhož byl Pavel niterně poučen.

Možná někdo řekne: Je obřízka skutečně tak velká újma, že maří veškerou Kristovu spásu? Ano, je tomu tak. Obřízka je velkou újmou, ne ovšem pro svou vlastní povahu, nýbrž kvůli špatnosti [těch, kteří ji stále ještě praktikují]. Byla doba, kdy Zákon byl prospěšný a nezbytný; nyní však přestal a je neužitečný. Pokud si jej tedy v nevhodnou dobu osvojuješ, stává se ti Kristův dar marným a bez užitku. Vždyť byl-li někdo dopaden při cizoložství a [jiném] zločinu, sedí ve vězení, má s ním již být zahájen proces a musí počítat s odsouzením, když tu náhle přijde list od krále, jímž se všichni vězni bez dalšího propouštějí, pak náš provinilec, který se z dobra královského daru netěší, by se měl raději sám postavit před soud, přijmout trest a nadále již nikdy neužívat takového dobrodiní. A protože sám podléhá soudu a trestu, dobrovolně se tím připravil o králův dar; a tak se stalo Židům. Vždyť viz: celá lidská přirozenost byla usvědčena z nejohavnějších zločinů. Jest psáno: «všichni zhřešili» (Ř 3,23) a byli za to zavřeni jako do vězení. Již nadcházelo jejich odsouzení soudcem; tu přišel z nebe list krále, ba dokonce přišel sám král, a bez jakéhokoli vyšetřování a ospravedlňování všechny vysvobodil z pout hříchu.

2. Tedy všem, kteří sem přicházejí, se dostane daru a budou milostí zachráněni. Ti však, kteří se chtějí ospravedlnit Zákonem, jsou z řečené milosti vyloučeni. Nemohou totiž profitovat z královského dobra ti, kteří se snaží dosáhnout spásy vlastními silami, jelikož veškeré tělo není skutky Zákona ospravedlněno. Proto je řečeno: «Budete-li se obřezávati, Kristus vám nic neprospěje» (Ga 5,2). Vždyť ten, kdo chce být zachráněn ze skutků Zákona, nemá s milostí nic společného. Naznačuje to i sám svatý Pavel, když říká: «Jestliže však z milosti, (tedy) ne již ze skutků; sic milost nebyla by již milostí» (Ř 11,6). A poznovu: «Neboť nabývá-li se spravedlnosti skrze Zákon, tedy Kristus zemřel nadarmo» (Ga 2,21). A ještě jednou: «... kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně, vypadli jste z milosti» (Ga 5,4). Odumřel jsi Zákonu, zemřel ti; již nadále nepodléháš jeho nezbytnosti – proč potom usiluješ přidělovat si marné a bezdůvodné těžkosti? Ale z jakého důvodu Pavel na tomto místě vložil své jméno, a prostě neřekl: „Hle, pravím vám“? Chtěl jim připomenout onu horlivost, kterou vůči židovství sám projevoval. Vždyť kdybych byl z pohanů a o židovských věcech bych neměl ani tušení, říká Pavel, mohl by někdo namítnout, že jen proto, že jsem nebyl zasvěcen do tajemství onoho náboženství a nepoznal jsem sílu obřízky, jsem je oddělil od obřadů a učení Církve. Proto tam Pavel vložil své jméno, aby jim připomněl, co všechno kvůli Zákonu vykonal, takřka jako by chtěl říci: Ne z nenávisti k obřízce to činím, nýbrž z uznání pravdy. Já Pavel, říkám vám, ten Pavel, který byl osmý den obřezán a je sám izraelitského rodu, Hebrejec z Hebrejců, z kmene Benjamin, co do zákona farizej (srv. F 3,5), co do horlivosti pronásledovatel církve Boží, jsem vnikal do domů a muže i ženy jsem odvlékal do vězení: Tím vším se i zabeďněný může přesvědčit, že jsem nic nedělal z nějaké nenávisti nebo z neznalosti židovských věcí, nýbrž z poznání Ježíše Krista. «A opět osvědčuji každému člověku», říká Pavel, «který se obřezává, že jest povinen naplniti celý zákon» (Ga

5,3)... Proč neřekl „prohlašuji“, „přikazuji“, „říkám“, nýbrž „osvědčuji“? Aby nám tím slovem připomněl budoucí soud. Kde jsou totiž svědci, tam je i soud a rozsudek. Burcuje tedy posluchače tím, že jim osvěžuje vzpomínku na královský trůn a současně ukazuje, že jim tato slova mají sloužit jako svědci v onen budoucí den, kdy každý z nás bude skládat účty z toho, co učinil, mluvil i slyšel. Tehdy mu naslouchali Galaté; kéž by nyní naslouchali i ti, kteří trpí chorobou Galatů, a zvláště když zde nyní nejsou přítomni. Ti by skrze vás měli volat Pavla a slyšet jej říkat: «Osvědčuji každému člověku, který se obřezává, že jest povinen naplnit celý zákon».

Neříkej mi, že obřízka je pouze příkaz: vždyť tento příkaz ti ukládá současně i celé jeho Zákona. Jestliže se tedy zčásti podřizuješ nadvládě Zákona, musíš nezbytně uposlechnout i v ostatních věcech vůle prikazujícího. Pokud ji však neplníš, je zcela nevyhnutelné, že budeš potrestán a přivoláš na sebe prokletí. A jako vrahci, který upadl do pasti, stačí uvíznout jen jedním drápkem a je chycen celý, pak stejně tak ti, kteří plní třeba jen jediný příkaz Zákona, obřízku nebo půst, tím jediným příkazem předávají Zákonu veškerou moc nad sebou a nemohou mu uniknout, pokud jej chtějí třeba jen částečně poslouchat. To vám neříkám proto, abych Zákon obviňoval – toho jsem dalek! –, nýbrž z toho důvodu, abych vám v jasném světle ukázal přebohaté poklady milosti Kristovy. Zákon totiž nestojí proti Kristu: jak by to bylo možné, vždyť byl přece dán jím samým a On sám nás jako učitel k němu přivedl? Ne, to kvůli v nepravý čas přicházejícím snahám těch, kteří jej podle určení neužívali, jsme nyní nuceni říkat toto všechno. Jsou to totiž oni, kdo dělají Zákonu hanbu tím, že se již jednou rozhodli od něj odpoutat a přistoupit ke Kristu, ale pak se poznovu k Zákonu vrátili. Také já vyznávám a nikdy jsem nepopíral, že se Zákon kdysi velice zasloužil o náš charakter. Avšak ty, který jsi v nesprávný čas jeho stoupencem, nepřipouštíš, aby se projevila velikost jeho prospěchu. Tak jako je obvykle největší chválou učitele, když mladý muž, kterého on dříve vedl, již nadále nepotřebuje jeho péči a dozor, protože sám pokročil v ctnostech, tak bude i Zákonu největší chválou, když jeho pomoci již dávno nepotřebujeme. Vždyť právě Zákonem se naše duše staly schopné přijetí vznešenějšího učení. Proto také ten, kdo na Zákonu stále ještě lpí a nedokáže vidět nic většího, než [v něm] stojí psáno, z toho nemůže mít žádný velký užitek. Já však poté, co jsem se jej vzdal a pozdvihl se k vznešenějšímu učení Kristovu, mohu Zákon chválit za to, že mi umožnil překonat chatrnosti toho, co v něm stojí psáno, a [tak] se povznést k velebnosti toho, čeho se nám dostalo skrze Krista.

Zákon našemu charakteru hodně prospěl, ovšem jen tehdy, pokud nás správným způsobem vedl ke Kristu. Jakmile se tak nedělo, dokonce škodil a připravil nás o to vůbec největší, poutal nás k tomu nejmenšímu a ustavičně držel v zajetí nesčetných přestupků. Vždyť kdyby byli dva lékaři, jeden horší a druhý lepší, a první by nedokázal nemocného zbavit bolestí, vyvolaných použitým lékem proti vředům... (... pak

*by chorému nezbylo nic jiného, než se obejít bez neschopného lékaře – Zákona staré úmluvy – a svěřit se nesrovnatelně lepšímu lékaři, novozákonnímu řádu spásy skrze Krista. ... Tak nějak asi pokračuje podobenství. Bohužel je dochovaný text na tomto místě přerušený. Dále asi mohl Jan Zlatoústý s jistou určitostí blíže uvést, proč svatý Pavel svou řečí o „povinnosti naplnit celý zákon“ rozhodně nechtěl tvrdit, že se člověk nemůže resp. nesmí rozhodovat pro Nový **nebo** Starý zákon – právě naopak [srv. Ř 2-7, kde se stále znovu zdůrazňuje, že Zákon naprosto **nemůže resp. nemohl** být dodržován bez ustavičného porušování!]. Závěrečné odstavce tohoto druhého kázání se nám dochovaly):*

3. *(Jako již dříve, jsou i zde věřící energicky vyzýváni přivést na tato kázání právě ty, kterých se to nejvíc týká, tedy judaizující bratry a sestry.)*

Nepoddávejte se lenosti, dokud čas kázání zve do Církve. Když naproti tomu láká ďábel k vytrubování [židovského Nového roku], nezdržujete je od následků, nýbrž trpíte, aby se dopouštěli zločinu bezbožnosti, a necháváte je strhávat k prostopášnosti, protože se tam scházejí děvky, zhýralci i celý divadelní sbor.

Proč vám však připomínám záletnictví, které se tam děje? Nebojíš se, že tvoje manželka bude po návratu odtamtud zachváčena zlým duchem? Nikdy jsi neslyšel, jak bylo již v předešlých kázáních jasně ukázáno, že duše samotných Židů i místa, kde se scházejí, jsou obývána démony? Ptám se tedy, jak se poté, co jsi tančil v divém rejži s démony, odvažuješ vrátit do společenství apoštolů? Jak je možné, že poté, co jsi tam šel a družil se s těmi, kteří prolili Kristovu krev, se nebojíš účastnit svaté hostiny a převzácné krve? To si už vůbec nevážíš přijímání [Páně]? Takto jsem k vám mluvil, těmito slovy máte k nim a jejich ženám mluvit i vy: «Potěšujte se vespolek» (1 Te 5,11). A když trpící touto chorobou je katechumen, má se stranit chrámové předsíně; je-li však již věřící a zasvěcený do tajemství víry, vykažte jej od svatého přijímání. Ne všechny hříchy totiž potřebují napomenutí a radu, nýbrž jsou i takové, které se léčí rychlým a rázným řezem. A stejně jako některé ohnisko choroby ustupuje před hojivým lékem, a jiné zase, napadající celé tělo, potřebuje ostří nože a žár ohně, tak i některým hříchům je zapotřebí jemného napomenutí, kdežto jiným ostřejšího pokárání. Proto také svatý Pavel přikazuje neužívat u všech pouhého napomenutí, nýbrž i tvrdého pokárání: «Proto je kárej přísně» (Tt 1,13). Kárejme je tedy přísně, aby se zastyděli a již netrpěli další škodu následováním nedovolených židovských půstů a slavností. Také vás chci ušetřit dalšího napomínání ohledně těchto věcí, zapřísahám vás však a volám: «Nemiluje-li někdo Pána našeho Ježíše Krista, buď proklet» (1 K 16,22). Čím však může někdo jasněji ukázat, že Pána nemiluje, nežli svou účastí na slavnostech těch, jimiž byl On zabit? Povězte jim všechna tato slova, a když je s velkou horlivostí a svědomitostí zachráníte a vyrvete pomstě ďábla, přiveďte je v postní den k nám, aby si vyslechli i ostatní část slíbeného [tj. řady kázání] a spolu s našimi bratry jednohlasně velebili Boha i Otce Pána našeho Ježíše Krista, jemuž buď čest a sláva na věky, Amen.

Třetí kázání proti Židům

1.-6. *(Je celé věnováno obsáhlému důkazu, že (a proč) není ani rozumné, ani dovolené postit se spolu se Židy. Protože však obsahuje pouze málo a navíc jen stručných míst zásadního, nadčasového významu, může zde být vypuštěno.)*

Čtvrté kázání proti Židům

1. *(Svatý církevní učitel navazuje na předcházející kázání a znovu na základě snadno srozumitelných podobností zdůvodňuje, proč raději ještě před začátkem židovských postních dnů vystupuje proti těžkému hříchu společného postění se Židy, než si následně stěžovat po již dokonaném zlu.)*

... varujeme tedy již mnoho dní předem vaše duše, a nabádáme vás zdržovat se těchto špatných a rouhačských půstů Židů. Nesmí se totiž říkat, že se postí; ukaž mi nejprve, že se postí z Božího příkazu. Pokud tomu tak není, je jejich postění totiž opilstvím. Nemá se brát v potaz jen to, co dělají, ale také uvážit, z jakého důvodu to dělají.

Co se však děje podle Boží vůle, je ze všeho nejlepší, i když to třeba může vypadat špatně. Naopak to, co se děje proti Boží vůli a zalíbení, je to nejhorší a nejšpatnější ze všeho, byť i je považováno za správnější. Také když někdo zabije člověka, protože tomu Bůh tak chce, je takové zabití lepší, než všechna lidumilnost. Když však naopak někdo obejde Boží rozsudek, druhého ušetří a prokáže mu službu lidskosti, je taková shovívavost horší než jakákoli vražda. Nepůsobí zde povaha věci jako takové, tedy že je dobrá nebo špatná, nýbrž Boží zalíbení.¹⁷⁴

2. *(Toto základní zjištění je zde pouze prokazováno jako pravdivé a blíže objasněno na základě početných pasáží Písma svatého.)*

3. S užitím tohoto pravidla nyní zvažme také půsty Židů. Kdybychom totiž pozorovali nikoli činné, nýbrž pouze sebe sama prezentující konání jako takové, mělo by to za následek obrovské zmatení, hrozný chaos. Vždyť loupežníkům a vykrádačům hrobů je zaživa trháno tělo – tím však trpěli i mučedníci. Fakta jsou sice stejná, nicméně duch a důvody, z nichž vycházejí, stejné nejsou, nýbrž naprosto rozdílné! Proto tedy u těch prvních tolik nehledíme na samotné mučení, jako spíše na podnět a důvod, proč jsou jim muka působena, zatímco u mučedníků uvažujeme – a z toho důvodu je také milujeme – ne prostě jen o tom, že jsou mučeni, nýbrž že trpějí kvůli Kristu. Naproti tomu loupežníky opovrhujeme ne proto, že jsou mučeni, nýbrž proto, že jsou trestáni za své zločiny. A stejně máš přikládat měřítko i v této záležitosti. Když vidíš někoho postit se z lásky ke Kristu, přidej se k jejich konání; zjistíš-li však, že tak činí proti Boží vůli, opovrhni jimi a oškliv si je více než opilce, propad-

¹⁷⁴ Pozn. (německého) překl.: Tato pasáž nejspíše potřebuje vysvětlení. Boží zalíbení samozřejmě nikdy nemůže být v rozporu se skutečnou podstatou jím stvořených věcí. Nic takového tím světec také rozhodně nechtěl tvrdit. Mluví pouze o takové «povaze» věcí, kterou často nechápeme vůbec, resp. ji chápeme chybně, tedy mylně se domníváme, že jsme ji poznali.

lé opojení a obžerství. Při postění totiž nestačí zjistit jenom důvod; musí se vzít v úvahu také místo a čas. Přesto však dříve, než pozdvihneš meč proti Židům, obrať raději má slova proti těm, kteří jsou údy našeho těla a zdají se patřit do našich řad, avšak řídí se jejich [Židů] kultu a nelitují námahy na jejich obhajobu. Proto je považuji za ještě zavrženíhodnější, než všechny Židy.

A že je to pravda, uznají spolu se mnou nejen moudří a myslící, ale i všichni ti, kdo mají alespoň trochu ducha a rozumu. Na důkaz toho není totiž třeba žádných rafinovaně nesprávných závěrů, ničádného řečnického umění či uměle vystavěných vět, protože již postačuje usvědčit je pouhým dotazováním a jejich vlastní odpovědí. Tedy jak? Každému touto chorobou napadenému položím otázku: Jsi křesťan? Proč potom horlíš pro židovské věci? Nebo jsi Žid? Proč jsi potom na obtíž Církvi? Kdo je Peršan, nestará se o to, co se týká Peršanů? Nedbá snad barbar na religiόzní obyčej barbarů? Kdo žije v pravomoci Římanů, neužívá našich zákonů? Pověz mi tedy: Když je někdo z těch [Peršanů, barbarů], kteří u nás žijí, přistižen, že drží se Židy, nebude snad bez dalšího zkoumání a vyslychání potrestán, i kdyby měl neko-
nečně důvodů obhajovat s nimi jejich věc? A kdyby se [naopak] u nich našel takový, který využívá římských institucí, nečekalo by jej nic jiného? Jak se tedy můžeš ještě odvažovat doufat ve spásu ty, který jsi již jednou odpadl od onoho bezbožného [tj. židovského] způsobu života? Přeme se snad o tak bezvýznamné nebo všední věci, že naše i jejich [religiόzní] instituce považuješ za jedno a totéž? Proč směšuješ to, co nikdy nesmí být směšováno? Nevidíš, jak obrovský je zde odstup? Jak je možné, že běháš za těmi, kteří ukřižovali Krista, zatímco nám sám říkáš, že vzýváš téhož Krista? Neobviňuje je [Židy] Písmo svaté stejným způsobem? Poslyš proto, co proti nim řekl prorok Jeremiáš: «Jděte na břehy Keťanů a vizte, pošlete ku Kadeřanům a pilně pozorujte! Vizte, stalo-li se (tam) co takového! Zdaliž změnil (který) národ svoje bohy – a ti přece nejsou bohové! Ale můj národ změnil svou slávu – za modlu!» (Jr 2,10-11). Neřekl „vy jste změnilí své bohy“ nýbrž „svou slávu“... To znamená, že praví: Oni, byť i bohy vzývají a uctívají demony, jsou tak pevní ve svém bludu, že jej nikdy neopustí a nechtějí se uchýlit k pravdě. Avšak vy, kteří vzýváte pravého Boha, jste opustili náboženství svých předků a z vlastní vůle jste odpadli k cizím bůžkům. Neukazujete tedy ani tolik religiόzního ducha v pravdě, jako projevují oni ve svém bludu. Dále je psáno: «Kdyby se stalo něco takového, kdyby pohaní měli změnit své bohy, nejsou to přesto žádní bohové; vy však jste změnilí svou slávu, z čehož nebudete mít žádný prospěch» (Mal 3,6). Neříká tedy „změnili jste svého Boha“, protože Boha nelze vyměnit, nýbrž: „vy jste změnilí svou slávu“. Mne jste totiž nijak nepoškodili, žádnou újmu jsem neutrpěl; sami sebe jste poskvřili hanbou; moji slávu jste neumenšili, nýbrž svou. Dovolte mi nyní se obrátit se svou řečí také na našince – pokud je vůbec možné nazývat „našinci“ ty, kdo drží se Židy. Jděte do synagogy a podívejte se, zda Židé své pusty změnilí, zda se s námi postí před Velikonocemi, a zda a kdy v těch dnech spolu s námi jedlí.

Ovšemže to není žádný půst, nýbrž přestoupení Zákona, blud a hřích; a přesto jej nikdy nezměnili. Vy jste však vyměnili svou slávu, z čehož nebudete mít žádný prospěch, a z vlastní vůle jste se snížili k jejich obyčejům. Kdypak oni dodržovali [křesťanský, před-] velikonoční půst? Kdy spolu s námi slavili svátek Zjevení Páně? Oni nepřistupují k pravdě; vy však spěcháte ke zlu. Říkám ke zlu, protože jejich [tj. Židů] půst se nedrží ve své době. Kdysi totiž byl čas, kdy bylo správné se takto postit, ale ten je nyní již pryč... A proto také to, co bylo tehdy podle Zákona, je *dnes proti Zákonu*.

4. Dovolte mi použít proti nim také Eliášův výrok. Když totiž viděl, že Židé vedli špatný život tím, že hned neposlouchali Boha, hned zase uctívali modly, pravil jim: «Jak dlouho budete ještě kulhat na dvě strany? Je-li Hospodin Bohem, jděte za ním; pak-li Baal, jděte za tímto» (2 Kr 18,21). A totéž říkám i já těm tam. Považujete-li židovství za pravdivé, proč obtěžujete naši Církev? Je-li však pravdivý Kristus – a to skutečně je –, pak v něm setrvejte a následujte jej. Ty se s námi účastníš [svatých] tajemství [= svátostí]; nuže, řekni mi: Krista vzýváš jako křesťan, od něj si vyprošuješ dobro, a s jeho nepřáteli slavíš svátky? A s jakým smýšlením se necháváš vidět v Církvi? Tvrdíš, že smýšlíš jako my, ale napodobuješ židovské obyčeje. Protože však zde chci mluvit také proti nim [samotným Židům], dovolte mi toto učení ještě naléhavěji zopakovat, aby bylo zcela jasné, že Židé svým nynějším postěním dělají Zákonu ostudu a šlapou po Božích příkázáních, protože ustavičně činí to, co odporuje jeho nařízením. Vždyť když [Bůh] chtěl, aby se postili, vykrmovali se a přežírali; když pak naopak již nechtěl, aby se postili, oni se postili. Když požadoval, aby přinášeli oběť, spěchali k modlám; když si naopak přál, aby slavili svátek, o slavnost se nestarali. A proto jim Štěpán řekl: «Vy se vždycky Duchu Svatému protivíte» (Sk 7,51). Dále jim tam pak říká, že jen jednomu přikládáte cenu: dělat vždy pravý opak všeho toho, co vám Bůh přikázal – což ostatně činíte i nyní. Avšak z čeho že to pochází? Přirozeně ze samotného Zákona, neboť právě ten přikazuje při židovských slavnostech dbát nejen na dobu, ale i na místo. Také o svátku Pasah říká: «Budete snášeti všechny věci, které přikazuji, na místo, které Hospodin, Bůh váš, vyvolí, aby bylo na něm jméno jeho – celopaly i (ostatní) oběti, desátky i prvotiny rukou vašich a všechny vzácné dary, které Hospodinu slíbíte» (Dt 12,11). Tím spíše pak přikazuje tento svátek držet jak 14. dne prvního měsíce, tak i v Jeruzalémě, a rovněž dbát při svátku letnic místa a času, protože je nařízeno jej slavit po sedmi týdnech, jak je výše řečeno: «na místo, které Hospodin, Bůh váš, vyvolí» (Dt 12,11). Přesně tak je předepsán i svátek Pod zelenou. Podívejme se však blíže, co je důležitější, zda místo nebo čas. A pokud obojí není stejně důležité, zda je lépe dodržet čas s opomenutím místa, nebo nedbat místa a dodržet správný čas, co pak? Co tím míním, je následující: Pán přikázal slavit Pasah první měsíc v Jeruzalémě, tedy s pevně stanovaným časem i místem. Předpokládejme, že jsou dva, kteří slaví svátek Pasah, přičemž jeden nedodrжуje čas, ale jen místo, zatímco druhý naopak dbá

na čas, ale nehledí na místo. Kdo se drží času a nedbá na místo, slaví tedy v prvním měsíci, ale někde mimo Jeruzalém. Ten zase, který respektuje přikázané místo, slaví tentýž svátek v Jeruzalémě, ovšem v druhém měsíci. Podívejme se, kdo z nich se provinil a kdo jednal správně: Zda ten, který nedodržel čas, ale místo, nebo ten, který nedbal místa, ale času! Nuže zdá se, že když tomu, který nedodržel čas, ale slavil ve městě, se dostalo schválení, pak naopak ten, který slavil včas, ale na nepřikázaném místě, musel jednat hříšně. Je totiž zcela jasné, že zákon překročil i ten, který nekonal na řádném místě, i kdyby tisíckrát poukazoval na to, že dodržel správný čas. Odkud to tak přesně víme? Přirozeně od samotného Mojžíše. Když se totiž někteří chystali slavit svátek Pasah, šli za Mojžíšem a říkali: «Znečistili jsme se lidskými mrtvolami; proč máme být odstrčeni, že nesmíme přinést Hospodinu oběti mezi syny Israelovými v povinný čas? Mojžíš jim odpověděl: Počkejte, až se poradím, co Hospodin o vás poroučí. I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Rci synům Israelovým: Člověk z vašeho národa znečištěný lidskou mrtvolou, nebo ten, který je daleko na cestě, nechať slaví fase Hospodinovi druhý měsíc, čtrnáctého dne toho měsíce k večeru; budou je jísti s nekvašenými chleby a s polními saláty» (Nu 9,7-11). To znamená, že tím říká: Kdo je prvního měsíce právě na cestách, slaví svátek Pasah mimo město, ale druhého měsíce, a zanedbá spíše čas, než aby slavil mimo město, čímž se prohlašuje, že dodržování místa je potřebnější než čas. Jak se tedy mohou ospravedlnit ti, kteří svátek Pasah slaví mimo předepsané město? Vždyť pokud překračují to, co je nezbytnější, nemůže je omlouvat ani dbaní toho, co má menší význam. Mohou tedy třeba tisíckrát dbát času, přesto je jejich konání hrubým porušením Zákona. A že tomu tak skutečně je, vyplývá nejen z právě řečeného, ale také z proroků. Je jisté, že izraelité nikdy v cizí zemi [v babylónském exilu] neobětovali a také tam nezpívali (Ž 136,4);¹⁷⁵ jakých ohledů si pak takovíto zaslouží? Doufali ovšem, že znovu dosáhnou svého [dřívějšího] způsobu života [tj. návratem z babylónského vyhnanství do zaslíbené země], setrvali v Zákonu, poslouchali jej a plnili, co jim prikazoval. A že přijde [návrat do zaslíbené země], to jim předpověděl samotný Zákon. Zatímco tito [Židé] zde slaví svátek Pasah mimo Jeruzalém, přesto nemají naději na obnovu stavu svého dřívějšího života, neboť svědectvím jakého proroka by chtěli [takovou naději] asi tak dokázat?

5. Když na ně [Židy] tehdy barbaři naléhali, nutili je hrát na své hudební nástroje a říkali jim: «Zazpívejte nám chvalozpěv Páně» (Ž 136,3), pak ti, kteří statečně vytrvali v duchu Zákona, jim odpověděli, že není možné, aby to učinili mimo Jeruzalém: «Jak bychom mohli Hospodinu píseň zpívat v cizí zemi?» Také ti tři mládenci, kteří pobývali v Babylónu, říkali «Neníť toho času knížete, není vůdce, není proroka, není celopalu, není oběti krvavé ani nekrvavé, není kadidla, není místa, kde bychom mohli podávati své prvotiny před tebou» (Da 3,38). Bezpochyby tam

¹⁷⁵ «Jak bychom mohli Hospodinu píseň zpívat v cizí zemi?» (Ž 136,4).

bylo dost místa; protože však tam nebyl chrám, zdržovali se obětování. ... A také k jiným ještě mluví Hospodin skrze Zachariáše: «Když jste se postili a pokání činili po těchto sedmdesát let, zdali jste zachovávali ten půst mně?» (Za 7,5), čímž mluví o letech strávených v zajetí. Pověz mi tedy, jak to, že se teď postíš, když přece tvoji předci se nepostili, neobětovali a neslavili svátky? Že však neslavili ani svátek Pasah, jasně vyplývá z výše řečeného. Vždyť kde nebyla oběť, tam přirozeně nebyl ani svátek, protože se [s obětováním] musel slavit každý svátek. Poslechněme si ještě, co k této okolnosti říká Daniel: «Tehdy já, Daniel, truchlil jsem celé tři týdny; chutného chleba jsem nejedl, maso ani víno nevešlo do mých úst, ani mastí jsem se nemazal, dokud nevypršely celé tři týdny» (Da 10,2). Naslouchej mi teď pozorně... Z těchto slov je totiž zjevné, že tehdy neslavili svátek Pasah. Jak je to možné? Povím vám to. Židům nebylo dovoleno postit se ve dnech nekvašených chlebů [= Pasah]. Ti se však po jedenadvacet dní chleba ani nedotkli.

Odkud však zjistíme, mohl by někdo namítnout, že těchto jedenadvacet dní připadalo na svátky nekvašených chlebů? Je to prokázáno tím, že říká: čtyřicátého dne prvního měsíce. Svátek Pasah však skončil jedenadvacátého dne. A protože slavnost začínala čtrnáctý den prvního měsíce a pokračovala po sedm dní, trvala do jedenadvacátého. Daniel však ve svém postění vytrval i tehdy, když čas svátku Pasah již minul. Dvacátého čtvrtého pak dne, prvního měsíce (Da 10,4). Nejsou snad zdejší [Židé] rouhači a pohrdači Zákonem? Zatímco oni svatí muži v cizí zemi nedodržovali nic z toho, co Zákon předpisoval, tito dělají pravý opak ze vzdoru a zatvrzelosti. ... Mohl by snad někdo oněm v dávném exilu připisovat jejich nedbalosti, že nedodržovali Zákon? Protože byli zbožní, ba dokonce ochotní dát život za Boží přikázání, je zřejmé, že rozhodně nejednali z nedbalosti, nýbrž naopak na základě samotného Zákona došli k přesvědčení, že mimo Jeruzalém nesmějí dodržovat žádný z obřadů. Ano, vyplývá z toho zcela jasně dokonce i ještě něco jiného, že totiž dodržování obětí, sabatů, nového měsíce i všech ostatních rituálů bylo v nadbytku přidáno k židovskému životu, aniž by přispívalo k ctnosti, dbalosti Zákona a zbožnosti, protože tehdy měli ještě zbožnost v srdcích. Proto také ti, kteří nám nabízejí andělům rovný pozemský život, přestože se o to nijak nezasluhují, se mylně domnívají, že Bůh bude tak velkomyslný a i jim se toho dostane. Co však nám ukazují, aby to bylo možné srovnat s Danielem nebo třemi mládenci? Vždyť ti přece toho, co je v evangeliu jako nejvyšší přikázání, nejvyšší ze všech dober, viditelně dosáhli svými skutky již před příchodem evangelia. «Větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil život svůj za své přátele» (J 15,13). Oni dali svůj život za Boha. Přesto nejen z tohoto důvodu si zaslouží obdivu, nýbrž i proto, že tak nečinili kvůli odměně. Proto si říkali: «Neboť hle, Bůh náš, ježž ctíme, může vytrhnouti nás z pece, a z hořícího ohně, i z rukou tvých, ó králi, vysvoboditi» (Da 3,17). Stačí nám jako odměna, že zemřeme kvůli Bohu. Takový postoj a ctnost tedy ukazovali, přestože nedodržovali nic z toho, co předpisoval Zákon.

6. Proč se [Žide] ptáš, z jakého důvodu potom Bůh tyto věci nařídil, ne-li proto, že chtěl, aby byly dodržovány. A jestliže chtěl, aby byly přesně vykonávány, proč bylo potom zničeno město [Jeruzalém]? Pak buď neměl nařizovat, aby se oběti přinášely na jednom jediném místě, máte-li [vy Židé] být rozptýleni do všech končin světa; nebo pokud chtěl, abyste jen na tomto místě obětovali, neměl vás rozptýlit po celé zeměkouli a uzavřít vám přístup do města, v němž jako jediném přikázal přinášet oběť.

Nuže tedy, co s tím? Protiřečí snad, říkáš, Bůh sám sobě, když přikázal obětovat na jednom jediném místě, a současně se takového místa stranit? V žádném případě! Bůh je rozhodně v plném souladu sám se sebou, protože z počátku vůbec nechtěl, aby mu byla oběť přinášena. Nuže, za svědka vedu samotného proroka, který řekl: «Slyšte slovo Hospodinovo, knížata sodomská, pozor měj na zákon našeho Boha, gomorrhský lide» (Iz 1,10). Oslovuje sice sodomské a gomorrhské, ale říká to Židům. Bůh je tak nazývá proto, že napodobováním jejich špatností se stali s nimi příbuznými. Podobně je také nazývá psy (Iz 56,11) a hřebci bujnými (Jr 5,8), ne snad proto, že by se v ně proměnili, ale že i sami napodobovali nevázanost těch zvířat. «K čemu jest mi množství obětí vašich?, praví Pán» (Iz 1,11). Ostatně obyvatele Sodomy nikdy nebylo vidět přinášet oběti, takže slovo Boží se vztahuje na Židy, pročez z již uvedeného důvodu se jim dostalo přezdívky „sodomité“. – «K čemu jest mi množství obětí vašich?, praví Pán. Syt jsem skopových žertev a tuku krmných hověd; krve telat a beranů a kozlů nechci. Nenoste již obětí nicotných; bezbožná jsou shromáždění vaše» (Iz 1,11 ad.). Slyšeli jste [vy Židé] hodně zřetelný hlas, který zde říká, že z počátku z vašich rukou vůbec nic nepožadoval? Kdyby to totiž požadoval, pak by k takovému mravu přidržel i všechny dřívější, kteří žili před vámi. Ptáš se ale, proč to potom nařídil? Věď, že jen proto, aby vyhověl vaší slabosti. A tak jako lékař, který zastihne v horečce ležícího člověka mrzutého a netrpělivého, jak požaduje napít se studené vody a vyhrožuje, že pokud ji nedostane, bezpochyby se oběsí nebo vrhne z okna, řečený lékař raději připustí menší zlo, aby tím zabránil většímu a uchránil jej násilné smrti, tak činil i Bůh. Protože viděl, že Židé zběsile bažili po přinášení zvířecích obětí a pokud se jim jich nedostalo, již se chystali odpadnout k modlám – ba dokonce nejen chystali, nýbrž již k nim odpadli –, dovolil jim Bůh přinášení obětí. A tím tedy již víš, že to byl důvod toho, co jsem říkal. Bylo totiž po svátku, který slavili pro bezbožné demony, přičemž [výslovně] pravil: Jste šílení a chcete přinášet oběti; přinášejte je tedy raději mně. Přesto to nedovolil provždy, nýbrž co jim jen dočasně povolil, později po nejmoudřejším úradku znovu zrušil. A jako když zmíněný lékař poté, co vyhověl naléhavému přání trpícího, mu předepsal pít pouze z šálku, který přinesl ze svého obydlí a ošetřovateli potají přikázal šálek rozbít, aby chorého nenápadně odvedl od touhy po pití studené vody, stejně tak učinil i Bůh, když dovolil oběť, ale přesto nesvolil, aby byla přinášena na jiném místě světa, než v Jeruzalémě. Jakmile tam byla oběť po krátkou do-

bu přinášena, zničil jim město, a stejně jako lékař s rozbitým šálkem, tak i Bůh zničením města – i když proti jejich vůli – je od obětování odvrátil. Kdyby totiž jasně a otevřeně řekl: „Přestaňte s tím!“, jistě by je tak snadno neodradil od jejich nenormální žádostivosti po obětování. Nyní však, pod tlakem jim odebraného místa, je snadno odradil od jejich obětního šílenství. Je tedy oním lékařem sám Bůh, miskou na pití však město, oním nevrlým pacientem národ Židů, a chladný nápoj konečně svolením k oběti. A stejně jako lékař, který rozbitím šálku mírní nemístnou žádostivost nemocného po chladném nápoji, tak Bůh odváděl Židy od obětí zničením města, zpusťšeného tak, že již nebylo nikomu přístupné. Kdyby to totiž nebyl udělal, proč by pak omezil ono náboženství na jedno jediné místo, On, který je všudypřítomný a vyplňuje celý kosmos? Omezil oběť na jedno určité místo, místo na určitý čas, čas na jediné město, a nakonec sám toto město zničil. Vezmi si k tomu ještě následující, co je zvláštní až neuvěřitelné: Židům je [za obydlí] poskytnut celý svět, kde nesmějí obětovat; přístup do Jeruzaléma, kde jediné smějí obětovat, jim však není dovolen. Není snad již i těm nejtěžkopádnějším myslím zcela jasné a zřejmé, z jakého důvodu bylo toto město zničené? A jako poté, co jsou již základy položeny, střecha sklenuta a spojena jediným úhelným kamenem, stačí staviteli odebrat jen tento jediný kámen, aby se celá budova zřítíla – tedy i Bůh tím, že vytvořil tak říkající uzlový bod celého židovského náboženství, a poté jej zničil, rozpustil jeho trvání.

7. (*Kázání končí obvyklým naléhavým napomináním věřících, aby své judaizující bratry a sestry rozhodně neponechávali jim samým – a tím jejich věčné zkáze –, nýbrž aby se usilovně snažili o jejich návrat i za cenu největšího úsilí. V závěrečné větě vyjadřuje světec svou touhu po obrácení Židů*): Kéž by jen... také ti rouhači, osvobození od své zloby, přijali ukřižovaného Krista, za což my všichni srdcem i ústy velebíme Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista, a Duchu Svatému budiž čest a chvála na věky věků. Amen.

Páté kázání proti Židům

1. Čím to je, že se nás dnes tolik sešlo? Zajisté jste přišli žádat si toho, co jsme vám přislíbili: přijmout v ohni očištěné stříbro, jež jsem slíbil zjednat i vám. Vždyť «slova Hospodinova», jak jest psáno, «slova jsou ryzí, stříbro v ohni přečištěné» (Ž 11,7). Pochválen buď Bůh, který vám konečně vnukl žádost naslouchat duchovním proslovům. Proto se s tím větší horlivostí pustíme do toho, co jsme slíbili, a rádi to splníme. Boj, který jsme se Židy zahájili, tedy přinesl náležitý výsledek. Je vztyčeno vítězné znamení, dosáhli jsme koruny, a na základě předchozích kázání jsme si odnesli cenu vítězství. Snažili jsme se ukázat, že to, co ti [Židé] tam činí, není ničím jiným než porušováním Zákona a lidmi vedeným bojem i válkou proti Bohu, což jsme s pomocí Boží také co nejdůkladněji prokázali. I kdyby se jim totiž někdy v budoucnu dostalo zpět jejich města, byli by vpraveni do svých dřívějších

životních poměrů a viděli by obnovený chrám – což se ovšem nikdy nestane –, ani potom by neměli platné omluvy pro to, co dělají.

Vždyť i tři mládenci, Daniel a ostatní, kteří dleli ve vyhnanství, všichni očekávali, že se jim dostane zpátky jejich město, aby mohli po sedmdesáti letech znovu spatřit rodnou zemi a žít podle dřívějších zákonů (Da 1 ad.). Přestože jim to bylo zjevně předpovězeno, neodvažovali se před splněním příslibu a návratem vykonávat něco z příslušných obřadů Zákona, což tito [Židé] zde činí. Již jen tím můžeš sám zavřít Židům ústa. Ptej se jich: „Z jakého důvodu se postíš, přestože nemáš město?“ Pokud by ti Žid odpověděl: „Protože doufám znovu města nabýt“, řekni mu: „Nuže, pak buď zticha a trpělivě to snášej, než město zase nabudeš. Vždyť se žádný světec před návratem do vlasti neodvažoval činit nic z toho, co ty děláš. Tím zjevně porušuješ Boží Zákon, a i tehdy, když si myslíš, že bys měl město znovu obdržet, rušíš s Bohem uzavřenou úmluvu a tupíš svůj vlastní způsob života.“ – Tedy jsme vám, moji milí, již pověděli dost, abyste nestydatost Židů drželi na uzdě a odhalovali porušování jejich povinností.

Ostatně i vzhledem k tomu, že jsme si méně předsevzali jim zavřít ústa, zato tím více církev důkladně poučit o jejich vlastních pravdách víry, přesto si ještě ukážeme, že chrám nikdy nebude obnoven, a také že Židé již nikdy nebudou vráceni na svou dřívější úroveň života. To povede k tomu, že vy sami důkladněji poznáte apoštolské pravdy víry, a naproti tomu oni propadnou tím horší bezbožnosti. Za svědka však nechceme volat žádného anděla, žádného archanděla, nýbrž vládce celého světa, našeho Pána Ježíše Krista. On totiž hned po příchodu do Jeruzaléma a spatření chrámu pravil: «Jerusalem bude šlapán od pohanů, dokud se nenaplní čas pohanů» (L 21,24), čímž označil naplnění času světa. A poznovu On pohrozil také chrámu, když učedníkům řekl, že na tomto místě nezůstane kámen na kameni (Mt 21,2), čímž jasně předpověděl, že bude zcela zničen a změněn v pustinu. Přesto Žid toto svědectví zcela odvrhl a nepřijal nic z toho, co říkáme. „Ten je totiž můj nepřítel,“ praví, „který takto mluví: Dostal jsem jej na kříž – proč mám přijmout jeho svědectví?“ Ale vždyť přece to je, Žide, úžasné a zázračné, že i když jsi Jej ukřižoval, On poté zničil tvoje město a rozehnal tvůj národ do všech končin světa, čímž dal přirozeně najevo, že vstal z mrtvých, že žije a je nyní v nebesích. Přesto tomu, Žide, nevěříš a nepovažuješ Jej za Boha a pána celého světa, a myslíš si, že byl jen obyčejný člověk.

2.-10. *(Nyní se pomocí mnoha příkladů ukazuje, že se všechna Kristova proroctví dokonale naplnila. Dále svatý Jan Zlatoústý hlavně ze starozákonních spisů a zvláště proroka Daniela podrobně ukazuje, že chrám nikdy nebude obnoven. Nakonec pak mluví o všech nezdařených pokusech pokristovských Židů o obnovu jeruzalémského chrámu, zničeného roku 70 podle Kristova proroctví):*

11. Po zboření chrámu za Vespasiana a Tita vypuklo za Hadriána povstání a začaly snahy o znovuzřízení židovského státu, jež však neuspěly, protože odporovaly

Božímu plánu, který chtěl, aby toto město zůstalo navždy zpustošené. Kde však bojuje Bůh, je lidem nemožné zvítězit. Útočením na císaře jej Židé jen přiměli srovnat se zemí celé město. Když pak je [Židy] císař porazil a podrobil, a celý zbytek [města] pobořil, zřídil na tom místě svou sochu, aby již nikdy nemohlo popuzovat a nevraždit. A kromě toho, protože věděl, že socha se časem rozpadne, nechal na památku svého vítězství i nestydatosti Židů dát ruinám města své jméno. Protože se jmenoval Aelius Hadrianus, poručil dát městu jméno Aelia, jež se tak jmenuje až do dnešního dne [říká světec roku 400] po něm, který je porazil a pobořil. Vidíš tedy první pokus Židů? Uvaž a posuď i následující, druhý pokus.

Za Konstantina se Židé pustili do téhož. Když však jejich pokus o povstání selhal, nechal jim ten uřezat uši, a poté byli za svou rebelii všude voděni na znamení hanby jako uprchlí otroci a budižkničmové. Nakonec byli ještě poučeni, že pokud se znovu o něco podobného pokusejí, čeká je rozptýlení do všech krajín světa. Ale to přece, říkají Židé, je již stará a dávno minulá historie. Přesto je starším mezi nimi stále ještě dobře známá.

Co nyní řeknu, mají dokonce i mladší dosud jasně a zřetelně před očima. Nestalo se to totiž za Hadriána nebo Konstantina, nýbrž za císaře, který vládl v naší době, před dvaceti lety. Když Julián,¹⁷⁶ který v bezbožnosti předčil všechny císaře, je [Židy] vyzýval obětovat modlám a snažil se je získat pro svou špatnost, postavili se záhy proti tomu svým dřívějším obřadem uctívání Boha, a říkali: „Bůh byl takto uctíván našimi předky“. Tím dokonce proti své vůli přiznali tehdy to, co jsme si zde dokázali, že je totiž zakázáno přinášet oběť mimo město. „Naopak“, říkali, „porušuje náboženství ten, kdo i nadále obětuje v cizí zemi. Když nás tedy nevidíš obětovat, vrať nám město, obnov chrám, dej nám svatyni, zříd' oltář a my budeme nyní obětovat tak jako kdysi.“ Opovážliví drzouni se ani neostýchali vyprošovat si od bezbožného pohana a jeho nečistých rukou výstavbu svatyně, a ještě neuznávali, že se snaží o něco nemožného, ani neuvážili, že když ji zničil [pouhý] člověk, může ji také člověk obnovit, ale protože to byl Bůh, který město zničil, nikdy se nemůže stát, že by lidská moc mohla zvrátit to, co Bůh nařídil. «Neboť Hospodin zástupů tak-li usoudil, kdo to zruší? Ruka jeho bude-li vztažena, kdo ji zpět ohne?» (Iz 14,27)? Tak jako žádný člověk nedokáže zničit to, co On postavil a o čemž chce, aby potrvало na věky, stejně tak nikdo není schopen obnovit, co On zničil a o čem si přeje, aby zůstalo zbořené. Jak si, vy Židé, můžete myslet, že vám Pán chrám vrátí a znovu zbuduje oltář? Nesešle spíše na vás nebeský oheň? I kdyby se chrám znovu postavil, taková oběť by byla zločinná a nečistá. Vždyť přesně to zničilo syny Áronovy, že totiž přinesli cizí oheň. Oni však vším tím zaslepeni jej zapřísahali a naléhali na něj spolu s nimi pustit se do obnovy chrámu. Vynakládal na to peníze, posílal na stavbu knížata jako dozorce a odevšad nechával přivádět řemeslníky. Nic neopo-

¹⁷⁶ Julián Apostata (Odpadlík); pozn. překl.

mněl, nebylo nic, o co by se nebyl pokusil a potichu postupoval dál v naději, že když je přiměje k oběti, bude pak i snadné přivést je k modloslužbě. Současně ten šílenec a pomatenec doufal, že zmaří Kristův výrok, který obnovení chrámu nepřipouštěl. Avšak On, jenž lapá moudré v chytrosti jejich (1 K 3,19; Jb 5,13), mu dal samotnými událostmi poznat, že Boží rozhodnutí je neskonale mocnější než všechna ostatní, a slovo Boží že platí. Vždyť jakmile podnikli svůj opovážlivý pokus a začali s kladením základů, země se pohnula, a když se pokusili pokračovat ve stavbě, vytryskly ze základů mohutné plameny a mnoho kamenů spálily na prach. Ale nejen ty, kteří tam právě pracovali, nýbrž i mnoho Židů naplnilo zděšení a stud. Když se o tom dozvěděl císař Julián, jakkoli byl šílenému projektu oddán, od svého záměru ustoupil z obavy, že by mohl nebeský oheň přivolat na svou vlastní hlavu. A jestli dnes přijdeš do Jeruzaléma, spatříš tam pouze holé základy, a ptáš-li se po příčině, nedostaneš jinou odpověď než právě tuto. Toho jsme všichni svědky, protože se to událo v naší epoše před nepříliš dlouhým časem. Jen uvaž tak mohutné vítězství. ... Nestalo se tak totiž za zbožných císařů, aby nikdo nemohl říkat, že to křesťané zakázali dílo dokončit... Ne, stalo se to v čase, kdy se našim záležitostí vedlo špatně, protože jsme všichni byli ohroženi na životech a přišli jsme o všechny svobody, protože kvetlo pohanství a věřící se dílem skrývali ve svých obydlích, dílem uprchli do pustin a nemohli se na veřejnosti ani ukázat. A přesně to se nakonec událo proto, aby jim [Židům] nezůstala žádná příležitost k jejich nestoudnostem.

12. Ještě pořád, Žide, pochybuješ, přestože jasně vidíš, že jak Kristova předpověď, tak slova proroků i samotné skutečnosti svědčí proti tobě? Není však příliš divu. Takový byl tvůj národ: Od samého počátku arogantní a zatvrzelý, navyklý vždy se přičítat očividným skutečnostem. Chceš, abych proti tobě vytáhl do boje s ještě dalšími proroky, kteří zcela otevřeně říkají, že vaše věc skončí, naše však naproti tomu bude vzkvétat, že se po celém světě rozšíří uctívání Krista a že bude zaveden jiný druh oběti poté, co vaše oběť bude zrušena? Poslyš tedy Malachiáše, který byl pozdější než ostatní proroci. Nepředkládám už totiž svědectví Izajáše či Jeremiáše, ani žádných jiných, kteří žili před obdobím zajetí, abys nemohl tvrdit, že zlo, jež předpověděli, se událo v exilu. Naopak uvádím proroka, který žil po návratu z Babylonu i po obnově města, a zjevně prorokoval o tvé záležitosti.

Vždyť poté, co se [Židé] vrátili, obnovili město, znovu vystavěli chrám a přinášeli oběti, Malachiáš, předpovídající současné zpustošení i budoucí zrušení oběti, v osobě Boží pravil: «Nemám zalíbení ve vás, praví Hospodin zástupů, a oběti nepřijmu z ruky vaší. Neboť od východu slunce až na západ jméno veliké jest mé mezi národy; na každém místě bude obětováno. Ale vy je poskvřňujete» (Mal 1,11). Kdy že se to, Žide, stane? Kdy bude Bohu na každém místě přinášena oběť? Nejsi schopen uvést žádnou jinou dobu, než po příchodu Krista! Kdyby to totiž nebylo předpověděno pro tuto dobu, kdyby prorok nemluvil o naší oběti, nýbrž o židovské, pak by řečené proroctví dokonce odporovalo Zákonu (Dt 16), protože Mojžíš zapo-

vídá obětovat na jiném místě než na tom, které Bůh vyvolil, a protože On onu oběť omezil na jedno jediné místo, odporuje prorok zdánlivě Mojžíšovi tvrzením, že zápalná i čistá oběť bude přinášena na každém místě. Přesto zde není naprosto žádný rozpor, ani odlišnost názorů! Onen mluvil o jedné oběti, tento prorokoval o druhé. Z čeho to vyplývá? Jednak z toho, co již bylo řečeno, a jednak z většiny dalších příznaků. Ale především ze samotného místa, protože nikoli v jednom jediném městě, jako u Židů, nýbrž «od východu slunce až na západ» se rozšíří předpověděná bohoslužba; a kromě toho na základě oběti, kterou přece nazývá «čistou», lze poznat, o čem mluví. A konečně i z osob obětujících. Prorok totiž neřekl „v Izraeli“, nýbrž «mezi národy». Proto by ses neměl domnívat, že tento druh uctívání Boha se zavede pouze v jednom, dvou nebo ve třech městech; prorok neříká jen „na každém místě“, nýbrž «od východu slunce až na západ», aby tím ukázal, že se evangelium zmocní celé země tak, jako ji osvěcuje slunce. Oběť však nazývá «čistou», jako by dřívější byla nečistá, ne snad na základě své povahy, nýbrž pro úmysl obětujících, a proto řekl: «Kouř [obětí] jest mi odporný» (Iz 1,13). A co řekl Pavel o Zákonu a milosti, že není oslaveno to, co oslaveno jest [ve Starém zákonu], proti přenesmírné slávě [Nového zákona] (2 K 3,10), to říkáme my plni důvěry i zde, že totiž – v porovnání s onou – jen tato smí být nazývána čistou obětí. Vždyť se obětuje nikoli kouřem a pálením tuku, nikoli krví a výkupným, nýbrž skrze milost [svatého] Ducha. Poslyš proto i další proroky říkat totéž: Bohoslužba se již nenaznačuje místem, nýbrž napříště ji budou všichni lidé poznávat. Sofoniáš to říká totiž následovně: «Hrozný bude Hospodin na ně, zničí všechny bohy země, a klaněti se bude jemu každý z místa svého» (Sf 2,11). To však nebylo dovoleno Mojžíšovým příkazem obětovat na jednom jediném místě. Když tedy proroci promlouvají a ty je slyšíš porokovat, že lidé již nadále nemají být sehnáni do jednoho jediného města a místa, nýbrž každý že má ve svém domě uctívat Boha – jakou jinou dobu k tomu můžeš uvést, ne-li současnou? Poslyš přece, jak se shodují evangelia i apoštolové s proroctvím. Tento [prorok] pravil: «Pán se zjeví»; apoštol říká: «Zjevila se spásná milost Boží všem lidem a učí nás». Tento říká «mezi národy», onen «všem lidem». Tento praví: «zničí všechny bohy země»; onen: «učí nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě a spravedlivě a pobožně byli živi na tomto světě» (Tt 2,11). A znovu pravil Kristus Samaritánce: «Ženo, věř mi, že přichází hodina, kdy nebudete se klaněti Otcí ani na této hoře, ani v Jerusalemě. Bůh [Otec] je duch, a kdo jej vzývá, musí jej vzývat v duchu a pravdě» (J 4,21). To řekl proto, aby zrušil nezbytnost dodržování místa a zavedl vznešený, duchovní druh bohoslužby. Ze všeho řečeného lze znovu prokázat, že u Židů není ani oběť, kněžstvo ani král. Vždyť toto všechno je především prokázáno faktem zničení města. Přesto zde můžeme uvést i proroky, kteří to výslovně říkají – ale vidím, že jste již délkou kázání unaveni a nechtěl bych vypadat jako ten, kdo vás příliš zatěžuje bez důvodu a užitku. Proto slibuji, že si [o ještě neprobraných věcech] promluvíme někdy jindy, a prosím vás,

abyste své bratry odvraceli od bludu a přiváděli je k pravdě. Nic by totiž neprospělo naslouchat zde, pokud by také nebyly i skutky ve shodě s výše řečeným. Vždyť co zde zaznělo, nebylo vlastně řečeno pro vás, nýbrž pro naše ochořelé: aby tedy oni, poté, co se to od vás dozvědí, se osvobodili od svých špatných návyků, praktikovali upřímné a pravé křesťanství a uprchli ze zvrácených shromáždění Židů – jak těch ve městě, tak i na předměstích – jako z peleší lotrovských a sídel démonů. Nezanebávejte proto svoji spásu, nýbrž činite svědomitě všechno a přivádějte choré zpět ke Kristu, abyste za to přijali jak v tomto světě, tak i v budoucím životě odměnu, která nekonečně převyšuje naše dobré skutky skrze milost a dobrotivost Pána našeho Ježíše Krista, jemuž a skrze Otce i Ducha Svatého budiž čest a chvála nyní i na věky. Amen.

Šesté kázání proti Židům

1. *(Světce nejříve vyznává, že v boji proti judaismu chce pokračovat, i když je jeho hlas tentokrát ochraptělý. Poté přistupuje k jediné myslitelné kritice: okolnost, že káže proti Židům o svátku mučedníků, nemá v sobě nic nevhodného, protože svatí mučedníci, kteří svou krev prolili jako následovníci Židy krvavě ukřižovaného Pána, si toto kázání jistě rádi vyslechnou.)*

2. Že tedy poroba Židů dříve vždy svým časem skončila, což proroci také předpověděli a nepřešli mlčením, to jsme již dostatečně objasnili, protože jsme si ukázali, že všechna zajetí byla proroky předpověděna: jako první v Egyptě, poté v Babylonu a třetí za Antiocha Epiphana. Prokázali jsme totiž, že pro každé z nich je v Písmu svatém předpověděno místo i doba. Pro současné zajetí však žádný prorok neurčil časový úsek. Že však přijde a všechno zpusť, že navíc panování i náboženství přejde [na jiné a jinam] a kdy k tomu dojde po návratu z Babylonu, to předpověděl Daniel.

Jinak ani on, ani žádný z ostatních proroků neodhalil, že zajetí někdy skončí a toto zlo zde že by mělo někdy ustát... Ba právě naopak prorokoval, že řečená poroba má potrvat až do konce. Je to dosvědčeno vším, co jsme zde již řekli, a sám čas, kdy se toho tolik stane, neukazuje dodnes žádný náznak, žádný počátek obratu k lepšímu, a to i přesto, že se Židé opakovaně pokoušeli o obnovu chrámu. Vždyť poprvé, podruhé i potřetí za Hadriána, Konstantina i Juliána jejich pokus ztroskotal, a to nejprv skrze vojáky, a poté znovu ze základů vytrysklým a odstrašujícím ohněm... Nicméně bych se jich rád zeptal: Proč jste po tak dlouhém pobytu v Egyptě dostali zpět svou vlast, po novém odvedení do Babylonu jste se vrátili do Jeruzaléma, potřetí jste po vytrpění tolika béd za Antiocha znovu získali své dřívější postavení, oběti, oltář, svatyni i všechny někdejší důstojnosti, zatímco dnes se naopak nic takového neděje? A to i přesto, že od té doby uplynulo sto, dvě stě, tři sta, ba dokonce čtyři sta i více let – nikde nevidíme ani náznak obratu, ba naopak, vaše věc se na-prosto zhroutila, a ani ve snu nemůžete chovat nějakou naději jako dříve. Kdyby

ovšem Židé zmiňovali své hříchy a říkali: „protože jsme hřešili proti Bohu a uráželi jej, proto svou zemi již znovu nedostaneme“, přiznali by tedy a odsoudili své hříchy, pak bych se poznovu každého z nich jednotlivě zeptal: Nuže, pro své hříchy jsi tedy, Žide, již tak dlouho mimo Jeruzalém? Ale co je na tom nového nebo podivuhodného? Žijete snad teprve nyní v hříchu, zatímco jste dříve dbali na spravedlnost a dobré skutky? Nebyli jste snad již od prvopočátku v samých hříších? Nebo nevytýká vám snad prorok Ezechiel nesčetné hříchy, když mluví o obou děvkách: «Oolle a sestře její Oolibě jste v Egyptě vybudovali nevěstinec, běsnili jste spolu s barbary a uctívali cizí bohy» (Ez 23)? Co tedy ještě zbývá? Nevzývali jste snad zlaté tele, i když se před vámi moře rozestoupilo, skály pukaly a v poušti se událo tolik zázraků? Neuráželi jste snad zatvrzele Boha? A nenechali jste se snad zasvětit [modle]? Neobětovali jste démonům své syny a dcery a neukazovali všechny druhy hříchu i zločinu? Nepromlouval snad k vám prorok v Boží osobě: «Čtyřicet roků mrzel jsem se na to pokolení, a řekl jsem: Lid je to myslí stále bloudící» (Ž 94,10)? Jak se mohlo stát, že se Bůh tehdy od vás neodvrátil, nýbrž i po pobití vašich synů, po modloslužbě, po tak hrozných špatnostech i nepopsatelné nevděčnosti dokonce ještě připustil, že byl mezi vámi prorok, velký Mojžíš, který činil znamení a divy; že se vám stalo, co žádnému jinému smrtelníkovi: Že se totiž nad vašimi hlavami jako střecha rozprostřel oblak, že namísto lampy šel před vámi [oblačný sloup], že vám nepřátelé z vlastní vůle uhýbali, že jste města dobývali téměř jen hřměním zvuků? Nepotřebovali jste zbraně, válečné polnice, žádný boj, naopak jste jen zatroubili na pozouny a zdi [Jericha] se samy od sebe rozbořily. Byla vám dokonce poskytnuta nová a neslýchaná potrava, o níž prorok v úžasu zvolal: «Andělský chléb jedl člověk, do syta potravy jim seslal» (Ž 77,25). Řekněte mi tedy, z jakého důvodu jste tehdy nedbali Boha, uctívali jste modly, obětovali děti, kamenovali proroky a dopouštěli jste se nesčetných zločinů? Byl snad Bůh tehdy jiný než dnes? Není naopak tentýž, který tehdy řídil ony věci a také nyní působí to, co se děje? Kdo byl tedy vinen, že Boží dobrotivost k vám tehdy přímo překypovala, ale nakonec se od vás odvrátil a vydal trvalé potupě? Vždyť když se nyní od vás odvrátil pro vaše provinění, musel by tak tím spíše učinit již tehdy. Když vás však snášel tehdy, kdy jste zapomněli na své povinnosti, musel by vás tím spíše strpět nyní, kdy vám nedovoluje se něčeho takového dopouštět. Proč vás tedy již nemůže vystát? Pokud se ostýcháte uvést důvod toho, já vám jej jasně pojmenuji, vlastně ne ani ne tak já, jako sama skutečnost.

Od té doby, kdy jste zabili Krista, co jste vložili svou ruku na Pána a prolili jeho drahocennou krev, vám již nezůstává naděje na zlepšení, ani na odpuštění, ani na očištění. Již dříve jste z opovážlivosti spáchali násilí na služebnících Páně, na Mojžíši, Izajáši a Jeremiáši; přestože to byl rouhačský čin, nedosáhla tehdy vaše opovážlivost ještě samotného vrcholu zla. Nyní jste však již překonali všechny zločiny svých předků, a nelze si přestavit hroznější špatnost. Za šílenství, s nímž jste tehdy běsnili proti Kristu, trpíte nyní těžkými tresty. Vždyť není-li to příčina vaší potupy a

hanby, že vás Bůh tehdy snášel, když jste zabíjeli své děti; jak to, že se nyní od vás odvrátil, kdy již nic takového neděláte? To proto, že jste se zabitím Krista dopustili mnohem většího a hroznějšího zločinu, než když jste pobíjeli své děti a přestupovali všechny zákony!

3. A mimoto odvažujete se i nadále Jej nazývat podvodníkem a porušovatelem Zákona, namísto toho, abyste se raději někam potichu stáhli a skryli, vy Židé, kteří vlastníma očima hledíte na tak zjevnou pravdu? Kdyby totiž Ježíš byl podvodník a porušovatel Zákona, jak vy tvrdíte, nebylo by jen spravedlivé, aby se vám za jeho zabití dostalo dokonce chvály? Vždyť Finees zabitím jediného muže usmířil Boží hněv proti celému národu. «Tu povstal Finees», je psáno, «a ukojil ho [hněv Boha], i byla [Jeho] rána zastavena» (Ž 105,30)... Jestliže Finees zabitím jediného muže uchránil tolik lidí před Božím hněvem, tím spíše by vám muselo být přičteno k dobru, kdyby ten, kterého jste ukřižovali, opravdu byl přestupovatelem Zákona. Proč tedy, ptám se, byl Finees po zabití jednoho přestupníka Zákona považován za spravedlivého a odměněn kněžstvím (Nu 25,7)? Když jste však vy přivedli na kříž, jak říkáte, podvodníka a buřiče proti Bohu, jak je možné, že se vám za to nedostalo odměny, ani cti, nýbrž něčeho ještě mnohem horšího než poté, co jste zabíjeli své děti? Není snad i těm nejméně chápavým zcela zjevné, že na vás dopadl takový trest proto, že jste vztáhli ruku na Spasitele a Pána světa? A nyní se nehlásíte k odpovědnosti za vraždu a dodržujete sabat, zatímco tehdy jste jej sami porušovali. Bůh však skrze Jeremiáše předpověděl, že ušetří vaše město, pokud přestanete o sabatu vnášet břemena do Jeruzaléma (Jr 17,21). Nyní tak nečiníte a o sabatu břemena nosíte, ale přesto se Bůh s vámi nechce smířit. Vaše hříchy byly totiž největší ze všech, takže i vaše dnešní omlouvání za ně je marné. Vždyť nikoli za ostatní porušování příkazů všedního života, nýbrž za onen zločin nyní klesáte pod takovým neštěstím. Kdyby tomu bylo jinak, nebyl by k vám Bůh vlídnější, i když jste se dopustili bezpočtu jiných hříchů? Přestože to jasně vyplývá ze všeho řečeného, objasním věc ještě zřetelněji tím, co nyní řeknu. A co že to je? Často jsme slyšeli promlouvat Boha skrze proroky k vašim předkům: «Sice jste byli hodni nesčetných ran, ale nečiním tak kvůli svému jménu, aby nebylo mezi pohany znesvěceno», a dále «Ne kvůli tobě to činím, lide izraelský, nýbrž pro své jméno». Smysl řečeného je však takový: Zasloužili byste sice těžké tresty, ale aby nikdo nemohl říkat, že Bůh neměl dost sil k záchraně Židů a vydal je do rukou pohanů, pomáhám vám a pečuji o vás. Kdyby tedy Kristus, kterého jste ukřižovali, opravdu byl porušovatelem Zákona, pak by vás přece Bůh i přes vaše nesčetné hříchy ochránil za tím účelem, aby jeho jméno nebylo pošpiněno, a jej [Krista] by [v takovém případě] nepovažoval za nikoho velikého. Když totiž vidíme, že Bůh kvůli své cti přehlížel hříchy, udělal by to tím spíše nyní: Akceptoval by jak řečené zabití, tak by i smazal množství vašich provinění. Protože se však podle všeho od vás navždy odvrátil, je zjevné, že svým hněvem chce i těm nezarputilejším a nejdrzejším ukázat, že On, kterého jste zabili,

nebyl porušovatelem Zákona, nýbrž jeho samotným zakladatelem, a že k vám přišel jako dárce nesčetných dobrodiní. Proto také vy, kteří jste se na něm tak ničemně a bezbožně provinili, setrváváte v ostudě a hanbě; naproti tomu my, kteří jej vzýváme, vás všechny v důstojnosti převyšujeme a jsme milostí Boží váženější a také poctěni vyšší důstojností než vy. Ale z čeho plyne, říkají [Židé], že Bůh nás zapudil? Ptám se vás, zda je vůbec ještě třeba to slovy dokazovat? – Tam, kde věc sama tak hlasitě volá, kde svědčí ruiny vašeho města i zničení chrámu, ještě si žádáte slovních důkazů? Ale to nám, namítají, udělali lidé, ne Bůh. Ne, především to způsobil Bůh! Jestliže to připisuješ lidem, pak považ, že byť by se toho i člověk odvážil, zda by se to Bohu neznelíbilo? Když totiž barbar vytáhl a vedl s sebou celou Persii v naději, že každého napadne a celé město obklíčil jako pevnou sítí, nebylo snad tehdy – říkám tehdy, když k vám byl Bůh ještě milostivý – bez války a bez boje zabito sto osmdesát pět tisíc asyrských vojáků a ostatní se jenom stěží zachránili zoufalým útekem? A také další nespočetné války nechal Bůh dojít ke stejnému výsledku. Proto ani nyní, kdyby to nebyl On sám, který vás zcela opustil, by pouzí lidé nedokázali vaše město pobořit a chrám zpusťřit, vaše neštěstí by tak dlouho netrvalo a všechny vaše snahy o obnovu by nebyly marné.

4. Přesto vám chci nejen tímto, ale i ještě jinak ukázat, že vám to neudělali ze své vlastní moci římscí císaři, nýbrž že to vy jste rozhněvali Boha, který vás opustil. Kdyby totiž to, co se tehdy stalo, bylo jen dílem člověka, muselo by vaše neštěstí skončit záhubou [nepřátel] a vaše hanba by nepokračovala. Vždyť si jen vezměme, co sami říkáte: Zdi byly strženy lidmi, město zničeno lidskou rukou, oltář byl zdemolován lidmi; stalo se pak také skrze lidi, že *již nejsou žádní proroci*? Odstranili snad také oni [lidé] milosti Ducha? Zničili lidé všechno to, co u vás bylo úctyhodné, jako třeba od smírného oltáře zvučící hlas, moc pomazání i projevy shůry, k nimž docházelo na základě záření drahokamů [efodu] kněze? Vždyť [tehdejší] židovské náboženství rozhodně nemělo pouze pozemský původ, nýbrž přišlo mnohem vznešeněji shůry, z nebes... Například dovolovalo přinášení obětí. Oltář byl ovšem zde dole, stejně jako obětní meč, obětní dříví i obětující kněží; naproti tomu oheň, který do svatyně přicházel a měl strávit obětovaná zvířata, pocházel shůry. Nebyl to člověk, kdo vnesl oheň do chrámu, nýbrž shůry přicházející plamen dokončil obětní službu. A kdykoli se mělo něco zjistit pomocí smírného oltáře, ozval se hlas ze středu cherubínů a prorokoval budoucnost. A znovu to z drahokamů na hrudi velekněze zazářilo – říkali jste tomu poselství – a vypovídalo o budoucnosti. Kdykoli byl navíc někdo pomazáván, snesla se milost Ducha a vstoupila do svatého oleje. ... Ten však spravovali proroci. Často dokonce i mlha a dým zahalily svatyni. Aby tedy Židé drze nepřipisovali člověku zpustošení svých institucí, připustil Bůh nejen zboření města a zničení chrámu, ale odejmul jim i to, co bylo nebeského původu, tedy oheň, hlasy, z kamenů vycházející tůpyt i všechno ostatní toho druhu. Kdyby ti tedy Žid říkal: To lidé proti nám válčili, lidé nás ponížili, pak mu odpověz: Lidé by jistě

neválčili, kdyby to Bůh nebyl dopustil. Dobrá, klidně připusťme, že to lidé pobořili vaše zdi – zakázal snad nějaký člověk ohni sestupovat z výšin? Zabránil snad člověk hlasu, aby byl jako obvykle slyšet od smírného oltáře? Odstranil snad pouhý člověk poselství z drahokamů velekněze, kněžská pomazání i všechno ostatní? Neodebral vám toto všechno naopak sám Bůh? [Odpověď] je každému jasná, ale z jakého důvodu to odebral? Není snad zřejmé, že tak učinil proto, že si váš zošklivil, protože se od vás naprosto odvrátil? To v žádném případě, říkají [Židé], nýbrž proto, že jsme již neměli své hlavní město, nemáme ani tyto věci; ale proč je [město] již nemáte? Přece proto, že vás Bůh opustil!

Ano, abychom jejich nestydaté tlamy ještě pevněji zavřeli, chceme zde nejen svědectvími Písma prokázat, že nikoli zboření chrámu bylo příčinou proroky předpověděného zničení ostatních věcí, nýbrž že to pro jejich běsnění proti Kristu na ně dopadlo mnohem více ran než tehdy, kdy vzývali zlaté tele. Vždyť když Mojžíš vykonával prorocký úřad, neexistoval ani chrám, ani oltář, ale i když Židé setrvali v nespočetných zločinech a rouháních, *dar prorocství přesto neustal*. Naopak byl dán nejen tomuto velkému a vynikajícímu muži, nýbrž i dalším sedmdesáti prorokům, a nejen to; po zřízení chrámu i zavedení veškerého kultu, a poté po vyplenění chrámu a odvedení do exilu byli v Babylónu Ezechiel a Daniel, kteří jakkoli nezahlédli svatyni, ani nepřistupovali k oltáři, nýbrž žili v zemi barbarů a ve společnosti nečistých lidí, byli přesto naplněni Duchem. Prorokovali dál o budoucnosti, a to o mnohem podivuhodnějších věcech, než byly ty, které předcházely, a viděli Boží hled, protože jej vidět *směli*. Povězte mi tedy, Židé: *proč ted' nemáte žádného proroka?* Není to snad viditelným důkazem toho, že se Bůh od vašich záležitostí odvrátil? Proč se však od vás odvrátil? Znovu je jasné, že [tak učinil] kvůli Ukřižovanému a pro vaše bezbožné rouhání. Z čeho to vyplývá, ptáš se? Z toho, že jakkoli jste dříve žili bezbožně, dosáhli jste všeho, ale nyní, kdy po ukřižování [Krista] se zdáte žít čestněji, dopadají na vás těžší tresty, a již nemáte to, co jste dříve měli.

5-6. (*Dále se v kázání z nejruznějších starozákonních pasáží ukazuje na zavržení pokristovského Židovstva, zvláště pak z faktu skončení áronského kněžství, přestože ve Starém zákonu bylo výslovně zavedeno Bohem a dokonce i ověřeno zázrakem.*) Vidíš, že dříve bývali kněží ustanovováni? Nyní ale všechno to, co se u Židů děje, jsou jen pouhé hrátky a směšné věci, ostuda a darebáctví plné ohavné bezbožnosti. A ty chceš následovat takové, kteří zatvrzele dělají všechno to, co odporuje Božím příkázáním? Do jejich synagog chodíš? A nebojíš se, že by tě mohl sežehnout blesk z nebe? Cožpak nevíš, že i toho, kdo se nedopustil loupeže, ale byl viděn v doupěti loupežníků, postihne stejný trest jako samotné lupiče? Proč však zde mluvím o lupičích?

Jistě víte a vzpomínáte si, že když u nás někteří bezbožní lidé a šašci svrhávali sochy, byli tehdy nejen ti, kdo se takového zločinu opovážili, ale i všichni, kdo tomu jen přihlíželi, stavěni před soud a přísně trestáni, protože s tím mlčky souhlasili.

Jsi však i ty připraven spěchat tam, kde se děje potupa Otcí, kde je urážen Syn a opovrhován svatý a živoucí Duch? Nemáš strach, neděsíš se vstupovat na nesvatá a nečistá místa? Pověz mi, jakou máš omluvu, na jakou shovívavost spoléháš, že se dobrovolně vrháš do propasti?

Nechod' na mne s tím, že tam je Zákon a knihy proroků! To totiž naprosto nestačí, aby se tím místo stalo svatým. Vždyť co je větší: že jsou na onom místě uloženy knihy, nebo že se vyslovuje to, co v knihách stojí? Zcela jasně je lepší, když to, co je v knihách psáno, máš v ústech i v mysli... Pověz mi proto: *když d'ábel čte to, co stojí v Písmu, jsou tím jeho ústa svatá?* To jistě nebudeš tvrdit; naopak, d'ábel i potom zůstává tím, čím byl. A jak se to má s démony? I kdyby kázali a říkali: «Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, oni zvěstují vám cestu ke spáse» (Sk 16,17), budeme je snad proto počítat k apoštolům? To jistě ne; naopak si je budeme ošklivit a nenávidět je. Když tedy vyřčená slova naprosto neposvěcují, posvěcují snad uložené knihy? V žádném případě ne! Co tedy s tím? Právě proto si ošklivím synagogu, že měla Zákon a proroky, a nyní si ji hnusím ještě víc, když nic z toho již nemá. Jak je to možné? Protože oni [Židé] si ze všeho udělali jen materiál k podvodu a návnadu na prostomyslné. Nevyhnal snad Pavel zlého ducha spíše proto, že mluvil, než že mlčel? «I rozmrzel se Pavel a obrátiv se řekl duchu: „Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, abys od ní vyšel!“» (Sk 16,18) Proč? Protože [duch] křičel: «Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího». Kdyby totiž [zlí duchové] mlčeli, nemohli by lidi svádět a klamat. Oni však mluvili a chystali se zlákat a přesvědčit mnoho prost'áčků, a to přirozeně proto, aby ti jim pak uvěřili i jiné věci. Aby otevřeli dveře svému klamu a mohli posléze tím spolehlivěji lhát, přimísili do svých slov i něco málo pravdivého, podobně jako travič, který namíchá smrtonosný jed, ale okraj poháru pomaže medem, aby bylo zlo tím snadněji přijímáno. Svatý Pavel se však rozhněval a pospíšil si umlčet je především proto, že si drze přisvojovali autoritu, která jim naprosto nepříslušela. Z téhož důvodu si také tolik ošklivím Židy: Přestože mají Zákon, porušují jej, a tím se snaží nalákat prostší lidi. Nemohli se dopustit žádného hroznějšího zločinu, než když se přičí Kristu, přestože i věřejí prorokům. Nyní se však připravili o veškerou naději na spásu, protože se na jedné straně holedbají, že věřejí prorokům, a na druhé straně hanobí a urážejí toho, který jim byl týmiž proroky předpověděn a hlásán.

7. Zkrátka a dobře, pokud si myslíš, že místo je svaté tím, že tam leží Zákon a knihy proroků, pak ti nezbyvá nic jiného, než považovat za svaté i obrazy a chrámy bůžků. Vždyť když izraelité válčili, sebral jim vítěz v Azotu archu úmluvy a odnesl ji do svého chrámu (1 Kr 5). Byl snad ten chrám svatý proto, že v něm stála archa úmluvy? To v žádném případě; zůstal nesvatý, nečistý. Také se to záhy ukázalo samotnými událostmi. Aby nepřátelé poznali, že jim připadlo vítězství nikoli na základě Boží nemohoucnosti, nýbrž pro špatnost a zlobu těch, kteří Jej uctívali, prokázala dobytá archa úmluvy i na cizí půdě svou moc tím, že po dvakrátě svrhla

modly na zem a roztránila je. Bylo tedy zcela vyloučené, aby archa takové místo posvětila, nýbrž je naopak zničila. Kde je však zde u Židů archa úmluvy, kde nemají smírný oltář, kadidla, celopal, žádnou jinou obětinu a rovněž nic ze všeho ostatního, co dělalo archu tak úctyhodnou? Osobně mi schránka [s Tórou], kterou nyní Židé mají, nepřipadá o nic lepší než obyčejné truhličky, které se prodávají na trhu, ba dokonce ještě horší. Vždyť tyto nemohou uškodit nikomu, kdo k nim přistoupí, ona však škodí každému každodenně. «Bratři, nebuďte dětmi co do soudnosti, nýbrž co do špatnosti buďte dítkami» (1 K 14,20), osvobodte ty, kteří nad těmito věcmi žasnou, a poučte je, čeho se je třeba bát, a co uctívat, ne však tuto schránku. Poučujte [je] naopak, že docházením za ní a svým sklonem k již nečasovému židovství znešvēcují Boží chrám. «Odloučení jste od Krista», je psáno, «kteří hledáte ospravedlnění v zákoně; vypadli jste z milosti» (Ga 5,4). – To však znamená obávat se, abychom v soudný den neuslyšeli: «Neznám vás, odejděte ode mne» (L 13,27), protože jste se stýkali s těmi, kteří mne ukřižovali. Znovu jste proti mé vůli zavedli svátky, jež jsem prohlásil za zastaralé, a spěchali jste do synagog Židů, kteří proti mně bezbožně jednali a přestupovali Zákon. Vždyť i jejich ctihodný chrám, který obsahoval tak mnohé svaté věci, jsem proměnil v hromadu trosek; vy jste však nadále uctívali peleše lotrovské a doupata neřesti. Vždyť již tehdy, kdy ještě existovali cherubíni i archa úmluvy, a kdy ještě zářila nádhera Ducha [svatého], Kristus řekl: «Zdali tedy pokládáte za peleš lotrovskou dům tento [chrám], který má moje jméno?» (Jr 7, 11). Oni totiž svou nespravedlivostí a krvavými činy ze synagog odstranili všechno úctyhodné a bohulibé, a pěstují tam ničemné náboženství. Vždyť byl-li chrám již tehdy peleší lotrovskou, kdy měl ještě svůj status, jak můžeš nyní navštěvovat bordel, semeniště hříchů, zkázu duší, propast naprosté zavrženosti a místo, které lze nakonec pojmenovat jakkoli. Toužíš vidět chrám? Nechoď do synagogy, nýbrž buď sám chrámem. Jeden jediný chrám v Jeruzalémě Bůh zničil, avšak zřídil nespočet mnohem ctihodnějších. «Neboť vy jste chrámem Boha živého» (2 K 6,16). Takový chrám zkrášli, vyžeň z něj každou špatnou myšlenku, a tím budeš vzácným údem těla Kristova, chrámem Ducha [svatého]. A jako ty, vidíš-li chudého, jej prostě nemiň bez povšimnutí, stejně tak vidíš-li někoho jít do synagogy, jej nepřehlédneš a slovy ho přivedeš zpět do Církve. To je neskonale větší almužna než deset tisíc talentů – co říkám „talentů“ –, větší, než celý náš viditelný svět. Člověk je totiž cennější než celý svět: vždyť kvůli němu je stvořeno nebe, země a moře, slunce i hvězdy. Uvaž proto, jak velká je důstojnost toho, o jehož spásu jde, a nezanedbávej péči o něj. Vždyť byť i někdo daroval nezměrné množství peněz, neučinil by ani zdaleka tolik, jako ten, kdo zachraňuje jednu duši a vede ji od bludu k zbožnosti. Kdo dal chudému, utišil hlad; kdo napomenul a pokáral judaizujícího, vyplel rouhání a zločin. Onen se postaral o ulehčení, tento však odstranil zlo. První osvobodil tělo od bolesti, druhý však vyrval duši peklu. Ukázal jsem vám nesmírný poklad – nezmeškejte jej získat! Není vám třeba předstírat chudobu a stavět se potřebnými; je třeba

pouze užívat slov a mluvit. Nebud'me proto leniví, ale naopak sledujme horlivě a pilně naše bratry, a jakmile je dostaneme – v případě potřeby i proti jejich vůli – do svého domu, připravme jim hostinu, a poté co se jasně prokáže, že se polepšili, radujme se, že i oni pro sebe získali věčné dobro a milost Pána našeho Ježíše Krista, jemuž buď skrze Otce s Duchem Svatým čest od tohoto času až na věky. Amen.

Sedmé kázání proti Židům

1. Unavil vás snad již a omrzel započatý boj proti Židům? Nebo si přejete, abych i dnes znovu pojednal o téže tématu? Přestože již bylo řečeno hodně, myslím si, že i tak chcete znovu slyšet o stejných věcech. *Vždyť koho neomrzela láska k Ježíši, neunaví jej nikdy ani započatý boj proti těm, kdo Krista nenávidějí.* A kromě toho je nám i jinak takového kázání zapotřebí: ještě nám zde totiž chybějí svátky Židů. Jakkoli jejich [novoroční] pozouny byly ještě mnohem bezbožnější než ty, které zaznívají v komediích, a jejich pusty jsou škodlivější než obžerství a pitky, stejně tak nejsou stánky, které se u nich nyní zřizují, o nic ctihodnější než krčmy, v nichž se scházejí děvky a hráči. Nikdo však neodsuzuj tuto řeč jako příliš smělou. Bylo by naopak nejhorší opovázlivostí a zlem smýšlet jinak. Jestliže totiž bojují proti Bohu a vzpírají se Duchu Svatému, proč by neměl být o nich vynášen takový soud? Řečený svátek stánků byl kdysi úctyhodný, protože se slavil podle Zákona a na Boží příkaz. [Nyní] však již takovým není, protože jeho veškerá důstojnost zmizela tím, že se slaví *proti* Boží vůli. Ti, kteří Zákon a dřívější svátky co nejodporněji hanobili, se nyní tvářejí, že je dodržují. Naproti tomu my ctíme Zákon tím, že jej jako stářím znaveného člověka necháváme v klidu odpočívat, a v nevhodný již pro něj čas jej nenutíme k soutěžení. Že již minul čas Zákona – ne však starého náboženství –, to jsme si zde již dostatečně prokázali. Dnes si tedy jen důkladně probereme, co ještě zbývá. V zásadě stačí, co jsem již ze všech proroků prokázal, že totiž je porušením Zákona a rouháním nyní činit něco takového mimo Jeruzalém. Vždyť i kdyby bylo pravdou, co Židé vždy a všude tak hrdě mumlají, že totiž své město v budoucnu znovu získají, přesto tím nemohou být zproštěni obžaloby ze zločinů porušení Zákona.

Kromě toho je prokázáno, že ani obětní rituály již nemohou mít moc Zákona, ani jeho části. Jako první totiž Zákon určuje, že každý izraelita mužského pohlaví musí třikrát za rok vstoupit do chrámu (Ex 23,17). Po rozboření chrámu je to nemožné. Dále [Zákon] předpísoval, že trpící výtokem semene, malomocní, rodičky a menstruuující musejí obětovat (Lv 15). Ani to však již není možné, protože chybí místo a navíc není ani oltář. [Zákon] přikázal zpívat posvátné hymny, a my jsme si zde již ukázali, že je to kvůli místu zakázáno, protože i sami proroci zapověděli dodržovat Zákon mimo Jeruzalém. (...)

2.-3. *(Poté, co svatý církevní učitel ve zde vypuštěné druhé polovině prvního odstavce uvádí další pasáže starozákonního Písma, aby dokázal, jak je po rozboření*

jeruzalémského chrámu nemožné ještě dodržovat mojžíšský Zákon, znovu ve 2. a 3. kapitole ukazuje, že podle mnoha proroctví již pokristovské Židovstvo nemá kněžstvo, a dokonce že ani žádné mít nemůže, protože nadále existuje už jen jedna jediná oběť Ježíše Krista.)

4. (*V tomto odstavci je poté ukázáno, že Starý zákon nebyl zrušen kvůli hříchům izraelitů, nýbrž pro svou vlastní neúplnost a předběžnost, zvláště pak pro pouze číste ukázkový charakter svých obětí i kněžstva.*) Když totiž mezi proroky byl jeden, který řekl, že po Abrahámovi a jeho oběti [Melchisedecha] vznikne jiné kněžstvo nikoli z onoho kmene [Levi], nýbrž z jiného, z něhož ještě nikdy kněžstvo nevyšlo, ne již z řádu Árona, nýbrž z řádu Melchisedecha, je tím zcela jasné, že staré kněžství skončilo a na jeho místo je uvedeno jiné, nové. ... Kdyby však to staré mělo někdy v budoucnu tvrdit opak, muselo by být nazýváno ne podle „řádu Melchisedechova“, nýbrž podle „řádu Áronova“. A kdo že nám to říká? Osobně ten, který mluví o oběti a Kristu, pravil: «Řekl Hospodin mému Pánu: Zasedej po mé pravici» (Ž 109,1).

5. Aby navíc nikdo nechoval podezření, že snad promluvil někdo z obecného lidu, pak vezte, že to neřekl ani Jeremiáš, ani jiný prorok, nýbrž sám [král] David, z čehož vidíš, že tím nemohl myslet nikoho jiného, nežli samotného Boha. Prostý člověk by mluvil zase jen o člověku; protože to však řekl král, nemohl přirozeně člověka nazvat svým Pánem. Kdyby totiž David býval mluvil o pouhém člověku, jak by mohl říci, že ten bude trůnit po pravici nejvyššího majestátu? O něm však prohlásil: «Řekl Hospodin mému Pánu: Zasedej po mé pravici, dokud nedám nepřátele za podnož tvým nohám» (Ž 109,1 ad.). Abys však krále nadále nepovažoval za slabého a méně mocného, říká: «Ty vládni ve dni své síly» (Ž 109,3). A ještě zřetelněji dodává: «Z lůna před jitřenkou zplodil jsem tě». Před jitřenkou však nebyl zplozen žádný člověk. «Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchisedecha» (Ž 109,4; Žd 5,6). Neříká tudíž „podle řádu Áronova“. Zeptej se tedy Židů, jak je možné, aby [Bůh] zavedl jiné kněžstvo podle řádu Melchisedecha, kdyby neodstranil staré kněžství? Viz proto, jak věc podává ještě jasněji svatý Pavel. Poté, co o Kristu řekl «Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchisedecha», hned dodává: «O tom jest nám mluvit mnoho, a to věci těžko vysvětlitelné» (Žd 5,11). Poté, co pokáral učedníky, vysvětluje, kdo je onen Melchisedech, a uvádí příslušný příběh: «Tento Melchisedech totiž, král salemský, kněz Boha nejvyššího, vyšel naproti Abrahámovi, když se ten vracel od porážky králů a jemu požehnal; a tomu Abrahám i desátky přidělil ze všeho» (Žd 7,1 ad.). Pak Pavel uvažuje o příkladu: «Vizte tedy, jak veliký jest ten, jemuž i desátek dal [praotec] Abraham z věcí předních» (Žd 7,4). Neříká to jen tak bez důvodu, protože tím chtěl ukázat, že naše kněžství stojí mnohem výše než u Židů. Vždyť Abrahám byl otcem Izáka, pradědem Jáкова a prapradědem Leviho, protože ten byl synem Jáкова. Od Leviho však vyšlo kněžstvo u Židů. Avšak Abrahám, praotec Levitů a kněží Židů pod Melchisedechem, který se objevil jako před-

obraz našeho kněžstva, zaujímal postavení laika a dal to najevo hned dvojím způsobem: Jednak odevzdáním desátku, protože laici jej odvádějí duchovním, poté i tím, že od něj přijal požehnání, které laici přijímají od kněží. Uvaž tedy poznovu, jak velká je vznešenost našeho kněžstva, protože je jisté, že Abrahám jako patriarcha Židů a praotec Levitů přijal od Melchisedecha požehnání a odevzdal mu desátek (Gn 14). Vždyť již Starý zákon mluví o tom, že Melchisedech Abraháma požehnal a přijal od něj desátek. Poté Pavel pokračuje: «Vizte tedy, jak veliký jest.» Kdo? «Melchisedech, jemuž i desátek dal Abraham z věcí předních, on, patriarcha. A zajisté ti, kteří ze synů Leviho dostávají kněžství, mají příkaz, aby podle zákona brali desátky od lidu, to jest od svých bratrů, ačkoliv i oni vyšli z beder Abrahamových» (Žd 7,4 ad.). Tím však míní následující: Levité, kteří jsou židovskými duchovními, obdrželi podle Zákona příkaz brát desátky od ostatních Židů. I když všichni pocházejí od Abraháma, jak Levité, tak i ostatek národa, přesto od svých bratrů dostávají desátek. Naproti tomu Melchisedech, který z nich nepocházel (nebyl totiž ani z Abraháma, ani z kmene Levi, nýbrž z jiného rodu), sám přijímal od Abraháma desátek. ... A nejen to, učinil i ještě něco jiného; požehnal tomu, který měl sám příslibení, tedy Abrahámovi. A ptáš se, co to znamená? Že ten (Abrahám) stál hluboko pod ním. Do jaké míry? «Beze všeho odporu však to, co menší jest, dostává požehnání od většího» (Žd 7,7). Vždyť kdyby Abrahám, patriarcha Levitů, nebyl menší než Melchisedech, ten by jej v žádném případě nepožehnal a Abrahám by mu neodváděl desátek. A protože chce [Pavel] ukázat, že se tak stalo skrze Melchisedecha, dodává: «A, ať tak dím, skrze Abrahama dal desátek i Levi, jenž desátky dostával; protože se však ještě nenarodil, když mu vyšel naproti Melchisedech» (Žd 7,9). *(Dále pak velký církevní učitel dané téma ještě podrobněji rozebírá.)*

6. Tím je upozorněno i na to, co nám ještě zbývalo: že je zcela adekvátní, když se změnou kněžství nastala i změna Zákona. Současně lze výslovně prokázat, a mohli by zde být za svědky znovu vedeni proroci, že Zákon byl [v Nové úmluvě] překonán, společný život by se měl obrátit k lepšímu, a že již nikdy nepřijde nějaký židovský král.

(Závěr kázání znovu tvoří vážné napomenutí posluchačů ujmout se svých judaizujících bratrů i sester a přivést je zpět k jednotné katolické víře.)

Osmé kázání proti Židům

1.-9. *(Uzavírá cyklus kázání tím, že věřícím znovu důrazně vštěpuje povinnost věnovat se věčné spáse svých napolo k židovství odpadlých bratrů i za cenu nesmírného úsilí. Přitom světec ještě uvádí některé argumenty proti tehdy zřejmě se rozmáhajícímu nemravu, podle něhož prý dodržování židovských náboženských obyčejů napomáhá léčení chorob, a vůbec posluchače varuje, aby na židovství cokoli shledávali za úctyhodné, velké, chvályhodné nebo prospěšné! Na konci 8. kapitoly ještě znovu posluchače upozorňuje, jakého opovržení se judaizující křesťané od Ži-*

dů dočkají, protože se svým jednáním dostanou do rozporu s vlastním vyznáním): Ty se Boha nebojíš? Pak se přinejmenším obávej samotných Židů. Vždyť jakýma očima budeš na ně hledět, jakými ústy k nim budeš promlouvat, nežli těmi, jimiž vyznáváš, že jsi křesťan, a přesto chodíš do jejich synagog a žebroniš u nich o pomoc? Považ jen, jakým výsměchem, žertíky, ironií a ostudou tě zahrnují, i když zatím ne otevřeně, pak jistě ve svém nitru!

(Závěrem 9. a posledního oddílu svatý Jan Zlatoústý cituje podobenství o hřivnách, a vyvozuje z něj přísnou povinnost věřících o vyslechnutém dál mluvit k těm, kteří toho mají nejvíc zapotřebí): Protože jsme tedy do vašich uší vložili zlato, je nezbytné, abyste z něj také Pánu odevzdali úroky. Jestliže si zde slyšené ponecháte jen pro sebe a nepřinesete z něj žádný zisk, obávám se, že na vás dopadne tentýž trest, jako na toho, kdo svěřenou hřivnu zakopal. Ten totiž bude spoután na rukou i na nohou a uvržen ven do temnoty, protože jiným nepředal, co sám přijal. Aby se nám nevedlo stejně, jednejme jako ten, který obdržel pět hřiven a druhý dvě. I kdyby se mělo vynaložit mnoho slov, peněz, námahy, modliteb i všeho ostatního na spásu bližního, nenechte se odradit od toho, abychom každou Bohem nám svěřenou hřivnu co možná rozmnožili a směli pak zaslechnout oblažující slova: «Dobře, služebníku dobrý a věrný; že jsi byl nad málem věrný, nad mnohem tě ustanovím, vejdi v radost pána svého» (Mt 25,21). Což nám všem budiž dáno skrze milost a dobrotivost Pána našeho Ježíše Krista, v němž a skrze něj s Otcem i Duchem Svatým budiž čest a chvála na věky. Amen.

*

Dodatek IV

Jak Židé falšovali katolickou víru během II. vatikánského koncilu i po něm

Dlouholetý přední funkcionář Světového židovského kongresu, Gerhart Riegner, teprve před několika málo lety obsáhle doznal hanebnosti jak vlastní, tak i svých společníků. Kdo by se snad divil nečekané otevřenosti předního člena Satanovy synagogy, ten by si měl uvědomit, že pro většinu pokristovských a protikřesťanských Židů je v okamžiku smrti «po všem». Jediné, co z nich přežije – jak si klamně představují – je vzpomínka potomstva na jejich domněle velké činy. A náležitý «pomník» si nejráději stavějí sami ještě za svého života. Protože byl Riegner směřodatným mužem organizovaným Židovstvem sice oficiálně, ale diskrétně vedené judaizace katolické věrouky, a tato «práce» tvořila podstatnou část jeho «životního díla», nemohl jinak, než podat řadu nanejvýš pozoruhodných vlastních přiznání, jestliže chtěl své «zásluhy» postavit do správného světla. Riegnerovy zprávy o svých paralelních činnostech na judaizaci i ostatního, nejen katolického «křesťanstva», plní třetinu jeho životních vzpomínek, které mají v německé verzi více než 600 stran,¹⁷⁷ z nichž jsou níže uváděny a stručně komentovány jenom příslušné pasáže. Všechna tučně a podtrženě zvýrazněná místa v Riegnerově textu jsou doplněna dodatečně.

1. Riegnerovy funkce a hodnosti ve Světovém židovském kongresu

«V září 1936 jsem se stal zaměstnancem právě založeného Světového židovského kongresu. ... Po více než půl století jsem stále ještě zde. Jistě, mé začátky byly skromné, ale časem jsem se stal **generálním tajemníkem** a nakonec i **spolupředsedou** představenstva. A dnes jsem **čestným prezidentem** Světového židovského kongresu. Celkově jsem organizaci věnoval více než šedesát let života. Že jsem pokračoval tak dlouho, jen dokazuje, jak velice mne práce uspokojovala» (str. 54 ad.).

«Po vstupu do Světového židovského kongresu r. 1936 jsem se stal v roce **1939** jeho **ředitelem** v Ženevě. Po skončení války jsem byl členem sekretariátu pro Evropu, a roku 1948 zvolen do světové exekutivy. Roku **1959** jsem byl oficiálně jmenován koordinátorem Kongresu a poté **1965** zvolen generálním tajemníkem, jímž jsem

¹⁷⁷ Gerhart M. Riegner, *Niemals verzweifeln. Sechzig Jahre für das jüdische Volk und die Menschenrechte*, Gerlingen (Bleicher-Verlag) 2001. Bohužel již rozebraná kniha (kterou si autor těchto řádků musel obstarat antikvárně) je překladem stále ještě dostupného francouzského originální vydání: Gerhart M. Riegner, *Ne jamais désespérer. Soixante années au service du peuple juif et des droits de l'homme*, Paris (Éditions du Cerf) 1999 [ne 1998, jak je v německé verzi chybně uvedeno!]. Z původního francouzského vydání dokonce o 682 stranách má autor k dispozici fotokopie stran 347 až 466, které se speciálně týkají našeho tématu. Porovnání textu ukázalo, že německý překlad je naprosto dokonalý a spolehlivý. Číslo stránek v závorkách jsou z německého vydání.

zůstal až do roku **1983**. Jestliže jsem se stal generálním tajemníkem relativně pozdě, stalo se tak z ohledu na jistou nedůtklivost funkcionářů, kteří byli ve vysokých postaveních a výrazně starší než já... To mi ovšem nebránilo v **uplatňování značného vlivu**» (str. 608).

Komentář: Protože se úřad generálního tajemníka zavedl teprve roku 1965 jako náhrada za koordinátora, Riegner **po celý čas příprav, provádění a přeměny koncilu** (v posledním roce jeho úřadování, **1983**, byla «promulgována» poslední velká „reforma“ **nového zákoníku** pokoncilní «církve»!) – byl tedy vedle předsedy Nahuma Goldmanna – **vůdčím mužem** Světového židovského kongresu. Na to se nesmí zapomínat při všem, co zde ještě následuje!

2. Židé chtějí změnit Bohem zjevené učení Církve

«Když jsme se my Židé dozvěděli o svolání druhého vatikánského koncilu, mnozí z nás se domnívali, že jde o jedinečnou příležitost k přednesení židovské otázky před tak velkým fórem. **Museli jsme církev přimět** k zamyšlení nad vztahem k Židům ve světle nedávné minulosti a pokusit se dát našemu budoucímu vzájemnému poměru **novou základnu**. Nové vztahy měly být **osvobozené** od „výchovy k pohrdání“ a od **protižidovských pozic**, které charakterizovaly **postoj církve po staletí**» (str. 322).

Komentář: Jedinou a absolutně závaznou základnou «vztahu» pravé Církve Kristovy k Židovstvu «po staletí» **bylo, je a zůstává** věčné **Boží zjevení**. Každá «nová», tedy **jiná** «základna», může být tedy jen v **protikladu** k Božímu zjevení, může být výhradně lidskou zvůlí, bludem a lží! Naproti tomu nevěrou zaslepený Riegner s přímo odzbrojující nestydatostí odhaluje «první» a «hlavní» židovský cíl:

«Když jsem začal práci na sblížení s katolickou církví, měl jsem na zřeteli tři **hlavní cíle**: ... Prvním byla snaha o odstranění role církve jako trvalého zdroje antisemitismu. ... **Nešlo o nic menšího, než o zásadní změnu křesťanského učení o Židech a židovství**» (str. 426).

3. Židé vedou válku proti pravé Církvi

«Naši **neprátele** se mobilizují» (nadpis), čímž Riegner výslovně míří na «**konzervativní kruhy kurie**»! (str. 340).

Ano, v roce 1964 mezi Židy resp. jimi povzbuzovanou pevnou prožidovskou většinou koncilních otců na straně jedné, a víře věrnou menšinou na straně druhé zuřil úporný «**boj o text vztahu k Židům**, který trval již tři roky» (str. 352 ad.).

«**Boj** však ještě nekončí» (str. 353).

«Mezi listopadem 1964 a předložením textu k definitivnímu schválení během čtvrté zasedací periody koncilu v říjnu 1965 **boje** pokračovaly» (str. 354).

«Přišel nový **útok** v podobě článku, podepsaném msgr Carlim, biskupem v Segni, který celý židovský národ stigmatizoval jako viníka na smrti Ježíše. Avšak **kar-**

dinál Bea se nevzdával: Bod za bodem na článek odpověděl v časopisu *La Civiltà cattolica*» (str. 354).

«Není pochyb o tom, že tou nejvýznamnější osobností, která text vypracovala, prosadila a **bojovala** za **novou** teologii ohledně Židů a židovství, byl kardinál Bea» (str. 357).

4. Židé se přitom obávají světla veřejnosti

Jsme na začátku (druhého koncilního) roku 1963. Riegner se se svým (ostatně také židovským!) přítelem, kardinálem Beou, radí o dalším postupu: «Půl hodiny jsme diskutovali o seznamu osobností, které by měly být osloveny. Na listině byl tu-cet kardinálů římské kurie. Moje hlavní námitka zněla: „Víte, členové kurie jsou velice choulostivý případ, protože je nemožné obrátit se na ně **nepozorovaně**. ... V Římě se **nic neutají**.“ **Proto** jsme seznam členů kurie výrazně zredukovali» (str. 346).

«Bea mi rovněž doporučil vyhledat kardinály, řídící koncilní sezení. Se svým přítelem Ernstem Ludwigem Ehrlichem z B'nai B'rith jsem odjel za kardinálem Suenensem do Bruselu. Poté jsem se setkal s německým kardinálem Döpfnerem v Mnichově. Italský přítel, Astorre Mayer, prezident milánské židovské obce, navštívil kardinála Lercara v Bologni. Rozdělili jsme si práci kvůli urychlení i proto, aby **nebyla příliš viditelná**» (str. 347).

A znovu stejný konspirační postup vůči protestantům: «Se světovou radou církví jsem měl úspěch, protože jsme se dohodli **nejít na veřejnost**. Je opravdu zázrak, že se to podařilo: **ven nic neproniklo**. ... Druhá konzultace se Světovou radou církví proběhla v květnu 1969 v Ženevě, a znovu **bez toho, že by se něco dostalo na veřejnost**» (str. 371).

Ještě příznačnější je pro metody Satanovy synagogy epizoda z roku 1977: Po koncilu se na židovské «přání» zřízený «katolicko-židovský» «kontaktní výbor» sešel v Benátkách k «projednání» textu «profesora Tommase Federiciho z papežské univerzity Urbaniana o *Misii a svědectví církve*» (str. 399). «Federiciho zpráva ve třetím bodě prohlašuje: „Je nutné **zavrhnout** pokusy o vytvoření jakéhokoli druhu organizací [...], které se věnují **obracení Židů**.“ – To je **pozoruhodná změna způsobu myšlení**. Přesto se však nenechme mýlit. Co jsem právě přednesl, **není ještě** učení církve; jde o názor profesora Federiciho a jeho kolegů, členů kontaktního výboru. Nicméně je takový postoj významný tím, že tito církví oficiálně jmenovaní představitelé byli na konferenci mezi katolíky a Židy. A proto se znovu ptám: „Jak máme pokračovat?“ Dostalo se mi odpovědi: „Prvním krokem je publikovat text profesora Federiciho v různých velkých katolických časopisech a **vyčkat, co se stane**. V případě prudkých a početných protestů přestat; jinak pokračujeme.“ – To jsme také udělali a **pokusný balónek** byl úspěchem» (str. 400).

Komentář: Pravá římsko-katolická církev při hlásání zjeveného učení Pána Ježíše Krista nikdy záludně nepracovala s nějakými «pokusnými balónky». Neměla to zapotřebí, a ani by tak jednat nemohla, protože je přísně vázána příkladem svého božského Mistra, který před nespravedlivým soudem židovského velekněze Kaifáše prohlásil: «Já jsem mluvil světu zjevně; já jsem učil vždy v synagoze a v chrámě, kde všichni Židé se scházejí, a tajně jsem nemluvil nic» (J 18,20). Pro učedníky Satana to platí přesně opačně: «Každý zajisté, kdo činí zlé, nenávidí světla a nejde ke světlu, aby nebyly usvědčeny skutky jeho» (J 3,20)!

5. Židé rozehrávají své pilně navazované styky

«Protože jsem byl postupně členem exekutivy, pokladníkem i prezidentem Entraide universitaire internationale (International Student Service/Mezinárodní studentské služby), měl jsem **kontakty na všechna velká světová hnutí evangelických i katolických studentů a intelektuálů**. Navazoval jsem s nimi přátelské vztahy. ... A také jsem **udržoval styky**, které mi později byly **velice užitečné, především během druhého vatikánského koncilu**. Stejný **cíl** jsem sledoval také při práci v různých orgánech Spojených národů, Mezinárodní organizaci pro uprchlíky a v UNECSO, kde jsem po tak dlouhá léta zastupoval Světový židovský kongres. – V rámci této činnosti jsem se vždy snažil o **navazování spojení** s ostatními mezinárodními seskupeními. Sem patří i moje práce v předsednictvu Konference nestátních organizací s poradní funkcí při OSN. Tehdy mezi ně patřila řada evangelických a **patnáct katolických** organizací. **Setkávali jsme se naprosto pravidelně a dobře jsme spolupracovali**. Později, **během vatikánského koncilu, byla naše činnost přirozeně ještě mnohem konkrétnější a soustavnější**» (str. 321).

V praxi to pak vypadalo následovně: «Dosti pravidelně jsem jezdil do Říma informovat se o průběhu diskusí, které se nás týkaly» (str. 334). «Přirozeně jsem se vždy také odebral do Sekretariátu pro podporu jednoty křesťanů nebo do kláštera ve Via Aurelia, kde bydlel **kardinál Bea**. ... V Římě jsem se také setkával se **starými přáteli**, kteří byli buď představiteli laických organizací jako profesor Ramon Segranyes de Franch z Freiburgu, s nímž jsem se znal od svých studentských časů, ale také s **poradci neboli periti, přidělenými koncilním otcům**, jako byli msgre **Höfer**, msgre **Oesterreicher**, **Gregory Baum**, **Hans Küng** a další. – Během let jsem poznal přátele, z nichž mnohým jako otevřeným a inteligentním duchovním se dostalo **odpovědných úřadů v církvi**: biskupů, kardinálů a profesorů teologie. – Nejvýznamnějšími hlasy koncilu, které nás podporovaly, byli renomovaní biblisté jako **kardinál Bea** nebo **kardinál Liénart**, pocházející z měst, majících **významné židovské obce**, jejichž ducha a čilost obdivovali. Do této kategorie patřili muži jako **kardinál Cushing** z Bostonu, **biskup Elchinger** ze Štrasburku, **kardinál Seper** ze Záhřebu a mnoho dalších. Byli dobře obeznámeni se židovskými dějinami a **udržovali trvalý styk s velkými židovskými centry**» (str. 335 ad.).

A teď přijde něco zvláště zajímavého: «Vzpomínám si na návštěvu u **kardinála Liénarta**, který tehdy řídil **francouzskou biskupskou konferenci**; bylo to týden před zahájením koncilu. Kardinál Liénart byl **velmi dobrý přítel**. ... Byl to mimořádně bystrý muž, který se tak dobře vyznal v hebrejské bibli. **Mnohokrát** jsme ho **před koncilem konzultovali** a bylo pro mne důležité jej **znovu vyhledat** ještě před zahájením koncilních sezení. Při prvním sezení koncilu byly po slavnostním zahájení papežem předloženy seznamy pro komise. Byly kurií připraveny zcela oficiálně. **A tu povstal Duch Svatý v osobě kardinála Liénarta**. Jako nejstarší francouzský biskup byl prvním řečníkem koncilu. Liénart požádal o odročení diskuse, aby biskupské konference různých zemí mohly seznam prostudovat a poradit se. – **To bylo něco neslýchaného**. ... Šlo o **rozhodující okamžik koncilu**. Biskupové neakceptovali, co kurie připravila, a požadovali právo spolurozhodování. **To bylo nové, téměř jako zázrak**. – Ve všech diskusích se mohly vyjadřovat rozdílné směry v duchu velké volnosti... A tak to pak již i zůstalo. Bylo **velmi důležité**, že se **kardinál Liénart** již od prvních diskusí ukázal jako **jeden z největších průkopníků nového ducha koncilu**. **To byla pro nás velice důležitá skutečnost. Jeden z našich přátel se stal vynikajícím mluvčím druhého vatikánského koncilu**. Zjistili jsme také, že kardinál Liénart mohl počítat s podporou papeže Jana XXIII.» (str. 344 ad.).

Komentář: Riegner ovšem zamlčuje, že zde nešlo o *pouhé* přátelské vztahy, ani *na nich* spočívají židovský vliv, nýbrž hlavně o skutečnost, že jak Liénart, tak i Jan XXIII. byli jak známo již po několik desetiletí členy *židovsky řízeného zednářstva*; Liénart dokonce ve 30. stupni, což je mj. zdokumentováno v několika knihách autora těchto řádků.

6. Židé vtiskují nové pokoncilní církvi svou pečeť

«Jednou jsem Höferovi řekl: „Měl byste kardinálu Beovi dát na vědomí, že závislost Sekretariátu pro podporu jednoty křesťanů je pro nás Židy problém...“ Nějaký čas po skončení koncilu jsem se k věci vrátil a znovu si promluvil s msgre Höferem. **Řekl jsem mu, že nyní nastal čas k vyřešení problému. Podle mého názoru by se musel** vytvořit nový nezávislý institut, oddělený od Sekretariátu, avšak „personální unií“ vedený kardinálem Beou. ... Poté, co byl kardinál Bea informován msgre Höferem, odebral se k papeži na radu. Po nějaké době mne k sobě zavolal a přímo mi sdělil, **že oba mé návrhy budou přijaty**. Řekl mi také, že zakládá „Kancelář pro katolicko-židovské vztahy“... a že... se v nejbližší budoucnosti **se mnou poradí** ohledně osoby, kterou by touto úlohou pověřil. – Krátce poté mi kardinál důvěrně sdělil jméno vybrané osoby. Když jsem se však o dotyčném informoval, zjistil jsem, že napsal několik zřetelně antisemitských článků. **Upozornil jsem na to kardinála, a on neprodleně jmenoval někoho jiného**» (str. 362 ad.).

Přesto byla zpočátku existence řečené kanceláře pokoncilní církvi *oficiálně* popřena... což se Riegnerovi a spol. nelíbilo. «Protože mi věc ležela na srdci, znovu

jsem se k celému problému vrátil v dlouhém rozhovoru s msgre [Jérôme] Hamerem v Ženevě. ... Podařilo se mně msgre Hamera přesvědčit, že otázka byla **pro nás** důležitá. Poté mne vyzval předložit o ní Vatikánu oficiální memorandum jménem Mezinárodního židovského výboru pro interreligiózní konzultace, který se stal židovským partnerem v židovsko-křesťanském dialogu.» Stalo se, a «v říjnu 1974 to vedlo k založení komise Svatého stolce pro religiózní poměr k Židovstvu. Přestože byla jistým způsobem přičleněna k Sekretariátu pro podporu jednoty křesťanů, tvořila samostatnou instituci. ... **Bylo to přesně to řešení, o které jsem s msgre Höferem usiloval během koncilu i po něm**» (str. 365 ad.).

Další dosud přetrvávající «sporný bod se týkal našich společných dějin i dlouhých staletí pronásledování, k němuž se ústřední vrchnost církve dosud vyjadřovala jen velice diskrétně» (str. 400). «V mezidobí jsme se naučili nakládat s touto otázkou pragmaticky. V rámci příprav každoročního shromáždění Kontaktního výboru 1978 jsem msgre Ramonu Torellovi předložil **řadu návrhů**. Torella byl viceprezidentem komise Svatého stolce pro religiózní poměr k Židovstvu a zastupoval kardinála Willebrandse během jeho nepřítomnosti v Římě. ... **Zvláště jsem navrhoval zorganizovat příští setkání Kontaktního výboru ve Španělsku**. ... První zasedání by mělo proběhnout v Toledu, v **jedné ze dvou historických synagog, jež byla přeměněna na kostel** a stala se národní kulturní památkou. **Přál jsem si**, aby zasedání zahájil kardinál a toledský arcibiskup, španělský primas. Šlo o **společné uctění památky na přítomnost Židů v této zemi, z níž byli roku 1492 vyhnáni**. – Podle mého názoru pak další zasedání měla proběhnout v Madridu s **bohoslužbou v synagoze** a skončit v sídle židovské obce za **přítomnosti kardinála, arcibiskupa a prezidenta španělské biskupské konference**. ... **Všechny moje žádosti a návrhy byly** – a jsem z toho velice šťastný – velmi dobře přijaty a **nakonec také realizovány**» (str. 401)

Komentář: Všechny Riegnerovy «realizované návrhy» představují *symbolické pokorení* římsko-katolické církve (a s ní přirozeně i její hlavy, samotného Ježíše Krista) – která ovšem od víry odpadlou pokoncilní sektou již naprosto není zastupována –, a současně *symbolické povýšení* protikřesťanského Židovstva!

Podobně proběhlo také vyhnání karmelitek z území bývalého koncentračního tábora Osvětim. «Žádný jiný problém v židovsko-křesťanských vztazích **mne nestál tolik práce a nedonutil k tolika důrazným demarším**» (str. 405). Riegner a kumpáni však svou námahu nevyvalovali nadarmo. «Průběh této aféry nás poučil, že **ny-ní je v nejvyšších kruzích církve vůle respektovat naše pocity**» (str. 407).

Nejinak tomu bylo v případě – pro Riegnera «sporném blahořečení» **Edith Steinové** – «papežem» nové judaizované církve, protože početné židovské protesty proti němu «vedly dokonce k úplně novému zformulování homilie, kterou papež při té příležitosti přednesl v Kolíně. Z toho byla zřetelně vidět **vůle co možná vyhovět židovským námitkám**. – Ve své homilii mluvil papež opakovaně o Edith Steinové

jako o dceři Izraele. Řekl, že zemřela jako dcera svého trýzněného národa. „Zemřela“, prohlásil papež, „**ve vyhlazovacím táboře jako dcera Izraele, *al Kidduch ha Schem* [za velebení svatého jména].**“ Papež zde **poprvé** mluvil o *šoa*, a ne o holocaustu, a našel pro oběť pohnutá slova. ... Tato příhoda znovu ukázala, že **dnes je v nejvyšších kruzích katolické církve skupina, rozhodnutá brát skutečně vážně židovské pocity**» (str. 409).

A ještě něco zvláště poučného: «Po zhroucení železné opony a znovusjednocení kontinentu svolal papež koncem roku 1991 **mimořádné shromáždění biskupské synody pro Evropu**. Byla svolána pod znamením „**nové evangelizace kontinentu**“. Cítil jsem, že **evropské Židovstvo na tuto iniciativu reagovalo a že muselo projevit svou přítomnost v Evropě. Proto jsem rozhodl navrhnout** Evropskému židovskému kongresu – v němž jsou sdruženy všechny židovské obce Evropy – **předložit memorandum** kardinálu Carlo Maria Martinimu, milánskému arcibiskupu a prezidentu Rady evropských biskupských konferencí» (str. 412).

Riegner pak reprodukuje úplný hlavní text židovského memoranda, v němž se mj. říká, že «**má pro nás zásadní důležitost, aby významný přínos Židů evropské civilizaci nebyl ani ignorován, ani podceňován**». Dále se tam prohlašuje, že církve musí «podle **našeho názoru** uznat také fakt, že v Evropě existují rozmanité religiózní, kulturní i světské tradice, které tvoří bohatství a specifičnost evropské kultury. A jejich celek zahrnuje také národní, kulturní i religiózní tradice menšin. **Všechny tyto tradice musejí být výslovně uznány za legitimní výrazové formy evropské identity**» (str. 413).

«Memorandum jsme kardinálu Martinimu předali společně já a paní **Tullia Zevi**, prezidentka izraelitských obcí Itálie. ... Kardinál se postaral o doručení memoranda **každému z účastníků** valného shromáždění. Během synody svou intervencí **podpořili náš postoj někteří biskupové** a zvláště kardinál Edward Idris Cassidy. – Valné shromáždění na závěr schválilo závěrečné prohlášení, v němž se mimo jiné říká: „... Nová evangelizace **není programem s cílem ,restaurace‘ dřívější Evropy**, nýbrž má napomáhat odhalení vlastních křesťanských kořenů a založení opravdovější civilizace [...] – Při výstavbě **nového řádu v Evropě i ve světě má dialog mezi náboženstvími největší význam, a zvláště pak se „staršími bratry“, Židy, jejichž víra a kultura jsou konstruktivní součástí rozvoje evropské humanity...**» (str. 414).

Se zadostiučiněním pak Riegner konstatuje: «Jak vidno, poselství Evropského židovského kongresu bylo účastníky mimořádného shromáždění přijato **velice vážně; svého cíle naprosto a úplně dosáhlo**. – Je pozoruhodné, že na konci synody evropských biskupů jeden z nich – a to ne právě ten nejmenší, totiž msgr **Karl Lehmann**, prezident německé biskupské konference – ji označil za **nejdůležitější událost od druhého vatikánského koncilu**» (str. 415).

Komentář: Často citovaná «nová evangelizace» Jana Pavla II. je tím prokázána jako podnik zuřivého nepřítele svatého evangelia i jako gigantický modelový vzorek: *křesťanský* obal, ale židovský, tedy *protikřesťanský* obsah!

7. Totální «novota» – čti *odporování víře* – koncilní doktríny

Francouzský přítel autora těchto řádků Riegnerovu zprávu o židovské manipulaci koncilu a z něj vyšlé pseudokatolické «církvi» pozorně prostudoval a sestavil následující statistiku: Neméně než v 46 případech tam padlo slovo «novota» nebo jiný rovnocenný výraz, a navíc i několikrát pojem «revoluce» resp. «revoluční»! Je zbytečné zde doslovně uvádět všechna tato místa (z nichž některá již byla výše citována). Spokojíme se jen se stručným výběrem těch, která nám při čtení zvláště padnou do oka.

Hned na začátku představuje Riegner «Pionýry **nového** křesťanského pohledu na Židovstvo» (nadpis, str. 322).

Ohledně předání židovského memoranda kardinálu Beovi roku 1961 přikládá Riegner velkou cenu zjištění, «že se tím organizované Židovstvo **poprvé** přímo obrátilo na katolickou církev» (str. 339).

«Byl jsem přesvědčen, že deklarace koncilu znamenala **nový začátek** v židovsko-křesťanských vztazích» (str. 357).

«Je velmi pozoruhodné, že autorem **dvou nejvíce inovujících** textů druhého vatikánského koncilu, tedy o Židech a o náboženské svobodě, byl kardinál Bea» (str. 357 ad.).

«Kromě toho kardinál Bea právem zdůraznil, že ze všech koncilem schválených textů je dekret o Židech **jediný**, který **nebere** zřetel na tradiční učení církve, ať už patristické, koncilní nebo papežské. To zcela jasně ukazuje, jak byl tento akt **revoluční**» (str. 358).

«Výraz **nové sbližení** katolické církve se židovským národem se neomezuje jen na deklaraci koncilu o Židech» (str. 358).

«U příležitosti jeho [Beových] stých narozenin jsem byl vyzván Sekretariátem pro jednotu křesťanů... pronést přednášku o kardinálově příspěvku ke koncilním textům o náboženské svobodě. – Pozvat Žida promluvit ve Vatikánu o pojmu náboženské svobody církve bylo **až dosud nevídaným gestem**» (str. 359).

«Katolicko-židovskou» konferenci od 20. do 22. prosince 1970 v Římě komentoval Riegner takto: «**Poprvé** se představitelé katolické církve a světové židovské obce setkali jako rovnoprávní partneři...» (str. 380).

O následujícím setkání roku 1971 pak soudí: «Byl to **začátek nové éry** vzájemné spolupráce» (str. 381).

«**Nová katolická teologie**», zní nadpis další velké kapitoly (str. 383), pod níž hned čteme: «Deklarace *Nostra aetate* byla **skutečný začátek, bezpříkladná obnova**» (tamtéž).

Riegnerem precizně vypočítaných osm základních bodů koncilní deklarace «skutečně tvoří parametry **nové teologie** ohledně Židů a židovství» (str. 384). Poslední bod «definitivně **ukončuje éru** třenic a nepřátelství... a otvírá **nový výhled** do budoucnosti» (tamtéž).

«Text *Nostra aetate* byl **něčím novým** a dokonce **nebývalým** v praxi církve. Jak jsem již zdůraznil, je to **jediný dokument** druhého vatikánského koncilu, který **nebere zřetel na patristické, koncilní nebo papežské učení**. Všechny ostatní dokumenty se na tyto prameny odvolávají. Již jen to ukazuje **novost řečené nauky**. – Když církev uznává, že hebrejskou bibli přijala od židovského národa, uznává židovské kořeny křesťanství a židovský původ Ježíše i zakladatelů křesťanství, slovem **vstupuje tím na novou cestu**. ... Pokud tuto deklaraci bereme vážně, pak to znamená, že celá **dosud běžná teologie**, počínaje církevními otci, **je zrušena**, a že církev si na rozdíl od svého tradičního učení již nesmí dělat nárok být nahrazením židovského národa. ... Klasická teorie substituce Starého Izraele (Židů) Novým Izraelem (křesťany) je tím **zkorigována a zmodifikována**» (str. 384 ad.).

«Takový postoj je... **definitivním zrušením** teorií, považujících politováníhodný osud Židů po dlouhá staletí za Boží trest» (str. 386).

V interní diskusi s vrcholnými představiteli římské židovské obce, kteří mu předhazovali jeho údajně nedostatečnou znalost římsko-katolické církve, Riegner sebevědomě argumentoval: «„Vy znáte velmi dobře církev v Římě... Měli byste pravdu, kdyby **revoluce, která nyní v církvi probíhá**, vyšla z Říma. Ale **revoluce církve** přichází zvenčí. Francouzští, němečtí i američtí teologové naléhají na **jiné pojetí církve**. Neříkejte mi tedy, že je znáte lépe než já.“ Myslím, že můj argument všechny přesvědčil» (str. 387).

«**Nový úspěch katolické teologie**» objevuje Riegner dokonce i v novovatikánských «směrnících a pokynech k provádění koncilní deklarace *Nostra aetate*, článek 4» z 1. prosince 1974: «Osobně se domnívám, že směrnice obsahuje čtyři zásadní body, jdoucí ještě **nad deklaraci Nostra aetate**» (str. 388).

«Čtvrtý **nový** bod ve *směrnících* hlásá, že dějiny Židovstva neskončily zbořením chrámu, nýbrž pokračují a dokonce i vyvinuly velice bohatou tradici. V porovnání s tradiční teologií je tento princip **skutečně revoluční**» (str. 390).

«Svého času jsem byl pozván na velký kongres laického apoštolátu v Římě. ... Účastnily se jej Katolická akce a ženské i mládežnické katolické organizace. Protože jsem byl ve spojení s mnoha takovými organizacemi, a ty se **řídily novými zásadami Vatikánu ohledně Židů**, pozvaly mne jako pozorovatele na svůj kongres» (str. 391).

«Také projevy papeže Pavla VI. i současného papeže Jana Pavla II. obsahují velice významné příspěvky. Jan Pavel v nich dodal **velmi důležité podněty k nové křesťanské teologii**. ... V Římě vyzval k **novým** vztahům proslovem o urážkách a

hrozném pronásledování Židů v různých historických epochách. ... Ve své řeči Jan Pavel II. **učinil další důležitý krok vpřed**. ... **Nové pojetí obrazu Židovstva** se ozvalo také ve velkém projevu, který papež pronesl při své historické návštěvě synagogy v Římě» (str. 392 ad.).

Při pražském výročním «katolicko-židovském» setkání roku 1990 učinil pseudo-kardinál Edward Idris Cassidy další rozhodný «krok» (pryč od zjevené pravdy...!) svatouškovským vyjádřením lítosti nad údajným «křesťanským antisemitismem» dřívějších dob. A Riegner se z toho nepokrytě raduje: «Bylo to **poprvé**, kdy akt *teschuwa* [lítosti, smíření] oficiálně zazněl od tak vysokého církevního hodnostáře ohledně vztahů mezi katolíky a Židy» (str. 410).

Stejný obrázek se nabízí také ve věci (novo)vatikánsko-izraelských styků. «Teprve v komuniké, zveřejněném na závěr setkání papeže s kontaktní komisí v Castelgandolfo počátkem září 1987, je skutečně cenná konkretizace, **přijatá na můj návrh**. ... **Poprvé** tam bylo oficiálně řečeno, že v katolickém učení nejsou žádné teologické důvody, které by bránily navázání diplomatických styků se státem Izrael» (str. 419).

K (novo)vatikánskému dokumentu o «šoa» z 16. března 1998 Riegner poznamenává: «Dokument... bude nepochybně uznán za jeden z vůbec nejdůležitějších kroků v procesu **nové orientace vztahů mezi Židy a katolíky**, který započal deklarací *Nostra aetate* druhého vatikánského koncilu» (str. 421).

Riegner je «přesvědčen, že *aggiornamento* a **nová orientace církve** zachovají a posílí všechno podstatné z ducha koncilu» (str. 425).

8. Židé i nadále podvracejí

Již během koncilu spekuloval Riegner na ono «osamostatnění» pověstného «ducha koncilu», k němuž také později došlo – i když v žádném případě samo od sebe, nýbrž řízeně podle plánu: «Poslední [poněkud zmírňující] změny schváleného textu [*Nostra aetate*] ovšem v židovských kruzích vyvolaly velké zklamání. ... A jakkoli jsem rozčarování do jisté míry také pociťoval, nikdy jsem si nemyslel, že by řečené změny mohly nějak zásadně pozměnit význam textu. ... Nyní se kladla otázka, zda byla církev také rozhodnuta uvést tuto **novou orientaci** do praxe. Ale pokud ano, o čemž jsem byl osobně přesvědčen, pak by změny textu neměly žádný větší význam. **Text sám o sobě by byl schopen vytvořit novou dynamiku**, která by brzo odstranila třecí plochy, a vedla by k **nové pozici**» (str. 357).

A to se také stalo. Riegner spokojeně konstatuje: «Jako počátek **nové** éry vztahů mezi Židy a katolíky nezůstala deklarace *Nostra aetate* pouhým statickým dokumentem. Je dokumentem, který rozvíjí **svou vlastní dynamiku** a **zahájil řadu dalších procesů**, z nichž některé vůbec nebyly předvídatelné. – Jeho působení bylo postupně stále citelnější. ... A ještě **zesílilo, protože Židé brali text velice opravdově**» (str. 386).

«Tím, že církev mění postoj a posiluje svou orientaci, blíží se tradičnímu židovskému učení. ... My Židé jsme existenčně zahrnuti do křesťanských konceptů, přičemž však víme, že Židovstvo ke svému přežití nepotřebovalo žádné odvolávání se na křesťanství. ... Když jsem začínal se svou činností, domníval jsem se, že bude třeba pracovat přinejmenším tři nebo čtyři generace, než budou výsledky viditelné. Věci se však vyvíjely mnohem rychleji. ... V oblasti učení, liturgie a teologické reflexe bylo docíleno velice významného pokroku. ... A to jsme cíle ještě ani zdaleka nedosáhli» (str. 428 ad.).

Jakého cíle? *Naprosté přeměny judaizované pokoncilní sekty v jedinou obrovskou synagogu!* Riegner si samozřejmě ani v tom směru nebere žádné servítky: «Naším prvním cílem do budoucnosti je prohloubit v nové katolické teologii znalosti o Židech a židovství. ... Musíme se snažit zasáhnout široké vrstvy obyvatelstva, protože dosud jsou tyto vědomosti i naše nové vztahy známé pouze elitám» (str. 430).

«Naše druhá povinnost se týká problému výchovy. Musíme zajistit, aby učení nové teologie bylo předáváno budoucím generacím věřících. To je podle mého názoru nejdůležitější úloha» (tamtéž).

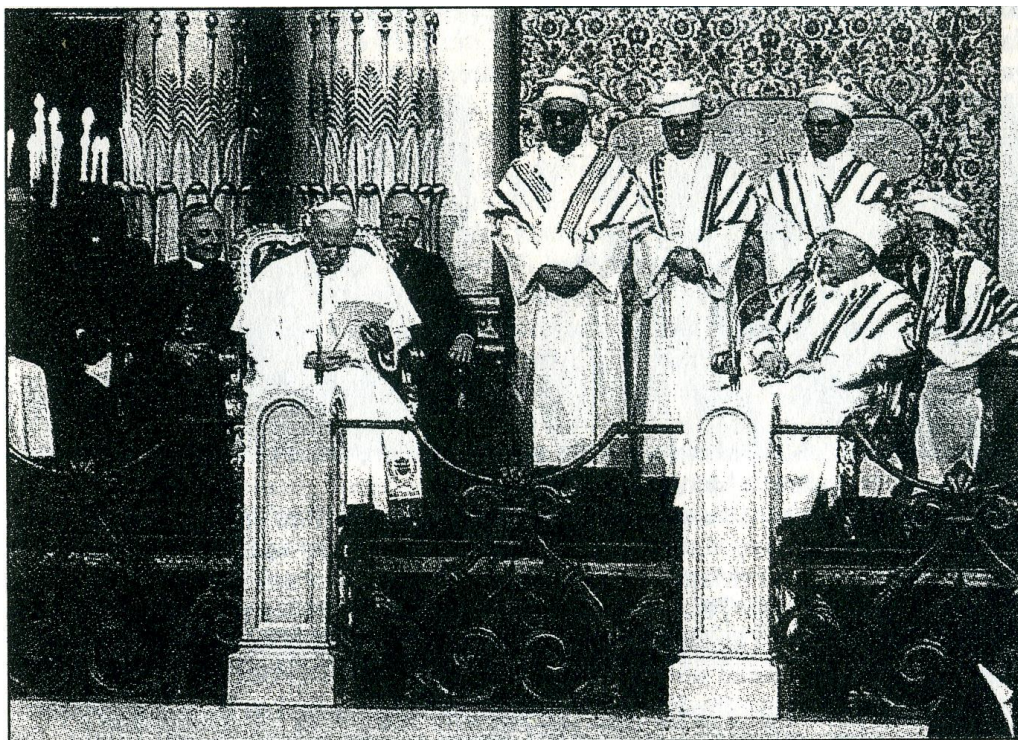
«Třetí úlohou je rozvíjení a prohlubování našich společných teologických reflexí. Přestože jsme od *Nostra aetate* dosáhli pozoruhodného pokroku, jsme stále ještě v prvním stádiu našich úvah. Zbývá toho hodně vykonat» (tamtéž).

A k dobrému konci ještě něco: «Čeká nás další úkol. Religiózní fundamentalismus proniká stále silněji do širokých oblastí naší společnosti. ... Musíme počítat s nebezpečím, které pro nás takový vývoj skrývá. V tomto směru je nezbytná aktivní a koordinovaná spolupráce mezi nejrozličnějšími náboženstvími včetně katolické církve. Světový mír závisí stále více na harmonické koexistenci velkých světových náboženství» (str. 431).

Komentář: V Apokalypse (kap. 13-18) dostatečně zřetelně prorokované jedno-světové náboženství Satana a jeho Antikrista již nechává pozdravovat! Sám Riegner se jejich tak vytouženého příchodu nedomnívá; zemřel devadesátiletý – a podle všeho, co se ví, neobrácen k Bohu – 3. prosince 2001. Na jeho věčnou spásu je stejně tak málo naděje – viz výše (dodatek II) – jako pro všechny judaizované pokoncilní «katolíky», kteří dostatečně dobře vědí, že následují *nové, tedy Zjevení se přičící a tudíž falešné učení* – a přesto se jej za žádnou cenu nechtějí vzdát.

«*Avšak nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?*» (L 18,8).

*

Karol Wojtyła vede dialog a „modlí se“ v «peleši lotrovské», v «příbytku démonů» (sv. Jan Zlatoústý)!

Hlava pokoncilní «katolické» církve Karol Wojtyła roku 1986 s tehdejší římským vrchním rabínem Elio Toaffem při radostné a přátelské návštěvě tamější «peleše lotrovské a sídla démonů» (Svatý Jan Zlatoústý)!

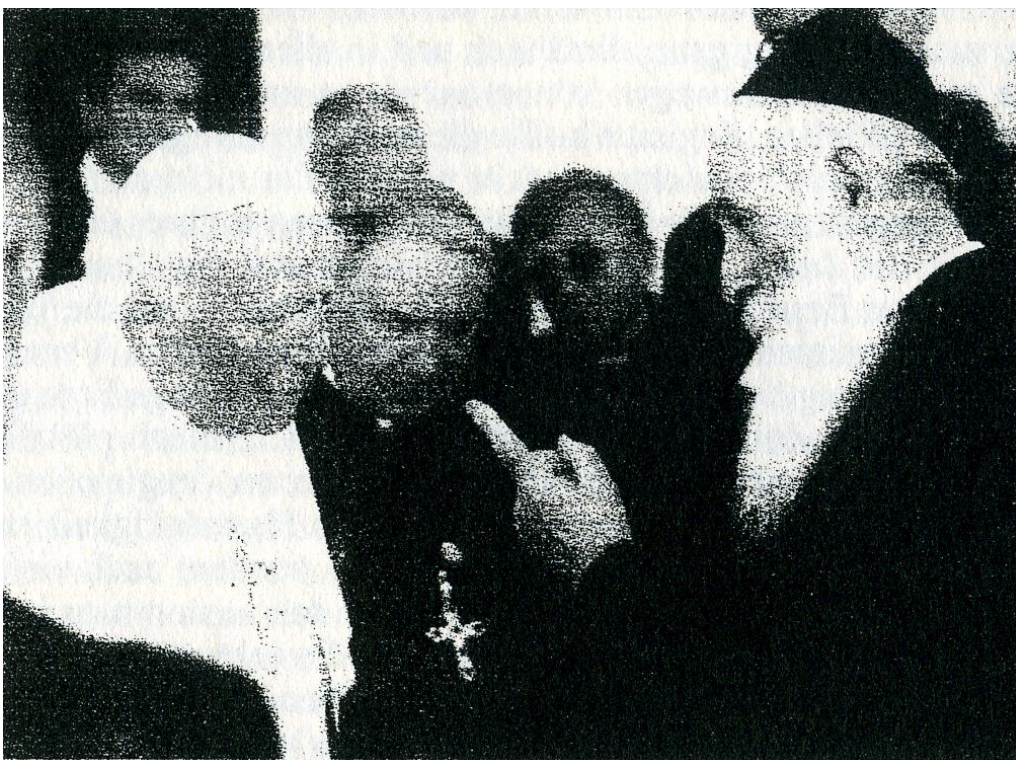
Karol Wojtyła v březnu 2000 v Jeruzalémě v «bratrském dialogu» s vrchním rabínem Meirem Lauem. Naproti tomu svatý Jan Zlatoústý klade káravou otázku: *«Je snad vhodné přijímat jejich pozdravy a bez dalšího se s nimi bavit, nebo naopak se jich štítit jako nákazy a choroby celého světa?»*

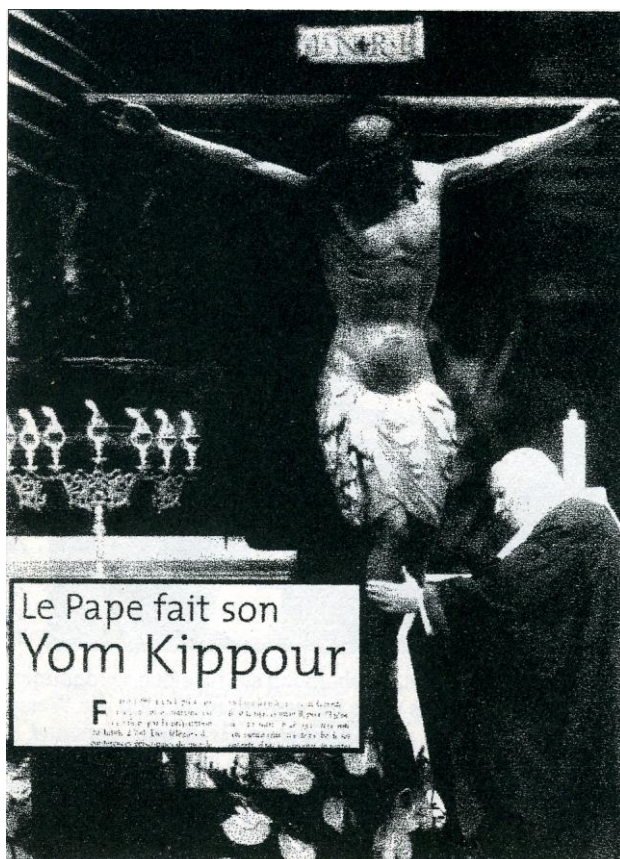
Wojtyła se svým židovským přítelem Jerzy Klugerem v březnu 2000 v jeruzalémském «Památníku holocaustu» Jad Vashem, skutečném «chrámu» nového, sekularizovaného židovského kultu «mučedníků». Sv. Jan Zlatoústý by zde pseudopapeži vmetl do tváře: *«Nemáš strach, neděsíš se vstupovat na nesvatá a nečistá místa?»*

Pseudopapež Wojtyla – zde s představiteli Americko-židovského výboru 5. února 2004 – ustavičně nazývá nepřátele Krista svými „milými přáteli“ a „staršími bratry“. Naproti tomu svatý Jan Zlatoústý vysvětluje, *«že duše samotných Židů i místa, kde se scházejí, jsou obývány démony. Ptám se tedy, jak se poté, co jsi tančil v divém reji s démony, odvažuješ vrátit do společenství apoštolů?»*

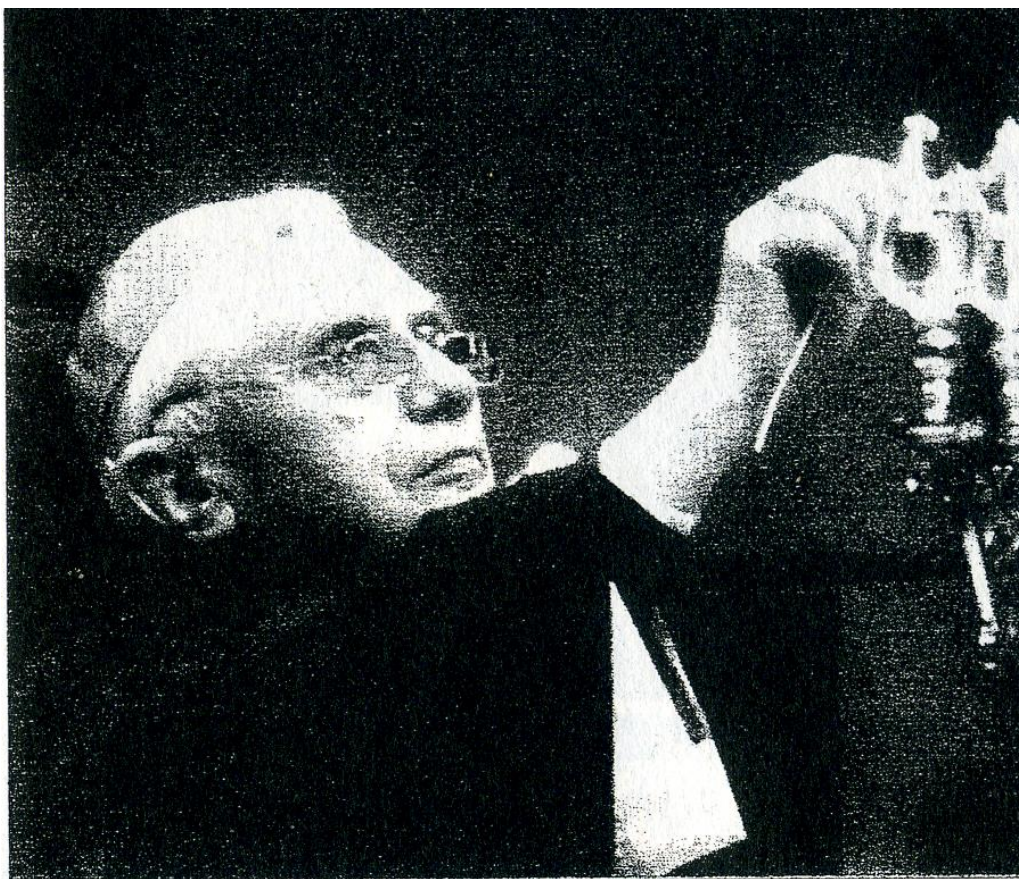
Wojtyla s vrchním rabínem Polska Joskowiczem v době vrcholícího sporu o kříž na území někdejšího koncentračního tábora Osvětim. Údajný «papež» uposlechl nepřátele Krista (sv. Jan Zlatoústý je nazývá *«bezbožnými drzouny»*) a přikázal svým stoupencům kříž odstranit!

«Papež páchá svůj Jom Kippur», tedy „hříšný“ židovský svátek «smíření», uvedl velice výstižně jistý francouzský časopis, když Wojtyla v dubnu 2000 ve Svatopetrském chrámu před tváří Ukřižovaného těžce hříšně prosil o «odpuštění» za údajné «hříchy Církve» proti těm, kteří Ho ukřižovali! Tohoto pokrytce by se svatý Jan Zlatoústý hned zeptal: *«Jsi křesťan? Proč potom horlíš pro židovské věci? Nebo jsi Žid? Proč jsi potom na obtíž Církvi? To oni ukřižovali Krista, ke kterým se modlíš. (...) Jak je možné, že běháš za těmi, kteří ukřižovali Krista, zatímco sám říkáš, že vzýváš Krista?»*

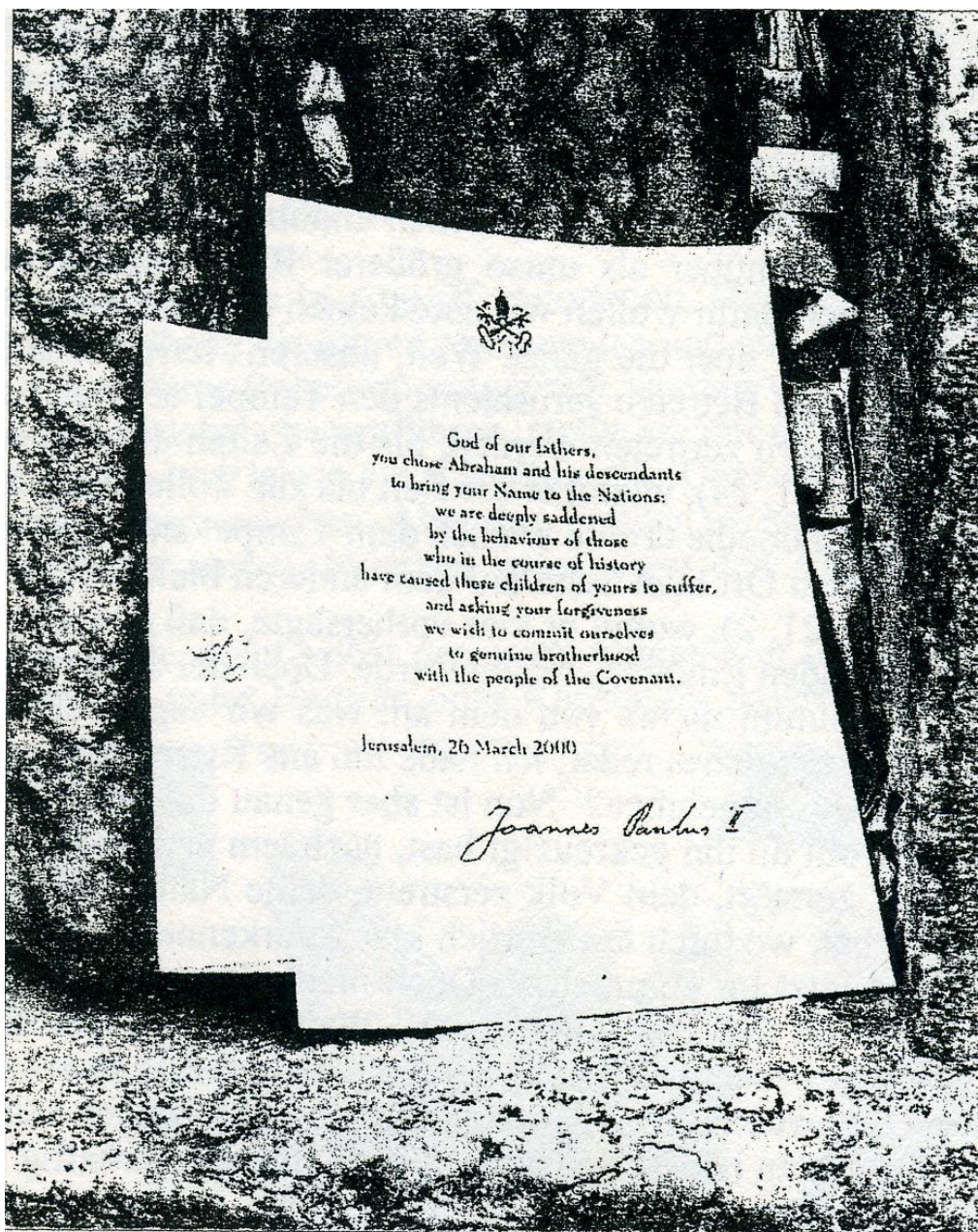
Rabíni, s nimiž se Wojtyla tak důvěrně přátelí, jsou pouhými «zákoníky» (příčemž vlastním «Písmem» jim není Starý zákon, nýbrž Talmud a kabbalistický Zohar), protože židovské kněžství skončilo Kristovou smrtí na kříži *před Bohem*, a zbořením chrámu i *před lidmi*, a to platí dodnes! Se Židy tak vřele spolupracující falešný papež nemiluje Krista, protože *«koho neomrzela láska k Ježíši, neunaví jej nikdy ani započatý boj proti těm, kdo Krista nenávidějí»* (svatý Jan Zlatoústý)!

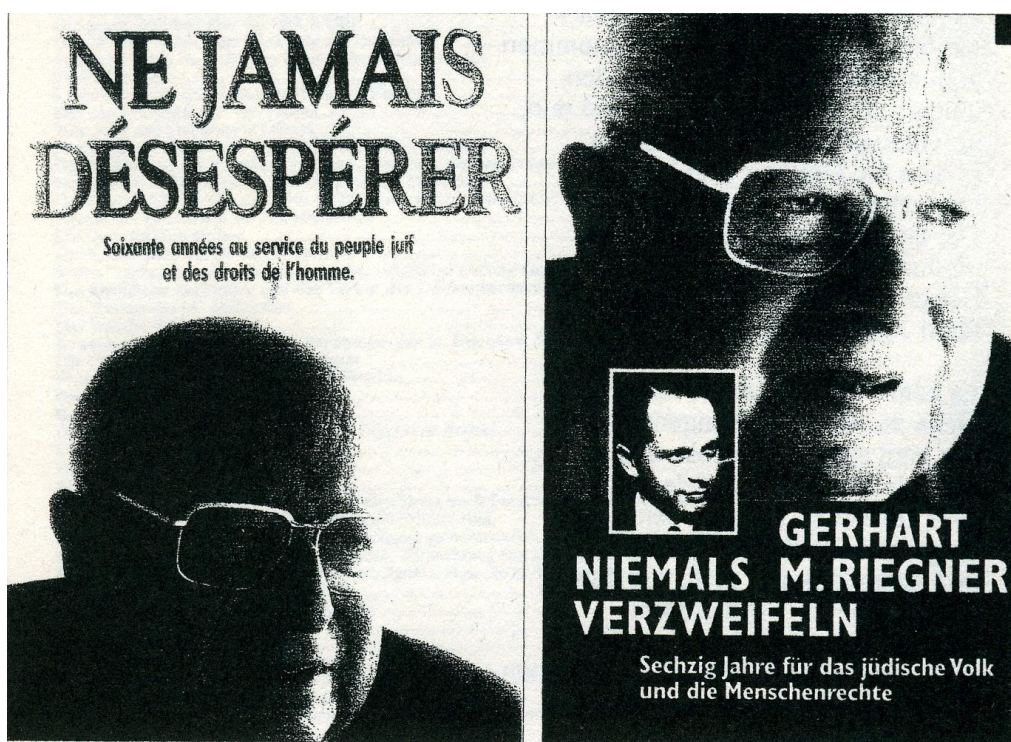
«Kardinál» pokoncilně «katolické» církve Joseph Ratzinger v dubnu 2000 ve Svatopetrském chrámu zapaluje sedmiramenný svícen, tedy židovský kultovní předmět, jako demonstrativní gesto «usmíření» za «hříchy církve vůči Židovstvu»! Podle svatého Jana Zlatoústého jsou ti, «kdo se řídí kultu Židů a nelitují námahy na jejich obhajobu», ještě «zavrženíhodnější, než všichni Židé»!

Judaizace většiny katolické Církve rozhodně po II. vatikánském koncilu nespadla nečekaně z nebe jako meteorit. Tak například ne bezdůvodně Karolem Wojtylou jako mučedník «blahořečený» berlínský prelát Bernhard Lichtenberg již roku 1938 nechtěl nic slyšet o závazném katolickém učení o předkristovském a pokristovském Židovstvu. Podle stoprocentně judaizovaného pokoncilně «katolického» tisku hned po tzv. «Křišťálové noci» z kazatelny rozhořčeně zvolal: «Tam venku hoří synagoga – a to je také chrám Páně!» Katolická víra bezpochyby zapovídá poškozování nebo dokonce ničení cizího majetku, tedy i židovských synagog, které však rozhodně nejsou „domy Božími“, nýbrž *«místem, kde přebývají démoni»* (sv. Jan Zlatoústý)!

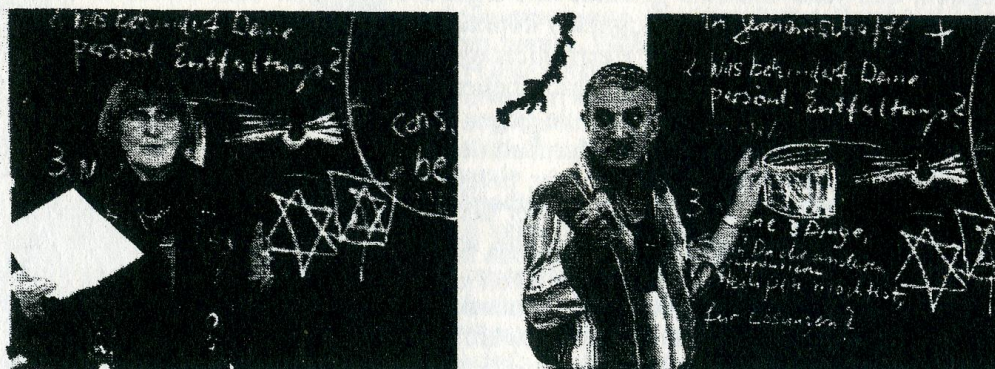

26. března 2000 Wojtyła znovu osobně vložil písemnou «prosbu o odpuštění» do spáry jeruzalémské Zdi nářků, jediného pozůstatku někdejšího chrámu. V současnosti však právě proti židovskému náboženství svědčí okolnost, že Židé sice od roku 1948 znovu získali většinu Jeruzaléma, ne však východní Jeruzalém s někdejší chrámovou horou, na níž se namísto chrámu zdvihá islámská mešita jako nepřekonatelná překážka! Co svatý Jan Zlatoústý kolem roku 400 řekl, má tedy ještě více než 1600 let poté stále svou platnost – a bude jí mít až do konce světa, protože «Bůh se ne nechá posmívat» (Ga 6,7)!

Podtitul německé verze knihy: *Šedesát let pro židovský národ a lidská práva*. Přední strana obálky francouzského originálního vydání (výřez) vedle již rozebrané německé verze Riegnerových vzpomínek. Podtitul knihy by správně musel znít: „Šedesát let ve službách Satanovy synagogy a deseti přikázání Satana“. Židovskému národu neprokazuje službu nikdo, kdo mu uzavírá cestu k jediné arše spásy, k pravé římsko-katolické Církvi tím, že se ji snaží zničit! Riegner a spol. znají Boží zjevení Nového zákona lépe než mnozí křesťané, ale osvědčují se jako ryzí nástupci zlomyslně nevěřících farizejů, kterým musel Kristus Pán vmést do tváře strašlivou výtku: *«Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; neboť sami do něho nevcházíte, a těm, kteří by rádi vešli, vejítí nedopouštíte»* (Mt 23,13).

Der »Urfelder Kreis« – ein neuer Anfang in der Beziehung zwischen Israel und der Kirche

Traudl Wallbrecher, Vorsitzende des Leitungsteams der Katholischen Integrierten Gemeinden, und Dr. Amnon Shapira, Dozent an der Bar-Ilan-Universität in Tel Aviv, beim zweiten Treffen des Urfelder Kreises in der Villa Cavalletti bei Rom 1996

Výřez z náborového prospektu tzv. «Katolického integrovaného společenství», které bezostyšně pěstuje a propaguje dnes již běžnou družbu s těmi, «kteří [Krista] ukřižovali» (sv. Jan Zlatoústý)!